COLECTIA SFINX 1 serie nouă

COLECTIA SFINX COLECTIA SFINX COLECTIA SFINX

GHEORGHE BUZOIANU

Operațiunea „Ghințurești“

Gheorghe Buzoianu

Operațiunea „Ghințurești”

1

Gogolea Valeriu, custodele Colecției Muzeale din stațiunea montană Ghințurești, se plimba tulburat prin încăperea din mijloc a apartamentului proprietate personală – compus din trei camere – a cărei fereastră dădea către cinematograful Progresul.

Se trânti pe jilțul din spatele biroului, oftă, se ridică pufnind, merse până la ușă și se izbi cu pumnul drept în palma stângă, de parcă ar fi dorit să doboare un adversar implacabil.

Era bondoc, lat în umeri, cu bărbie teșită și păr sârmos, încă negru ca pana corbului la vârsta de 48 de ani.

Bombăni două-trei fraze fără șir, se răsuci pe călcâie și, neatent, dărâmă cu cotul un suport din fier forjat, pe care tronau niște bibelouri oribile, țipător colorate, căței și pisicuțe din porțelan.

Ușa dinspre culoar se deschise cu o smucitură și în cameră irupse nevasta lui Gogolea, o blondă fadă, lălâie, cu picioarele ca fusele; era încinsă cu un șorț din plastic și ținea în mână o lingură de lemn. Se uită uluită la bibelourile răsturnate pe covor, se grăbi să le rearanjeze

pe suport spunând cu vocea pițigăiată de indignare:

— Gata-gata să-mi distrugi suvenirurile dăruite de mama!

— De menajeria voastră îmi arde mie acum, rosti întunecat Gogolea.

— Astâmpără-te, omule. Ce tot pritocești aerul de la un perete la altul?

Gogolea se lăsă din nou pe jilț, suspinând jalnic și se ciupi de vârful nasului cărnos, violaceu, ce indica înclinarea către băuturile alcoolice.

— Slăbește-mă.

— Valeraș, n-am chef să te văd agitat. Îți crește colesterolul. Ce se întâmplă?

— Se întâmplă că se întâmplă. Știi bine ce…

— Zău nu știu.

— Colecția…

— Îți faci griji de pomană. Trei lulele – trei surcele! Niște amărâte de bronzuri, câteva ulcele din lut – și alea ciobite – și zeci de nimicuri din piatră! Îți place să te torturezi, am impresia că devii masochist la bătrânețe.

Gogolea se ridică pe jumătate, uitând momentan necazurile, holbându-se la nevastă-sa.

— Masochist? Cine ți-a băgat în cap tâmpenia asta?

— Nu-i tâmpenie, am scos-o dintr-o carte împrumutată de la Marcela. Și Marcela e femeie cultă.

Marcela Negreanu ocupa o garsonieră în blocul vecin;

era nemăritată, creștea șase motani, spre disperarea Asociației de locatari, funcționa ca bibliotecară la Casa de Cultură, cam disprețuia bărbații pentru că nu izbutise să prindă în plasă niciunul până la vârsta de 39 de ani, era specialistă în zodiacuri, iar de la o vreme se împrietenise la toartă cu Iacobina, nevasta lui Gogolea.

— Marcela, rânji el. Mde… Păi matracuca aia habar n-are pe ce lume trăiește. Ți-a împuiat capul cu horoscoapele ei.

— Nu te hlizi, Valeraș, nu ți se potrivește.

Gogolea înălță din umeri, se îndreptă către dulăpiorul din colțul încăperii și dădu la iveală o sticlă cu coniac albanez; îi deșurubă dopul cu o mișcare îndemânatică, umplu ochi un păhărel și-l goli dintr-o înghițitură.

Iacobina îi urmări încruntată gesturile; vru să protesteze, dar renunță, se uită la lingura de lemn pe care o ținea în mână ca pe o baghetă magică și reluă:

— Trei lulele-trei surcele!

Gogolea lovi cu palma în cristalul de pe birou.

— Lulele și surcele? Ai uitat monedele donate de profesorul Dunăreanu? Nouă ani m-am zbătut să obțin raritățile lui… Corespondență cu carul, rugăminți peste rugăminți, audiențe, intervenții la toate forurile, procesul cu moștenitorii profesorului, dar până la urmă am intrat definitiv în posesia monedelor. Nimeni nu deține ceea ce deține orașul Ghințurești.

— Adică? întrebă cam nepăsătoare Iacobina, nu prea interesată să afle răspunsul.

— Piese rarisime, unice, splendori râvnite de cei mai celebri numismați.

— Ei, na! Exagerezi…

— Nici măcar *British Museum,* sau marile muzee din Statele Unite nu posedă asemenea piese. Degeaba îți explic, tot n-ai să pricepi.

— Niște bucățele de metal, unele nici măcar perfect rotunde. Dacă aș găsi una pe stradă, i-aș da cu piciorul, crede-mă, nu m-aș osteni să o ridic.

— Ai fi în stare să faci nerozia asta. Ți-am explicat aseară care este situația, nu m-ai ascultat, ședeai țintuită de ecranul televizorului. Colecția Muzeală a fost temporar mutată în clădirea fostului teatru de vară. O baracă nenorocită, lacătele se pot descuia cu un cui ruginit, exponatele pot ispiti pe cel mai mărunt pungaș.

— Acum chiar exagerezi, Valeraș. Mi-ai spus că s-au luat măsuri serioase. Pe urmă, la teatrul de vară există un paznic, iar poliția controlează periodic sigiliile magaziei.

— Magazia aia! Dacă tragi cu bombeul în ușă se prăbușește toată șandramaua. Iar paznicul…

— Tu l-ai angajat.

— Un adormit, a fugit de la C.A.P.[1], a venit la noi ca să scape de muncile agricole. Moțăie pe el, l-am controlat azi-noapte, nu m-a simțit când am dat colțul, puteam să fur și copacii din jur, puțin îi păsa lui.

— Arde-i o amendă! Și-ți dau un sfat, întocmește un raport amănunțit.

— Raport? se holbă Gogolea, nedumerit. Către cine?

— Către poliție. Descarcă-te, pune-te la adăpost în caz de furt.

— Doamne, Doamne… Tu nu înțelegi că dacă s-ar fura monedele aș fi un om distrus? Obiecte inestimabile, nu mi-aș ierta până la sfârșitul vieții asemenea pierdere ireparabilă.

— Nu-i dracul chiar atât de negru. Ai discutat cu locotenentul Scutaru? Trimite-i o notă oficială, păstrează copia, bineînțeles; pune negru pe alb punctele care ți se par vulnerabile și cu asta scapi de bucluc.

Gogolea aprinse o țigară *Winston,* începând pachetul primit plocon de la casiera Colecției, trase două fumuri adânci, se înecă, tuși zdravăn și o strivi în scrumiera de pe birou: o farfurioară din aluminiu, pe față avea un

---

[1] Cooperativa agricolă de producție este organizația economică socialistă în care țăranii se unesc de bunăvoie, aducând în proprietatea cooperativei pământul și celelalte mijloace principale de producție. În cooperativa agricolă munca este organizată în comun, iar retribuirea se face în raport cu cantitatea și calitatea muncii prestate, cu producția realizată, precum și cu dezvoltarea economică a cooperativei.

basorelief reprezentând un husar ce ținea de braț cu solicitudine o grăsană cu rochie amplă, pe verso același husar îi trăgea o palmă femeii. Aprinse alt *Winston* și reluă întunecat plimbarea prin cameră.

Iacobina îl anunță galeș:

— Prepar sosul bearnez[2] pe care ți l-am promis de multă vreme.

Valeraș pufni scurt, abținându-se cu greu să emită vreun comentariu.

— Un deliciu, se extazie Iacobina, înălțând lingura de lemn ca pe un prapure[3].

— Dacă zici tu…

— Să nu-mi vii târziu la cină, începe un serial, n-am poftă să scap nicio secvență.

— Trebuie, totuși, să fac raportul, apoi să merg să i-l înmânez locotenentului Scutaru. Dacă n-am sosit până la șapte, ai să mănânci singură.

Iacobina își țuguie buzele în semn de mânie și bătu în retragere, refugiindu-se în mod strategic la bucătărie, domeniu pe care soțul cuteza rareori să-l încalce.

---

[2] Sosul béarnaise (pronunțat bearnez) este unul dintre sosurile clasice ale bucătăriei franceze. Este obținut din emulsifierea gălbenușurilor de ou proaspete cu unt topit și este considerat ca „fiul" sosului olandez. Spre deosebire de sosul olandez, care este acidifiat și aromatizat cu suc de lămâie, sosul bearnaise este aromat cu pătrunjel, piper, salote și tarhon și acidifiat cu vin alb și oțet. Sosul bearnez este servit de obicei cu carne, pește, ouă și legume la abur sau blansate.

[3] Steag ostășesc prins de obicei în vârful unei lănci.

Gogolea scoase dintr-un sertar al biroului câteva coli de hârtie, își suflecă mânecile și se apucă să întocmească raportul explicativ. Frazele se conturau dificil, custodele Colecției Muzeale transpira din plin, gâfâia de parcă l-ar fi obligat cineva să urce în goană o pantă bolovănoasă; se poticnea mereu, aprindea țigară după țigară și apela destul de des la ajutorul coniacului.

„Nu mă înțelege nimeni…”

Își aminti deodată de sosul bearnez și pe figura-i de viezure se așternu un zâmbet acru. Iarăși experimenta Iacobina unul din nenumăratele ei sosuri; săptămâna trecută ratase sosul Robert, mai înainte pe cel olandez… sosul Ravigote[4] se dovedise o catastrofă, iar când se gândea la sosul financiar îl apuca tremuriciul…

2

Despre Tănase Mălinoiu s-ar putea spune că era un cetățean nu tocmai onorabil.

Cazierul său era destul de încărcat, avea la activ patru condamnări, deși se ocupa cu furturi mărunte.

Se considera nenorocos, deoarece se izbea de câte un polițist exact în momentul când spera că l-a apucat pe Dumnezeu de un picior. Se pierdea repede cu firea,

---

[4] Maioneză cu castraveciori murați, ceapă, pătrunjel sau tarhon, apă minerală sau sifon. Se servește la preparate din ouă, pește, pui, legume.

ochii îi sticleau de frică, transpira din abundență, se strecura umil pe lângă ziduri, străduindu-se să semene cu o biată insectă, cocârjat, însă chiar și un ageamiu intuia că „ceva” scârțâia în atitudinea lui.

Culmea consta în faptul că avea un aspect oarecare, poate chiar de om onest; de statură puțin peste mijlocie, cu nasul vânăt ce îi curgea neîncetat din pricina unei sinuzite cronice, cu fața dolofană, nu întotdeauna proaspăt bărbierit, îmbrăcat de mântuială. La drept vorbind, inspira milă persoanelor din anturajul său, ca un ins veșnic terorizat de nevastă, ceea ce nu era total neadevărat.

Era bastardul unui italian stabilit în împrejurări dubioase pe meleagurile noastre și al unei săsoaice din Banat; din această încrucișare rezultase un *mascalzone* blond, pilos, cu ochi negri, de-o inteligență mediocră ce friza uneori viclenia subtilă, lenevos, dar și cu puseuri de energie nebănuită și, în majoritatea cazurilor, de-o lașitate lamentabilă.

În ziua aceea a sfârșitului de vară, către seară, Tănase (înscris Anastasio pe certificatul de naștere) se afla la bufetul Expres din vecinătatea Sălii Palatului; rătăcea prin sală, lovindu-se de câte un consumator; avea chef să mănânce o ciulama cu mămăliguță și un ciolan cu fasole, însă nu se îndura să atace fondul de minimă rezistență, bancnota de cinzeci de lei găsită în portofelul

șterpelit de dimineață în tramvaiul 26. În timp ce reflecta dacă e cazul să se mulțumească doar cu o porție de orez cu lapte, remarcă lângă raionul Gospodina o geantă stingheră, un fel de valiză mică, dotată cu nenumărate buzunare și catarame, rezemată de perete; nu stătu prea mult pe gânduri, o înșfăcă, ieși din local, trecu pe roșu strada Știrbei, gata-gata să fie strivit de autobuzul 137, traversă fulgerător strada Luterană și încetini pasul numai când ajunse în spatele hotelului București.

„Slavă Domnului, gândi, apăsându-și palma pe piept, nu m-a zărit stăpânul genții, acum trebuie să mă port firesc…"

Căscă gura vreo jumătate de minut la vitrinele agențiilor de turism instalate la parterul hotelului, o luă agale pe Calea Victoriei, intră ceva mai grăbit în Piața Amzei și se fofilă printre tarabe, căutând un ungher ferit de priviri indiscrete, arzând de nerăbdare să examineze prada, care atârna destul de greu.

Se odihni puțin; gâfâia precipitat, nu prea îl mai țineau puterile din pricina celor trei pachete de *Carpați*[5] fără filtru fumate zilnic. Împlinise în urmă cu o lună 43

---

[5] Țigările Carpați au fost zeci de ani cele mai populare țigări din România. Pe vremea comunismului, când țigările de import se găseau tot mai greu, românii „își fumau amarul" cu Carpați, țigări fără filtru. Ulterior au apărut și țigările Carpați cu filtru.

de ani, dar arăta de 60, obrazul invadat de riduri avea o culoare gălbuie, părul îi era atacat serios de calviție. Își șterse sudoarea de pe gât și de pe frunte, așteptă să i se mai domolească bătăile rapide ale inimii, apoi trase de fermoarul genții.

Conținutul îl decepționă: câteva pachete cu gumă de mestecat, niște rufe murdare, o cravată nou-nouță, o daltă enormă, un clește mops, o pilă, o bucată de țeavă din plumb, o cutie cu fursecuri, două conserve cu carne de vită în suc propriu, un sul de stofă ecosez.

Trânti cu năduf o înjurătură.

„Băga-l-aș în… Uite pentru ce m-am zbătut eu, ce tâmpit, dom'le, am riscat ca un…"

Închise fermoarul genții exact în clipa când fu izbit cu cotul de un găligan tânăr.

— Uite-te unde calci, băiete, îl apostrofă Tănase.

— Ce-i, bunicu'? Îți arde de scandal?

Tănase îl privi posac din creștet până în călcâie. Tipul era foarte negricios, avea niște brațe de gorilă, purta cu nonșalanță pantaloni *Lee*[6], cămașă cu jabou[7], pantofi cu toc înalt și vârf ascuțit.

Murmură o scuză, spășit.

---

[6] Pantaloni din țesătură specială de bumbac (rezistentă, albastră).

[7] Accesoriu de îmbrăcămite, astăzi feminină, constând dintr-unul sau mai multe volane de dantelă, de mătase, fixate la baza gâtului unei bluze, al unei rochii etc. Și care se etalează pe piept ca o cravată.

— Așa, bunicu', poartă-te cuviincios. Ai ceva de negustorit?

— Nimic.

Tânărul (Faraon, îl catalogă Tănase) emise printre buzele groase un zgomot nerușinat și se îndreptă către butoaiele cu varză acră.

Tănase clătină din cap, înciudat.

„Ehe, să-l fi întâlnit cu pe zmeul ăsta acum zece ani…"

Îndesă sculele și rufele murdare într-o cutie de gunoi. Plasă cu destulă ușurință, la un preț bun, gumele de mestecat, cravatele și conservele, se îndreptă glonț către restaurantul Boema, bău două votci mari pe nerăsuflate, apoi se urcă în troleibuzul 95.

Ocupa o garsonieră la parterul unui bloc din preajma pieții Reșița.

Nevastă-sa, o obeză cu voce de bas, șleampătă, bolnavă de gută, îl întâmpină fără prea mare entuziasm:

— Am rămas fără țigări, Tăsică, du fuguța și adu-mi un pachet de Mărășești[8]. Ce cari în geanta aia?

— Mami, am dat lovitura.

— Ia să văd! Dacă e după tine…

Săltă geanta pe genunchi, o deschise și o scotoci cu aviditate, aruncând pe patul de alături cutia cu fursecuri și sulul de stofă, în timp ce pe obrajii lucitori,

---

[8] Asemănătoare țigărilor Carpați.

umflați de grăsime, i se instaura o strâmbătură de dispreț.

— Atâta tot?

Tănase se sufocă de indignare.

— Cum atâta tot? Stofa valorează o groază de miare.

— E roasă de molii!

— Și geanta asta…

— O zdreanță!

— Ba-i de fabricație străină, așa ceva nu există în comerț.

— Rahat!

Adulmecă aerul din preajma soțului, își agită cele trei guși asudate și mârâi:

— Ai băut, nenorocitule.

— Mami…

— Ce-a mai fost în valiză? Spune iute, până nu mă înfurii.

Tănase șovăi câteva clipe. Mami apucă din farfurioara aflată pe noptieră ultimele două bomboane și le aruncă în gură cu dexteritatea unui baschetbalist.

— A mai fost o cutie cu *ciungă*[9], se decise el. Le-am plasat, deh, ce să fac, arșiță, mi-era sete, am ras o bere.

— O bere… Puți a votcă, nenorocitule. La mine nu te-ai gândit. Grăbește-te și ia țigări. Și adu-mi niște

---

[9] Gumă de mestecat.

bomboane mai bune.

Bomboanele, mai ales cele de ciocolată, constituiau pasiunea singulară a nevestei lui Mălinoiu. Le ronțăia cât era ziua de lungă, stând cu coatele rezemate de pervaz și privind strada mereu animată din spatele pieții.

Tase puse o întrebare nu prea inspirată:

— Păi, de unde bani…?

Mami rânji, întinse mâna fulgerător și-și înfipse degetele cât niște caltaboși în brațul soțului.

— Mascalzone! întoarce-ți buzunarele pe dos!

Tănase se supuse fără să crâcnească. Deținea suma de 325 de lei. Mami confiscă sutele, îndesându-le în corsajul rochiei decolorate, ce stătea gata să plesnească pe bustul rubensoid.

— Îți ajung 25 pentru țigări și bomboane. Cară-te rapid și să nu mi te întorci la miezul nopții! Trebuie să speli rufele din cadă.

Mascalzone își suflă nasul cu vigoare și porni către ușă. Când să treacă pragul, se auzi strigat:

— Un moment!

— Da, Mami…

— Te-a căutat un tip acum vreo oră, a zis că te-așteaptă mâine dimineață lângă Cișmigiu, la zece.

— Lângă Cișmigiu?

— La intrarea din Schitu Măgureanu, în stația de

tramvai. Te anunț dinainte, să nu te împingă necuratul să te bagi, iar în cine știe ce găinărie. Sunt sătulă până peste cap de afacerile tale păguboase. Clar, sau nu?

— Clar, Mami. Și tipul…?

— Ce-i cu el?

— Cum de ne-a aflat adresa?

— De un' să știu eu relațiile tale? Valea!

Tănase se grăbi să părăsească garsoniera, întrebându-se intrigat cum dracu izbutise individul acela să o convingă pe Mami să descuie ușa. Oare ce argumente folosise? Și mai stăruia o nedumerire. Când plecase de-acasă, pe la ora șapte, Mami nu mai dispunea de nicio bomboană, iar adineauri luase de pe farfurie două bucăți. Da, sigur… era posibil ca individul respectiv să cunoască gusturile lui Mami, ceea ce Tase consideră o ciudățenie, o ciudățenie îngrijorătoare. În timp ce traversă piața, își aduse aminte că nu se interesase cum arăta omul.

„Hmm, am s-o întreb când mă întorc… Pariez că-i al naibii de șmecher."

Cumpără un pachet de *Mărășești* și o provizie serioasă de dropsuri cafenii, apoi se îndreptă decis către cel mai apropiat restaurant, dar înainte de a intra în local se așeză pe banca dintr-un scuar alăturat, descălță pantoful stâng și scoase din ciorap o hârtie de cincizeci de lei, împăturită în opt. Pe figura puhavă i se lăți un

surâs de beatitudine la gândul că reușise „s-o ducă cu preșul” pe Mami.

3

Temutul mafiot Angelo Baldassare ședea tolănit în șezlong, lângă piscina de dimensiunile unui bazin olimpic; cuta adâncă dintre sprâncene îi trăda nervozitatea.

Era un bătrân corpolent, cu ten măsliniu și picioare scurte; tufe de păr încărunțit îi invadau pieptul flasc și umerii încovoiați, încă masivi; ochii injectați priveau iahturile ancorate departe, în rada portului Miami, legănate de briza ușoară a începutului de înserare; emise un mormăit și pipăi moneda de argint agățată de gât, *porte-bonheur*[10] ce-l însoțise necontenit de-a lungul agitatei existențe, de care nu se despărțise nici măcar în perioada când zăcuse „la umbră” într-o închisoare federală, în fragedă tinerețe.

Pe măsuța de alături se topea înghețata preferată, pregătită cu tot atâta exactitate și rafinament ca în Palermo, oraș în care văzuse lumina zilei Angelo Baldassare în urmă cu 72 de ani și în care un tânăr întreprinzător preparase pentru prima oară în vara

---

[10] Obiect considerat ca aducător de noroc celui care îl poartă; talisman.

anului 1660 *gelato di pistacchio*.

Apa cristalină din bazinul placat cu mozaic roz era despicată lent de corpul zvelt al unei tinere blonde care tocmai întorcea capul și se uita peste umăr la don Angelo; nu-i plăcea deloc aerul întunecat al bătrânului, știa din experiență că înfățișarea sumbră e primul semn al unei izbucniri furtunoase; trase aer în piept, un fel de suspin involuntar, și-și undui coapsele prelungi, bronzate, lăsându-se mângâiată de razele amurgului sângeriu, apoi se prinse de marginea bazinului și păși lasciv spre don Angelo, care o măsură cu o uitătură glacială.

— Don Baldassare! Se încălzește înghețata de fistic, rosti ea cu prefăcută indignare.

Îngenunche lângă bătrân și depuse un sărut apăsat pe mâna cu pete cafenii, în timp ce ochii de un albastru uimitor de limpede pândeau cu încordare profilul bărbatului, încercând să deslușească pricina supărării. Fu convinsă că în următoarele minute avea să se abată asupra sa o teribilă mânie, dar, parcă paralizată de spaimă, nu se încumetă să se urnească din loc.

— Pleacă, bombăni el, retrăgându-și mâna.

— *Caro mio…*

Pronunțase cele două cuvinte cu accent gutural, caraghios; de altfel, era una din puținele expresii italienești învățate pe de rost, pentru a-i face plăcere lui

don Baldassare; se născuse într-un orășel obscur din Nevada, fugise de-acasă la vârsta de șaisprezece ani, atrasă de mitul caselor de filme din Hollywood, ancorase o vreme în studioul jegos al unui fotograf „artistic” din Green Vilage și după câteva peregrinări catastrofale pe coasta de vest naufragiase într-un bordel din Las Vegas, unde ar fi fost obligată să rămână sclavă până la uzura definitivă, dacă n-ar fi fost remarcată de temutul mafiot în timpul unui turneu de inspecție prin cazinoul ce aparținea „clanului Baldassare”; devenise amanta oficială a lui don Angelo, închisă într-o colivie de aur, vegetând ore întregi în imensa vilă, imitație perfectă a unui castel din Spania.

— *Caro mio, caro mio, ti amo molto…*

În ochii injectați ai bătrânului pâlpâi o licărire de cruzime; se răsuci pe jumătate, luă cupa cu înghețată și o aplică pe spinarea blondei, care scoase un țipăt ascuțit și se târî în patru labe până la celălalt capăt al piscinei.

— Ți-am spus să pleci, țipă bătrânul.

Tânăra se ridică și țâșni înfricoșată către ușa principală a vilei; se încrucișă pe trepte cu o bătrână înaltă, uscată, îmbrăcată în negru din cap până în picioare, care se îndrepta spre don Angelo; nu izbuti însă să se ferească din calea posomorâtei bătrâne, fu croită cu bastonul peste șolduri.

Don Baldassare izbucni în râs, apoi se grăbi să o

întâmpine pe noua venită, o luă de braț și o conduse cu respect către celălalt șezlong.

Dona Caterina era sora lui don Angelo; purta doliu neîntrerupt de doisprezece ani, din seara când soțul și cei trei fii fuseseră uciși în încăierarea cu o „familie” rivală, pe una din străzile mărginașe ale Philadelphiei.

Remarcă și ea iritarea fratelui său, însă nu îndrăzni să-i tulbure gândurile. Se scurseră astfel minute de tăcere absolută. Bătrânul continua să privească posac catargele iahturilor, pipăind *porte-bonheur*-ul agățat de gât.

Într-un târziu, dona Caterina puse mâna cu vine proeminente pe brațul fratelui și se interesă cu glas moale:

— Ce te frământă, don Angelo? Iartă-mă, știu că femeile n-au voie niciodată să se amestece în treburile bărbaților… Te preocupă, cred, ceva care n-are legătură cu onorabila societate.

Fratele ei oftă și se foi în șezlong.

— Ai ghicit…

— Monedele tale, nu?

Puternicul mafiot nu se putu împiedica să nu zâmbească, în ciuda disperării ce i se citea pe chipul vinețiu, crispat. Mângâie degetele veștede ale Caterinei, șoptind cu emoție:

— Ai nimerit în plin și de astă dată, iubita mea surioară.

Temutul mafiot deținea una din cele mai faimoase colecții numismatice din lume, colecție adăpostită la subsolul vilei, păzită în permanență de un gealat, dar protejată și de complicate sisteme electronice de alarmă.

Pasiunea pentru numismatică începuse cu zeci de ani în urmă. Mic păstor pe atunci, pe pământul Siciliei natale, avea doar nouă ani, descoperise un ban vechi de argint, la rădăcina unui măslin, pe care îl găurise atârnându-l la gât. Cu timpul, o dată cu avansarea în rândurile Mafiei, achiziționase nenumărate monede vechi, ce puteau constitui mândria oricărui muzeu respectabil. Achiziționa cu prețuri ce descurajau toate concurențele, acaparând deseori piesele cele mai valoroase vândute la licitațiile din întreaga lume.

Și acum, din păcate, își zicea, porcul de Clifford, rivalul cel mai dibaci și cel mai înverșunat, îndrăznea iarăși să-l înfrunte, să-i sufle de sub nas un lot superbisim de mahmudele, de dubloni, de sesterți, de… Da, porcul de Geoffrey Clifford punea la cale o abilă tentativă de spargere într-o localitate din Carpații Orientali… Spionul strecurat în preajma lui Clifford îi dăduse de știre în cursul dimineții intenția rivalului.

Iar el, don Baldassare, *capo di tuti capi*, în fața căruia tremura pegra[11] de pe tot cuprinsul Statelor Unite, era

[11] Totalitate a elementelor interlope ale unei societăți.

deocamdată forțat să asiste neputincios cum mizerabilul de Clifford se pregătea să-i dea lovitura de grație, depășindu-l poate pentru prima oară de când întrețineau bizarele lor relații de colecționari ce se urăsc reciproc. Ultima dată își întâlnise rivalul la o recepție, în urmă cu șase luni, într-unul din saloanele somptuosului hotel Belvedere; îngâmfatul de Clifford, „Bizonul" cum îl numeau de obicei reporterii în goană după articole de senzație, se apropiase cu paharul de *Black Label* în mână; pe fața-i tăbăcită de soarele Arizonei, unde poseda un *ranch* înconjurat de largi, spații înverzite pe care goneau herghelii de cai sălbatici, plutea un zâmbet de superioritate. După banalele schimburi de amabilități, din spatele cărora se pândeau ca doi lupi gata să se sfâșie, miliardarul lansase cu vocea-i de bas:

— Sunt în măsură să vă anunț, mister Baldassare, că putem face, în fine, o afacere echitabilă. Scuzați-mi expresia, între doi avizați specialiști nu poate fi vorba de-o afacere vulgară.

— Mă rog, mă rog… Treceți la fapte!

— Sunt informat că doriți să obțineți neapărat niște piese care au aparținut odinioară bancherului atenian Pasion[12].

---

[12] În jurul anului 394 î.C., cel mai important bancher al Atenei era Pasion, un fost sclav, pe care stăpânii săi îl eliberaseră, iar ulterior îi lăsaseră moștenire business-

— Da, murmurase visător don Angelo, moneda numită staterul de Cyzic[13]. Demonstene povestește…

— Știu ce povestește marele orator, îl întrerupsese brutal Geoffrey Clifford, alias „Bizonul”, alias „Neînfrântul”. Staterul de Cyzic valora pe vremea aceea, la Bosfor, 28 de drahme attice. Iar în prezent… Ce s-o mai lungim, are o valoare inestimabilă, a devenit într-adevăr o raritate. Ei bine…

— Ei bine? repetase cu falsă candoare don Angelo, stăpânindu-se să nu hohotească.

Se scursese o pauză încărcată de tensiune; rumoarea de sub plafonul elegantului salon părea estompată, în aerul răcoros stăruiau arome de havane și de băuturi fine, sclipeau bijuteriile pe rochiile de seară, o amărâtă de starletă (roșcovană veritabilă, cu trup de vis) încerca penibil să-l abordeze pe Geoffrey – care stăpânea și un imens studio cinematografic – dar acesta o alungase cu un gest disprețuitor, de parcă ar fi alungat o muscă, și se aplecase insinuant spre don Angelo:

— Posed niște stateri!

— Niște?

— Cinci. Cedez doi pentru câțiva din dublonii pe care

---

ul bancar. Pasion a făcut același lucru și a transmis prin moștenire banca sa sclavului său Phormio, eliberându-l totodată.

[13] Monedă din electrum, de la mijlocul secolului IV î.Hr. Pe avers este un posibil portret al lui Timotei, purtând o coroană de victorie, cu un pește dedesubt.

Cristofor Columb i-a luat pe nava Santa Maria când a pornit să descopere drumul către fabuloasele Indii. Probabil sunteți informat că unele piese au fost readuse la suprafață și că circulă ilegal printre colecționari.

— Știu, știu, știu… Deci doriți câțiva dubloni…

— Sunteți liber să stabiliți tranzacția. Nu mă tocmesc, firește. (Figura cărămizie de *play-boy* căpătase o asprime glacială.) Vă ofer doi stateri pentru…

— Da, doi stateri. *Esser inoportune*! (În momentele de excitație fostul păstor scăpa expresii italienești.) Nu închei tranzacția! Nu mă interesează.

Amintirile îi fură întrerupte de glasul Caterinei:

— Angelo, Angelo… Despre ce-i vorba? Calmează-te, ești un bărbat puternic!

— Porcul de Clifford ține cu tot dinadinsul să mă umilească. Pe mine!

— „Bizonul”? Nu-mi închipui că te va umili.

— Mi-a luat-o înainte, a trimis un om de-al lui în Carpații Orientali să subtilizeze o colecție splendidă.

— Nu înțeleg, se încruntă dona Caterina.

— A apărut de curând o notiță într-un ziar provincial din România; un oarecare profesor și-a donat colecția numismatică unui muzeu dintr-o stațiune montană. Monedele respective sunt formidabile… Iar animalul de Clifford va pune mâna pe ele, mă va învinge. *Porco cane*! *Bricone*! *Dio vede*!

— Și tu, don Angelo, te vei lăsa umilit? *Che peccato*! Ai la dispoziție nenumărați *soldați,* toți niște duri, profesioniști de clasă. Folosește-i!

Don Angelo clătină din cap, scăpând un geamăt.

— Imposibil, surioară. E o problemă a mea, absolut personală, pricepi? Nu îmi este permis să folosesc acești *soldați* în scopuri care n-au legătură cu onorabila SOCIETATE. Nu pot să-mi permit asemenea lux riscant. Am destui dușmani care mă pândesc, pregătiți să-și înfigă colții în mine la cea mai mică slăbiciune, la cea mai măruntă eroare.

Dona Caterina ciocăni cu bastonul în marmura de Carrara de pe marginea impozantului bazin.

— Nu te da bătut! Baldassarri au câștigat cu orice preț! Ai un secretar particular adus din Anglia. Îl plătești cu bani grei. Pune-l la treabă!

— Ce să facă el? Nu-i în stare să omoare nici măcar un șoricel.

— Să-ți caute un om potrivit, un profesionist și totodată un dur, pe care să-l trimiți în Carpații Orientali.

Temutul mafiot se uită surprins la dona Caterina. Mușchii obrazului i se încordară, pe obraz i se înțepeni un rânjet de satisfacție.

— Poate ai dreptate! Voi, femeile…

Reflectă puțin, apoi întinse brațul și înhăță receptorul telefonului de pe măsuță; formă câteva cifre și când i se

răspunse lansă un ordin răspicat:

— Să se prezinte la mine Smith. Rapid!

4

Roy Palmer coborî din camera pe care o ocupa de două zile la popasul turistic „Pui de Urs”, străbătu holul pustiu la acea oră a dimineții și se instală pe terasa de la parter, scoțând din buzunar pipa și punga cu tutun.

Versantul sudic al muntelui Palanga era scăldat într-o lumină aurie, dinspre pădurea alăturată se insinuau adieri cu aromă de conifere. O ciocănitoare neagră, cu pată roșie pe creștet, țâșni de pe trunchiul unui brad, avântându-se printre crengile fremătătoare.

Se anunța o zi splendidă.

Trase alt fotoliu de răchită în față, își propti picioarele pe el și, după ce aprinse pipa, își puse obsedanta întrebare pe care și-o adresase de nenumărate ori, din clipa când intrase în România:

„Ce caut eu aici? Doamne, ce caut eu aici? Aș putea să-i expediez patronului o telegramă, să-i spun să-și caute alt fraier…”

O ospătară aranja mesele de la celălalt capăt al terasei. Îi făcu semn să se apropie și-i ceru să-i aducă puțină bere. Fata păru ușor contrariată.

— Nu m-am exprimat corect?

— Ați zis… puțină. Probabil doriți o sticlă.

— A, da… Una singură. Scuzați-mă, n-am mai vorbit de mult românește.

— Vorbiți destul de bine, doar accentul vă trădează. Primul pahar îl sorbi dintr-o înghițitură. Își șterse spuma groasă de pe buze cu dosul palmei, închise ochii oftând și brusc îi reveniră în minte, fără să vrea, ferma din Arizona, spațiile largi și înverzite ce o înconjurau, pe care goneau superbii cai ai lui Geoffrey Clifford.

…Terminase lucrul la grajduri tocmai când începea să se întunece, se îndrepta către anexa personalului, să facă un duș și să-și schimbe hainele. Cei doi grăjdari cu care împărțea camera sosiseră înaintea sa; portoricanul mângâia alene corzile chitarei, mexicanul răsfoia; o revistă cu benzi colorate. Răspunseseră morocănoși la salut, abia de înălțaseră privirile.

Doar după ce s-a reîntors de la spălător, când a redescuiat dulapul, a observat dispariția borsetei în care păstra câștigul agonisit cu trudă și ferocitate de când era angajat la ferma „Bizonului”. L-a cuprins imediat un val de furie. Nu numai din pricina banilor furați, dar și pentru că în borsetă se afla unica fotografie a mamei, păstrată cu grijă în cele mai nefericite împrejurări, în timpul peregrinărilor prin Ardeni, prin Hong Kong, prin Australia… O poză sepia foarte uzată, pe care abia se mai distingea chipul țărăncii ce plecase cu mulți ani

în urmă dintr-un sat de lângă Făgăraș.

Se răsucise lent, uitându-se peste umăr. Mexicanul îl pândea pe deasupra revistei, portoricanul încetase să mai ciupească corzile chitarei, rânjea cu toată gura: avea o dantură strălucitoare, de fiară carnivoră, ce contrasta izbitor cu dinții îngrozitor de cariați ai mexicanului.

S-a străduit să se calmeze, rostind cu voce domoală, privind ceasul din perete:

— Ies în curte. Dacă după un minut nu reapare borseta…

Răgazul acordat s-a scurs chinuitor de încet.

Portoricanul continua să cânte, schimbase melodia, mexicanul nu părea să se fi clintit din pat…

Își umplu încă o dată paharul cu bere, îl goli pe îndelete, punându-și din nou obsedanta, inevitabila întrebare:

„Ce caut eu aici?”

…S-a apropiat întâi de mexican.

Nu pentru că mexicanul era mai vârstnic, deci cu reflexe mai uzate, ci pentru că avea convingerea că el inițiase furtul. I-a măturat revista cu o mișcare violentă a mâinii stângi, iar cu dreapta l-a înhățat de gulerul cămășii, ferindu-se de picioarele ce încercau să-l izbească în burtă. A auzit pașii portoricanului și când s-a întors l-a văzut ținând cuțitul cu vârful îndreptat în sus, ca un profesionist al crimei. Lupta s-a desfășurat pe

mutește, nu a izbucnit nicio insultă, doar icnituri și gâfâieli, abia l-a sfârșit s-a declanșat urletul portoricanului, care se alesese cu o tăietură adâncă dinapoia genunchiului drept… iar celălalt se târa pe dușumea, cu două coaste, fracturate, cu fața tumefiată.

Au năvălit apoi paznicii, s-a bătut și cu ei ca un dement, știind că nu poate avea sorți de izbândă; a fost imobilizat și târât la fermă, plin de vânătăi, cu impresia că peste corp i-a tropăit o cireadă de bivoli.

Geoffrey Clifford ședea în picioare, rezemat de consola căminului. Răsfoia un dosar cam subțirel, recitind cu atenție ultima pagină. A închis dosarul, l-a aruncat neglijent pe canapeaua alăturată, după care a înălțat capul, l-a țintuit cu o privire aspră, ordonând paznicilor să-i scoată cătușele și să aștepte pe culoar.

În imensul living domnea o răcoare constantă, atmosfera era îmbibată de arome de plante exotice, de tutun scump și de băuturi și mai scumpe.

— Bănuiești ce te așteaptă, nu? l-a întrebat deodată Clifford.

— Bănuiesc. Am fost jefuit, trebuia să-mi recuperez lucrurile.

— Poate, dar motivul acesta nu te îndreptățea să-mi demolezi doi grăjdari. Te așteaptă ani grei de închisoare… Nu mai ești tânăr, vei împlini în curând 53 de ani. E de mirare cum ai izbutit să te bați cu atâta

înverșunare. Nu încurajez asemenea ispravă pe domeniile mele. I-am telefonat șerifului, trebuie să sosească. Vei fi judecat și condamnat. După ispășirea pedepsei vei fi și mai bătrân și pot să te asigur de pe acum că nu vei găsi ușor o slujbă onorabilă. Ești un om terminat, definitiv terminat!

Nu avea rost să-l contrazică, era convins că Clifford avea perfectă dreptate, că nu greșise diagnosticul; se străduia să-și stăpânească tremurul continuu al brațelor și să înlăture senzația că mobilele din jur se reped asupra sa dublându-și volumul.

— Cunosc biografia oamenilor care lucrează pentru mine, a reluat Clifford, chiar și pe a celui mai umil servitor. E necesar să fiu exact informat, n-am chef să fiu luat pe nepregătite. (Arătase cu un gest scurt către dosarul de pe canapea.) Din informațiile pe care le posed, rezultă că te-ai reîntors în Statele Unite acum doi ani, după o lipsă de 12 ani, venind din Sidney. Ai lucrat sporadic la New York, la o vopsitorie, ai spălat apoi vitrine, ai fost secundul unui parior dubios, te-ai angajat la un motel din Louisiana, ai fost și portarul unui bar din Los Angeles…

A înălțat pleoapele umflate și l-a privit surprins.

— Da, reluase Bizonul, cunosc biografia oamenilor care lucrează pentru mine. Dosarul conține între scoarțele lui povestea unei existențe agitate,

aventuroase și totodată lipsite de noroc. Ești un răzvrătit, ai colindat lumea de la un capăt la altul, ai practicat o mulțime de profesii, ești un dur și în același timp (glasul căpătase o nuanță batjocoritoare) un sărăntoc lamentabil.

— Asta-i informația cea mai precisă.

— În fine, din dosar mai reiese că ești cunoscător al limbii române.

— Oarecum, articulase penibil printre gingiile văduvite de doi dinți. Oarecum…

Nu-l mai mira nimic, se lăsa în voia soartei, se simțea învins, obosit peste măsură, încredințat că nu mai există nicio speranță, nicio scăpare din impasul în care alunecase treptat în ultima vreme.

„Să vină mai repede șeriful, gândise, să se termine odată."

Dar era obișnuit încă din fragedă copilărie să rămână necontenit cu atenția trează și probabil datorită acestui fapt izbutise să se strecoare printre primejdii, atingând vârsta pe care o avea.

„Drace! De ce îl interesează pe patron dacă știu sau nu să vorbesc românește? Nu cumva amănuntul ăsta ar putea să însemne ivirea unei portițe de salvare?"

— Oarecum, a repetat cu prudență. Ultima oară am schimbat câteva fraze cu niște tipi plecați de vreo 30 de ani din România. Sintaxa lor… Vă dați seama, lăsa de

dorit. Deci…

Clifford îl întrerupsese tăind nerăbdător aerul cu palma.

— Îți fac o propunere. Ai dreptul să o accepți sau să o refuzi.

Tonul trădase o infimă nervozitate, pleoapele i se îngustaseră, ceea ce-l obligase să devină și mai atent, și mai circumspect; avea să i se propună, desigur, o treabă de *kamikadze,* de candidat la sinucidere.

— În caz de refuz, vei fi condus încătușat la mașina șerifului. Dacă accepți, vei primi drept răsplată după îndeplinirea unei misiuni o sumă considerabilă pentru un sărăntoc, care te va redresa complet. Gândește-te…

Urmase propunerea, adică executarea unui plan al naibii de periculos, cu care fusese de acord fără să stea prea mult pe gânduri. Miliardarul Clifford era un excelent psiholog, se pricepea de minune să exploateze orice slăbiciune, orice spărtură în cuirasa oamenilor cu care trata multiplele-i afaceri…

„Ce caut eu aici? Pot să mă mai răzgândesc?”

Deschise ochii și rătăci cu privirea de-a lungul drumului în serpentine ce ajungea la poarta popasului.

Un nor alburiu, de forma unei potcoave, traversa alene culmea muntelui Palanga, inundând curtea cu o lumină ca jadul.

„Oare chiar nu puteam să mă opun?”

Își trecu palmele bătucite peste obrajii cu pungi grele sub ochi, suspinând.

Dinspre oraș răzbătea din ce în ce mai insinuant zumzetul unui motor. Se ivi în curând o *Dacie,* care fu parcată în fața porții.

Roy Palmer tresări.

Din mașină cobora cu mișcări cam greoaie un polițist mustăcios, între două vârste, cu față cărnoasă, cu umeri de halterofil.

Apoi fu deschisă fereastra barului situat la parter și izbucni glasul mieros al administratorului:

— Să trăiți, dom' plutonier Vasiloiu! Vreun necaz?

— Nu, răspunse cu voce uscată polițistul.

Trecu pe lângă Palmer, acordându-i un zâmbet de amabilitate, se opri lângă balustrada terasei, rostind către fereastra deschisă:

— Am rămas fără țigări.

— Intrați, poftiți… *Carpați* fără filtru avem berechet.

— Mă grăbesc. (Depuse niște bani pe pervazul barului, primi trei pachete de țigări și aprinse imediat una.) Mulțumesc. De fapt, voiam să te întreb…

— Ce anume?

— Ei, nu-i prea urgent, am să mai trec pe-aici într-una din zilele următoare.

— Când doriți, vă stau la dispoziție.

Roy Palmer încremeni în fotoliul de răchită. I se păru

că polițistul îl săgetează cu o privire teribil de severă. Se strădui să-și domine neliniștea, făcându-și de lucru cu pipa.

„Ce dracu, își zise, am înfruntat situații mult mai dificile…"

Suportă încordat uitătura, câteva clipe ce i se părură nesfârșite; se destinse puțin doar când polițistul aruncă peste balustradă chibritul ars și începu să pășească spre poartă. Răsuflă total ușurat abia după ce dispăru de pe drumul în serpentine ultimul norișor de praf lăsat mașină; se apucă să-și îndese pipa cu tutunul *Mac Baren*[14].

„Trebuie să fiu pregătit pentru orice eventualitate. Clifford m-a asigurat că acoperirea este excelentă, inatacabilă. Ar fi cazul totuși să mă urnesc, să pornesc la treabă, să fac în cursul zilei de azi o recunoaștere a locului unde voi acționa. Eh, încă nu-i grabă, pot să mai amân…"

La popas, conform datelor de pe pașaport, era cunoscut cu numele de Fleurist Roger, cetățean francez, inginer, venit în România cu intenția de a petrece un scurt concediu; de altfel, cunoștea la perfecție limba franceză. Era de statură mijlocie, îndesat, cu părul albit,

---

[14] Compania Mac Baren Tutun este un producător danez de produse din tutun. Compania produce o serie de tutunuri pentru conducte, tutunuri rulante și tutunuri fără fum în fabrica lor din Svendborg.

cu figura foarte bronzată marcată de două cicatrici, pe frunte și pe bărbie; cearcănele mari îi dădeau un aer vag melancolic, poate și posac, contrastând cu maxilarele puternice și cu ochii cenușii, pătrunzători, adânc înfundați în orbite; de sub mânecile scurte ale bluzei Salari i se iveau bicepșii enormi, cu vine proeminente.

5

Tase Mălinoiu își drese vocea încercând să repare ravagiile tabagismului și se uită cu paternă îngăduință la cei doi interlocutori, așezați de cealaltă parte a mesei. Corozel trăgea cu sete dintr-un *Snagov*[15], Dana se privea într-o oglinjoară, aranjându-și inutil buclele castanii.

Conform înțelegerii stabilite la telefon, se întâlniseră de vreo zece minute în odaia pusă la dispoziție de un prieten al lui Tase, odaie aflată la demisolul unei clădiri din preajma lacului Tei. Becul pătat din tavanul lepros lumina cu zgârcenie chipurile celor trei siluete, pe sub ușă pătrundea în valuri succesive o duhoare de borș trezit, înfrățindu-se cu damful rachiului de drojdie din cele două pahare de pe masă; numai două pahare, deoarece Dana declarase ritos de la bun început: „Nu prizez porcăria asta!”

---

[15] Marcă de țigări, produse la aceeași fabrică din Sfantu Gheorghe ca și mărcile „Carpați” și „Mărășești”

Corozel aruncă ostentativ chiștocul țigării pe podeaua cimentată și i se adresă țâfnos lui Tase:

— S-auzim, nașule! Încă nu ne-ai lămurit. Despre ce-i vorba?

— O chestie babană. Câștig mare, te asigur.

— Până acum ai îndrugat numai basme. Eu nu merg pe *neve.*

— Trebuie să pice bossul dintr-un moment într-altul. Vă explică el.

Dana – înaltă, 25 de ani, piele catifelată, ochi verzi – își țuguie buzele senzuale, netezindu-și tricoul alb peste sânii agresivi. Pe tricou scria cu majuscule înflăcărate: DON'T TOUCH ME! făcu un gest de nerăbdare, exprimându-și nedumerirea:

— Adică nu tu… nu dumneata ești șeful?

— Eu v-am dat întâlnire aici, reluă Tase, v-am ales ca să zic așa, și lucrul ăsta trebuie să vă onoreze. V-am ales după anumite criterii.

— Ce criterii? se interesă prompt Corozel.

— Păi, ești specialist auto, nu?

— Cam sunt, admise Corozel umflându-și pectoralii impunători sub cămașa cu jabou sofisticat. În materie de tărăboanțe nu mă întrece nici Sarsailă!

— Și eu? interveni Dana. Ce fel de specialistă sunt?

— Specialitatea ta o vom discuta mai târziu. Tot ce pot să vă spun, deocamdată, e că vom acționa într-o

sâmbătă, în provincie.

— Nu lucrez sâmbăta! se opuse Corozel.

Tase rămase o clipă perplex.

— O noutate pentru mine. Te pomenești că de când nu te-am mai văzut te-ai înscris la adventiști.

— Încă nu. Umblă un vecin să mă lămurească, cică e cazul să trec la credința adevărată.

— Bun, m-ai liniștit, dacă n-ai trecut la ei e-n regulă. De ce nu lucrezi sâmbăta?

— E un ghinion. Cât pe-aci să fiu priponit într-o sâmbătă.

— Las-o baltă. De astă dată voi avea eu grijă să nu fii priponit.

Corozel își pieptănă cu degetele chica ce-i cădea pe ceafă, aprinse altă țigară și se interesă avid:

— Cu pițulele[16] cum stăm?

— Primiți fiecare un avans de zece miare. E bine?

— Foarte bine, răspunseră la unison Corozel și Dana.

Tase ridică de la picioarele scaunului o geantă diplomat, o puse pe genunchi și o întredeschise atât cât să strecoare mina înăuntru; scoase două plicuri, le înmână și vorbi solemn:

— Deci ne-am înțeles, consider că sunteți angajați.

Dana rosti încetișor:

---

[16] Monedă de valoare mică, ban, gologan, para.

— Nu mi-ai spus ce trebuie să fac pentru banii ăștia. Poate mă răzgândesc și-ți dau plicul înapoi.

— N-ai tu atâta curaj. Ești în criză de marafeți. Cu mine să nu faci pe mironosița. Nu ține! Acum patru ani era gata-gata să fii ascunsă pentru racolare de…

— Domnule, nu-ți permit!

— Ce nu permiți, fă? Mucles!

Dana se ghemui pe scaun, resemnată, iar Tase bombăni ceva, pipăindu-și reverele. Nu mai semăna cu amărâtul care cu două seri mai înainte săltase geanta din bufetul Expres, purta cu aplomb un costum din doc alb, cravată argintie cu picățele albastre, era tuns proaspăt, cu cărare impecabilă, părul îi degaja o undă de lavandă, pantofii maro cu vârf ascuțit scârțâiau la fiecare mișcare.

Corozel întrebă:

— Când vine bossul?

Pe coridorul din spatele ușii răsunară deodată niște pași apăsați, accentuând liniștea din odaia obscură.

Tase își îndreptă automat spinarea și pronunță incisiv:

— E chiar el!

Ușa fu dată de perete și în prag se ivi un bărbat înalt, solid, cu fața roșcovană, bărbie pătrată și buze foarte subțiri; ochii reci scrutară cu intensitate cele trei persoane din jurul mesei. Se așeză pe scaunul oferit în

grabă de Tase, împinse deoparte cu un gest de vădită silă sticla cu rachiu de drojdie și rosti energic:

— Vă știu numai din auzite. Să facem cunoștință. Mă numesc Virgil Demetriad…

Scoase apoi din geanta agățată de umăr un plic voluminos, pe care era scris cu cariocă roșie: Ghințurești.

6

Paznicul Nanu Costache dădu ocol încet clădirii de lemn a fostului teatru de vară, luminându-și calea cu o lanternă. Când ajunse în dreptul ușii principale, cercetă cu atenție sigiliul și încuietoarea. Totul era în perfectă regulă. Dinspre clădirea alăturată, ce adăpostea internatul liceului industrial, răzbăteau câteva raze palide de la felinarul din curte. Reluă tacticos rondul, pescuind din buzunarul vestonului pachetul de *Naționale.*

Șovăi un moment, apoi se decise să fumeze. După ce aprinse țigara, stinse cu grijă chibritul, scuipând pe el.

În timpul serviciului, îl obseda neîncetat primejdia declanșării incidentale a unui incendiu.

„Doamne păzește de-o scânteie! Se preface șandramaua în scrum cât ai bate din palme”.

Sosise în Ghințurești de un an și jumătate, venind

dintr-un sat de pe malul Dunării; se angajase mai întâi la întreprinderea locală de transporturi, ca ajutor de șofer; muncă penibilă, pentru că era dator să ajute la descărcatul sacilor cu ciment pe care camionul de mare tonaj îi ducea pe un șantier. Izbutise să se transfere de câteva luni ca paznic de noapte al Colecției Muzeale din stațiune. Între timp, antrenorul echipei locale de box îl convinsese să se înscrie la categoria grea.

Nanu era înalt de aproape doi metri, cântărea peste 93 de kilograme, avea niște pumni ce demolaseră până în prezent toți adversarii din județ, obligați să abandoneze lupta încă din prima repriză.

Își înăbuși un căscat și se îndreptă către pajiștea din fața pavilionului. Un nor zdrențuit acoperi două-trei clipe discul argintiu al lunii pline.

Se înțepeni deodată, ascunzând țigara la spate.

Avu vaga impresie că pe drumul în pantă ușoară răsună niște pași furișați; se lipi la iuțeală – se mișca ușor, în ciuda siluetei masive – de peretele clădirii, continuând să asculte, cu toate simțurile încordate.

Nimic…

Niciun zgomot nu tulbura pacea nopții calde a începutului de toamnă. Fusese convins o clipă că Gogolea, custodele Colecției Muzeale, venea să-l controleze, precum obișnuia de când amantele de exponate începuseră să fie mutate în pavilion.

Nu putea să-l sufere pe Gogolea, era încredințat că tipul trebuie să fie cel puțin țicnit.

„N-are somn, fir-ar al dracului de nebun, umblă noaptea pe coclauri! Păi ce rost am eu aici? Poate crede că se încumetă vreun prăpădit să-i fure cioburile…”

Strivi țigara sub călcâi și se urni din loc, amintindu-și cuvintele antrenorului de box: „Costăchele, te cam lasă suflul, azvârle mahorca, n-am nevoie de boxeri care după trei reprize gâfâie ca o locomotivă cu aburi. Știi tu ce vreau eu să fac din tine? Un campion colosal, băiatule!”

De fapt, cele trei reprize se consumau numai la antrenament, întrucât în timpul meciurilor oficiale niciun adversar nu-i rezistase mai mult de un minut.

„Ei, dacă mă gândesc bine, are puțintică dreptate, ar cam fi cazul să isprăvesc cu fumatul. Poate cuceresc un titlu republican. Oho, ar fi o chestie grozavă!”

Își închipui ce s-ar întâmpla, dacă i s-ar împlini visul.

Plimbarea în fiecare seară pe sub castanii de pe bulevardul stațiunii, însoțit de o gașcă de admiratori, arborând tricoul de campion… Intrarea triumfală în restaurantul Excelsior, bulucirea ospătarilor, rugămintea țuțărilor[17] de a povesti a nu știu câta oară, cu lux de amănunte, cum s-a desfășurat competiția… Să

---

[17] Persoană ușor manevrabilă; favorit; profitor.

crape de ciudă tâmpiții de fotbaliști de la fabrica de cherestea, care se canonesc de ani de zile să pătrundă în Divizia C… Și, firește, or să roiască în jurul său cele mai frumoase fete din oraș…

Oftă zgomotos.

Subiectul din urmă îl preocupa mult de la o vreme.

Când termina orele de serviciu și se reîntorcea în cartierul Cățui, unde locuia cu chirie, odaia i se părea disperat de pustie.

Avusese, desigur, niște legături ocazionale cu câteva femei. O cunoscuse mai întâi pe Aurica, debarasoare la Cantina nr. 2, o țigancă șașie, dolofană, cu sâni ca niște ghiulele, cam isterică, puțin gângavă, care încercase să-l ducă cu preșul, anunțându-l că a rămas gravidă; șmecheria nu ținuse, Aurica era o toantă, habar n-avea că bărbatul pe care voia să-l îmbrobodească era steril; urmase analiza medicală de rigoare și inevitabila despărțire, cu mare tămbălău, păruiala cu frații Auricăi, geambași în județul învecinat.

Apoi…

Eh, apoi săsoaica Gerda, manichiuristă la salonul de coafură al hotelului Carpați, cel mai elegant hotel din stațiune; minionă, suplă, cu ochi de culoarea viorelelor, cu cozi împletite deasupra capului; când se despletea, coama părului îi atârna până la talia atât de subțire, încât putea fi cuprinsă cu ambele palme.

Apoi…

Gerdei îi luase locul Călina, educatoare la grădinița de copii; uscățivă, cu trup de voleibalistă, teribil de autoritară; ținea cu orice preț să-l înscrie la cursurile liceului seral. Parcă de absolvirea liceului îi ardea lui! Din păcate, Călina era o sărăntoacă, n-avea rost să-și lege viața de ea…

Dinspre oraș începea să răzbată zumzetul din ce în ce mai stăruitor al unei mașini mici, obligându-l să părăsească imaginea Călinei. Se întrebă cine putea fi.

De la clădirea fostului teatru de vară drumul carosabil se bifurca, o variantă ajungea până la popasul Pui de Urs, cealaltă variantă trecea pe lângă casa avocatului Palade și se unea mai jos cu șoseaua.

Își privi cadranul fosforescent al ceasului-brățară: orele 3 și 14 minute; un control, firește. Încheie toți nasturii vestonului și se postă la marginea drumului. Mașina se ivi în mai puțin de un minut; un ARO[18] al poliției orășenești, din care coborî un ofițer de poliție, înalt, uscățiv, cu gesturi nervoase, îndreptând farul către depozit.

Costache se înțepeni, ducând palma la chipiu; îl știa

---

[18] ARO (Auto România) a fost un producător de vehicule de teren din Câmpulung-Muscel, România. Și-a început producția în 1957 și a produs peste 380.000 de vehicule, dintre care două treimi au fost exportate în peste 110 țări (înainte de 1989 90% din producție a fost exportată).

numai din vedere pe locotenentul Scutaru, nu avusese niciodată de-a face cu el, auzise de la paznicul de zi că-i un tip chițibușar și extrem de sever.

— Să trăiți! Vă raportez că în timpul serviciului meu nu s-a întâmplat nimic deosebit.

Scutaru avansă încet.

— Bine, bine…

— Se apropie atât de mult încât Costache fu gata să dea înapoi.

„Vrea să-și dea seama dacă nu cumva sunt băut”, își zise, străduindu-se să nu se clintească; și, în ciuda faptului că dorea să rămână calm, fu străbătut de un fior de neliniște, ba chiar avu senzația că i se prelingea pe frunte un firicel de sudoare.

— Nimic deosebit? Ești sigur? bombăni locotenentul cu un glas pe care paznicul îl apreciase foarte tăios. Să vedem… însoțește-mă!

Porniră împreună către ușa principală a pavilionului, se opriră în dreptul fiecărei ferestre și – culmea ridicolului! gândi Nanu – Scutaru cercetă atent și felul cum fusese blocată ușa din spate, zidită în întregime în ziua când colecția muzeului începuse să fie transferată. În fine, după vreun sfert de oră, locotenentul se convinse că sigiliile și broaștele nu erau violate. Clătină dezaprobativ din cap, parcă nemulțumit de faptul că găsise totul în ordine, că nu putea imputa nici cea mai

mică abatere de la regulament.

— În regulă, conchise el înainte de a urca în mașină. Fii cu ochii în patru, n-am chef să mă trezesc cu cine știe ce belea.

Costache salută scurt și rămase în poziție de drepți până când ARO-ul dispăru pe după prima cotitură a diurnului ce cobora către stațiune. Transpirase de-a binelea. Își șterse fruntea cu mâneca vestonului, oftă ușurat și reluă alene rondul.

În turnulețul pavilionului izbucni țipătul ascuțit al unei cucuvele.

— Ptiu! Doar tu mai lipseai. Piază rea…

Se aplecă, luă o piatră și o aruncă în turnuleț, continuând să blesteme cu năduf.

7

Tase, Corozel și Dana intrară în Ghințurești pe căi diferite, respectând cu strictețe instrucțiunile date de șef.

Tase coborî din remorca unui tractor ce transporta cartofi. Ceruse să fie lăsat la oarecare depărtare de oraș. Săltă pe umeri rucsacul, îi dădu tractoristului o hârtie de cincizeci de lei, așteptă să plece vehiculul și pătrunse în pădurea din dreapta șoselei.

Pășea anevoios, gâfâind, nu era obișnuit cu urcușul,

tălpile-i de citadin alunecau mereu pe poteca presărată cu ace de brad. Se opri în primul luminiș, aprinse imediat o țigară și goli pe îndelete o sticlă cu *Pepsi.* Ar fi băut o înghițitură de coniac, dar i se atrăsese atenția în mod special s-o mai scurteze cu alcoolul.

Se odihni vreo zece minute, pe urmă schimbă salopeta jegoasă cu care călătorise în remorca tractorului; rucsacul conținea o pereche de pantaloni de golf, o cămașă sport și o borsetă. După ce se îmbrăcă, își lipi sub nas o mustăcioară de aceeași culoare cu părul, vopsit blond la plecarea din București, și se examină mulțumit în oglinda de buzunar; arăta mai tânăr, parcă și tenul i se mai curățase, ridurile păreau estompate. Abandonă rucsacul și salopeta într-un tufiș, consultă planul stațiunii și al împrejurimilor, apoi se îndreptă către partea de vest a orașului.

Avea înfățișarea banală a unui oarecare turist, pornit în excursie cu intenția de a folosi din plin zilele libere.

I se spusese să caute o cameră în cartierul Cățui, de preferință la o gazdă, iar în cursul serii, la orele 20,30 fix, să formeze un anumit număr de telefon, să asculte soneria de patru ori, să închidă, pe urmă să refacă numărul de unde avea să i se comunice continuarea programului.

Nu-l mustra conștiința că avea să participe la o faptă în totală contradicție cu Codul Penal. Nu pusese

întrebări de prisos, știa că excesul de curiozitate nu este deloc apreciat în lumea pe care o frecventa. Tot ce dorea, era să intre cât mai rapid în posesia sumei promise la sfârșitul acțiunii. Îi spusese nevestei că pleacă pe litoral, să ajute un cunoscut care obținuse aprobarea să vândă suveniruri pe plajă. Înainte de a părăsi Bucureștiul, cumpărase vreo șase ilustrate ce reprezentau diferite stațiuni de pe litoral, scrisese pe ele cuvinte de îmbărbătare către Mami și le expediase unui prieten aflat la Neptun. Acesta avea să le reexpedieze eșalonat la București; în felul acesta, Mami avea să fie convinsă că el se găsește într-adevăr la mare…

Corozel nu poseda cazier, deci nu exista posibilitatea să fie recunoscut ca vechi infractor de către sergentul-major din poliția feroviară și de către plutonierul Vasiloiu, care treceau în revistă chipurile călătorilor ce coborau în dimineața aceea din acceleratul de 11 și 14 minute. Nu găsiră niciun motiv pentru a întârzia cu privirea în mod deosebit asupra tânărului oacheș, îmbrăcat într-un costum din tergal verzui cu dungi cafenii.

Corozel rămase câteva momente pe peron, inhalând cu nesaț adierea răcoroasă ce venea dinspre munți; duse mâna la ceafă, să-și netezească pletele de care era atât de mândru, pe urmă își aminti că nu le mai avea. Tase îl sfătuise de la început să se tundă „decent”. Fusese

obligat să-l asculte, dar trăsese o înjurătură groasă când frizerul din Ferentari îi scurtase cu certă mirare o bună parte din podoaba capilară.

„Ăsta-i consemnul, stăruise Tase, repet și eu ceea ce mi s-a transmis. Și încă ceva… Renunți categoric la blugii ăștia de fătălău, strânși pe buci. Trebuie să faci figură de om cinstit, n-are rost să se bunghească la tine orice tablagiu”.

Ce replică putea să-i dea? Nu era cazul să se împotrivească, strângea în buzunar plicul burdușit de sute, nevenindu-i să creadă că dispunea de o sumă la care nu visase nici în cel mai frumos vis.

Zâmbi amuzat, amintindu-și întrebările ironice ale Danei:

„Eu la ce trebuie să renunț ca să arăt ca o persoană cinstită? Să-mi rad părul? Să-mi pun barbă falsă?”.

„Nu, mititico, răspunse Tase, nu-ți pretind asemenea tâmpenie. Să ai grijă să fii cât mai naturală.”

„Adică?”

„Tu să porți minijupe sau rochițe scurte și strimte, să-ți crape pe șolduri, să ți se vadă pulpele…”

Corozel ridică valiza și străbătu agale holul; în fața gării staționa un singur taxi, cam hodorogit. Se trânti cu un surâs de satisfacție pe bancheta din spate, aprinse o

țigară *Golf*[19] și porunci apăsat:

— Popasul Pui de Urs!

Șoferul demară cu viteză de dric, ocoli precaut un chioșc de răcoritoare și exclamă extaziat:

— Popasul ăla! Domnule, o nebunie, peisaj colosal, servire ca în filme!

— Să sperăm, mormăi Corozel.

— Cât timp aveți de gând să rămâneți în stațiunea noastră?

— Depinde…

— Cine vine la noi se molipsește pe viață, nu-și mai petrece concediul în altă parte. Pe mine mă găsiți zilnic în fața gării, vă dau și numărul de telefon de-acasă, vă servesc în afara programului dacă doriți să…

— Nu e cazul, i-o tăie Corozel, deloc dispus să se întindă la taclale.

Șoferul privi o clipă peste umăr, indignat și vag neliniștit, apreciind că clientul său trebuie să fie un tip deosebit de incomod.

Dana sosi cu un autocar ce făcea legătura de două ori pe zi între reședința județeană și stațiunea Ghințurești.

Trecu nepăsătoare pe lângă polițistul postat în preajma ghișeului de bilete, care asista la coborârea călătorilor din autobuz. Nici ea nu poseda cazier;

---

[19] Marcă de țigări românești din perioada comunismului.

singura abatere ce i s-ar fi putut reproșa era faptul că mai înainte cu vreo trei ani fusese bănuită de a avea relații, nu tocmai „curate” cu un străin. Cele câteva ore petrecute la arestul unei secții de poliție din București rămăseseră o amintire constantă și teribil de penibilă; din ziua aceea devenise extrem de prevăzătoare, se ferea ca de ciumă de orice polițist, fără să renunțe însă la unele activități ce frizau codul penal.

Depuse valiza enormă la biroul de bagaje, păstrând doar geanta în formă de semilună și se luă după mulțimea călătorilor grăbiți să iasă în stradă. Călca unduios, cascada părului castaniu i se înfoia la fiecare pas, o buclă rebelă îi atârna pe frunte, în ochii arzători i se oglindeau promisiuni infinite, rochia înflăcărată i se mula pe coapsele prelungi și pe sânii agresivi.

Posesorul unei *Dacii* noi-nouțe, un bondoc chel cu obraji opăriți, îi ațínu imediat calea, oferindu-se cu exagerată galanterie să o conducă la adresa dorită.

— E departe centrul stațiunii? se interesă Dana, aruncându-i bondocului o privire ce-l făcu să transpire.

— Vreo cinci sute de metri, domniță.

— Să zicem că accept. Ce-mi vei propune după ce mă instalez în mașină?

— V-aș invita la un șpriț și la…

— Nu mă interesează. Umblă sănătos, tataie!

Și îl depăși lent, lăsându-l năucit, pornind către

treptele abrupte ce duceau la bulevardul străjuit de castani pletoși. Câțiva tineri ce-și pierdeau vremea staționând în dreptul cinematografului, fluierară cu subînțeles când ea trecu prin fața lor. Nu le răspunse, deși îi lăsa gura apă să le arunce o replică usturătoare. Era puțin derutată, parcă și stângace, nu prea se simțea în elementul ei, o năpădea senzația apăsătoare și continuă că de când fusese angajată de Tase își pierduse deodată libertatea de gândire, că un ins misterios îi dirijează fiecare gest.

Geanta i se balansa ritmic pe umăr, lovindu-se de șoldul prelung, pietros. O atingea din când în când cu vârful degetelor, de parcă voia să se încredințeze că nu s-a volatilizat plicul cu bani.

I se recomandase să închirieze o cameră la una din pensiunile de categoria a doua, fapt ce o irita. Dispunea de zece mii lei, nu pricepea de ce era obligată să-și petreacă zilele într-o stațiune formidabilă chinuindu-se într-o odaie cu confort redus.

Se încruntă, ușor nemulțumită.

Putea să descindă la cel mai elegant hotel, nu?

Hoinări alene pe bulevard, admiră interesată vitrinele magazinelor de îmbrăcăminte și de încălțăminte pentru femei. Ar fi dorit tare mult să achiziționeze imediat o pereche de cizmulițe vișinii, însă impresia că cineva îi cenzurează fiecare pas, că nu îi este permis să se poarte

cum avea chef, o împiedica să intre în magazin. Cumpără totuși câteva farduri, un ruj de buze și niște *spray*-uri, după care cercetă harta stațiunii, desenată pe un panou uriaș, viu colorat instalat dinaintea complexului Carpați.

Cumpără și un cornet cu semințe de dovleac de la o țigancă ce-și lăuda marfa într-un gang, apoi intră la Administrația Caselor de Odihnă și, după o scurtă parlamentare cu un funcționar înăcrit, obținu cazarea la pensiunea Garofița.

O odaie strimtă, mansardată, cu un perete înclinat deasupra dormezei, cu instalația sanitară comună, aflată la capătul culoarului întunecos, invadat de un miros insuportabil de cauciuc ars.

Se lungi numaidecât pe dormeză, aruncând o privire obosită prin fereastra circulară de pe peretele opus. Peisajului suplinea din plin minimul de confort, se zărea un pisc învăluit în nori alburii, semănând aproape leit cu ilustrata pe care o primise cu vreo trei ani în urmă din Tirol, de la Giovanni, reprezentantul comercial al unei fabrici de mezeluri din Milano, cu care petrecuse două săptămâni de nebunie la hotelul „Alpin” din Poiana Brașov.

După ilustrata aceea se așternuse tăcerea, nu mai primise nicio veste din partea macaronarului…

Ridică geanta pe care o aruncase neglijent pe covor, o

deschise și trase din ea o fotografie color ce reprezenta o bătrână aflată pe prispa unei case cu acoperiș de șindrilă, ținând în brațe un băiețel cu păr negru buclat și ochi vioi.

Suspină și trase o înjurătură violentă.

Copilul, adică fructul iubirii fulminante dintre ea și Giovanni, urma să împlinească trei ani în toamna aceasta. Depuse fotografia pe noptieră, apoi scoase din geantă sticluța cu lichior Indian, din care mai gustase două-trei înghițituri la plecarea din București.

Se așeză pe marginea dormezei, sorbi din sticlă și-și plimbă privirea încet, plictisită, peste cele două litografii pătate de muște. Ochii i se voalară în curând.

Înainte de a adormi, se uită la ceas. Avea destul timp până seara, când urma să se întâlnească cu buhaiul de Tase. Oare acțiunea la care acceptase să participe se va declanșa săptămâna aceasta?

Într-o sâmbătă, spusese Tase, apoi și bossul. Dar care sâmbătă? Luna abia începuse, încă nu se consumase nicio sâmbătă.

Apreciase din prima clipă că bossul, adică tipul care conducea treaba asta misterioasă din Ghințurești, trebuie să fie foarte priceput. Părea bun organizator, ceea ce îi întări convingerea că nu aveau să întâmpine greutăți, își propuse să-i urmeze cu strictețe ordinele. Succesul depindea, firește, și de felul cum aveau să se

comporte ceilalți doi, Tase și Corozel… Avea încredere în experiența lui Tase, însă pe Corozel nu îl cunoștea bine, nu putea să-și imagineze cât de capabil se va dovedi, i se păruse la prima vedere fudul și fanfaron*; se* uitase la ea de parcă ar fi fost sigur că este de-ajuns să facă un semn cât de mic pentru a o cuceri total, pentru a i se agăța de gât ca o mireasă.

Probabil povestea asta enigmatică se va termina cu un profit apreciabil pentru boss. Se strădui să-și reamintească cum îl chema. Da, Virgil Demetriad. Oare avansul primit de Tase era la fel de consistent ca și cel primit de ea? Ceva mai mare, desigur.

Își aranjă perna sub cap și ațipi îndată, cu gândul la Virgil Demetriad, la aspectul său impunător, falnic, energic…

8

Locotenentul de poliție Scutaru se scărpină în creștetul capului, recitind ultimele rânduri ale raportului întocmit de custodele Colecției Muzeale.

Scrâșni furios.

„Bravo, își zise, asta îmi mai lipsea mie acum, în plin sezon turistic, Gogolea își închipuie că n-am alte griji decât amărâtele lui de monede și de cioburi… Să-și pună o mie de lacăte la magazia aia afurisită; să nu mă

piseze degeaba, n-o să stau eu să i-o păzesc zi și noapte!”

Slăbi nodul cravatei, lansând o privire fugară pe fereastra din stânga biroului. Se anunța o dimineață minunată, bolta cerului era de un albastru fantastic de limpede, frunzele castanilor de pe bulevard începuseră să capete peste noapte o nuanță de un galben înnebunitor, piscul Pajura părea mai semeț ca oricând. Gândurile îi reveniră la Gogolea.

„Totuși, poate are omul dreptate în felul lui…”

Aprinse o țigară, sorbi alene din ceașca cu cafea, se ridară și-și frecă îngândurat obrazul proaspăt ras.

Era un bărbat înalt, slab, părând aproape plăpând, cu ochi verzi, păr castaniu și bărbie ascuțită, retezată de-o gropiță adâncă. Deasupra arcadei drepte avea lipit un plasture ce-i dădea înfățișarea comică a unui apaș de operetă: amintire lăsată de un derbedeu turbulent, cu o seară mai înainte.

Se strâmbă și-și pipăi precaut plasturele.

Da, aseară, tocmai când se pregătea să plece acasă după o zi de muncă istovitoare, cu tot soiul de sâcâieli, primise un apel disperat din partea responsabilului hotelului Excelsior; doi derbedei beți pulbere veniseră la discotecă și începuseră să insulte clienții pașnici. Sosise la timp, când unul din derbedei tocmai se pregătea să demoleze orga de lumini și când celălalt

pălmuia o tinerică pentru că nu dorea să danseze cu el. Îi imobilizase pe amândoi, însă cel cu înclinații de demolator apucase să-i șteargă fruntea cu vârful unui șiș.

Se strâmbă iarăși.

Înainte de scandalul de la discotecă trebuise să cerceteze plângerea medicului Mircescu, directorul policlinicii, căruia îi dispăruse mașina; și mai înainte de asta, dăduse fuga până la magazinul Universal din centru, unde fusese prins de vânzătoarea de la raionul de tricotaje un individ care avea intenția s-o șteargă îmbrăcat cu patru pulovere noi.

„La dracu, m-am transformat în moașă comunală, sunt nevoit să mă ocup de toate mărunțișurile… Halal judiciarist! Unde sunt cazurile deosebit de încâlcite pe care visam să le rezolv când am absolvit școala de ofițeri?”, își consultă ceasul: orele 8,23.

O dimineață absolut năucitoare. Îi venea să zacă pe plaja lacului, să stea lungit ore întregi cu privirile ațintite asupra debarcaderului, să nu se gândească la nimic supărător… Oare era posibil așa ceva? Era posibil să nu se gândească la nimic?

Minutarul ceasului părea cuprins de febră, avansa al naibii de iute.

Își impuse să nu se mai uite la cadran. Trebuia să părăsească biroul, să dea o raită pe la toate punctele de

intrare în localitate. În ultima săptămână afluența turiștilor devenise infernală, sute de mașini se scurgeau către stațiune, soseau mii de oameni dornici să petreacă timpul liber la cabane, la hoteluri, la pensiuni, mereu alții coborau din trenuri, din autocare; printre ei se strecurau din când în când și inși certați cu legea, unii veniți să cheltuiască prăduiala în decorul montan al Ghințureștilor, alții atrași de buzunarele doldora ale sezoniștilor.

Își reajustă nodul cravatei și dădu să iasă, dar în prag fu gata să se ciocnească de plutonierul Vasiloiu.

— Ce dai buzna așa? Arde ceva?

— Păi mă pregăteam să bat la ușă. (îi întinse o hârtie.) Am primit aseară o înștiințare telefonică… o plângere…

— M-aș fi mirat dacă îmi aduceai o veste bună. Ce s-a mai întâmplat?

— Au dispărut niște cărți din locuința unui cetățean.

— Căă… rți?!

Vasiloiu își netezi mustața pe oală și repetă puțin stânjenit.

— Da, niște cărți.

— Mde! Ce-ai zice dumneata, dacă într-o zi am fi solicitați să recuperăm un pechinez pierdut, sau niște izmene șterpelite de pe o frânghie cu rufe?

— Totuși… E o diferență.

— Simt că în-ne-bu-nesc. Ia să vedem despre ce-i

vorba.

Parcurse nota telefonică, se scărpină în creștetul capului și-l fulgeră pe plutonier cu o privire ironică.

— Sigur, sigur. O tâmpenie crasă! Reclamantul pretinde că îi lipsește un pachet cu cărți de șah.

— Exact.

— Dacă e atât de mare iubitor de cărți, de ce le ținea împachetate? Poți să mă lămurești?

— Pot. S-a mutat numai de două zile în orașul nostru. Un pensionar… A cumpărat casa avocatului Palade. Și omul nostru încă nu și-a aranjat toate lucrurile.

— Ei, uite că îmi aduci și o știre îmbucurătoare, uite că am scăpat de pisălogul de Palade, care ne ieșea în cale cu mofturile lui tocmai când ne așteptam mai puțin. Te pomenești că pensionarul i-a preluat obiceiurile și vor începe să pice pe capul nostru tot soiul de reclamații. Ce fel de om e? Numele lui nu-mi spune nimic. Ce hram poartă?

— Încă nu i-am văzut figura, am discutat numai la telefon, are o voce tăioasă, pare un tip de neînduplecat, bătăios.

— Hm! mai știi la ce poți să te aștepți? Trebuie neapărat să-mi fac timp într-una din zilele următoare, să trec pe-acolo, sunt curios ce fel de om e…

— Ce părere aveți, dăm curs plângerii?

Scutaru trase aer în piept, apoi îl expiră cu putere,

emițând un sunet asemănător cu scrâșnetul unei râșnițe ce macină în gol. Se uită din nou la ceas, întârziind cu răspunsul.

— Permiteți să-i fac o vizită? insistă Vasiloiu.

— Permit. Pe urmă te prezinți la autogara, arunci o privire asupra călătorilor care sosesc cu autobuzul de orele 10. N-aș vrea să ne trezim cu vreun musafir nedorit.

— Am înțeles!

— Și te sfătuiesc să nu te întinzi la taclale cu pensionarul acela.

Recomandarea nu era chiar inutilă, întrucât Scutaru cunoștea pasiunea pentru jocul de șah a plutonierului Vasiloiu.

Când rămase singur, îi reveni în gând ultima frază din raportul întocmit de custodele Gogolea: „Cu deosebit respect, vă rog să luați în considerație doleanțele expuse în acest document, a cărui copie am înaintat-o la Inspectoratul de poliție."

I se păru deodată că referirea la Inspectorat sună ca un fel de afront la adresa sa. Își mușcă buzele și se grăbi să se îndrepte către gară, pentru a întâmpina acceleratul de 9 și 2 minute.

Ofițerul de poliție Alexe, mai precis spus maiorul în rezervă Alexe se uita îmbufnat la coletele îngrămădite de-a valma pe podeau camerei; se mulase numai de câteva zile în casa cumpărată de la avocatul Palade, încă nu avusese timp și nici dispoziție să-și orânduiască bagajele aduse din București.

Dormea provizoriu pe patul pliant din bucătăria de vară, se trezea la revărsatul zorilor, mânca ceva frugal, apoi făcea o lungă și tacticoasă plimbare prin oraș, sau prin pădurea din spatele casei, ferm hotărât să lepede începutul de burtă. La întoarcere, se urca imediat pe cântarul din baie și constata indispus că nu izbutea să slăbească nici măcar o jumătate de kilogram. În ultimii ani făcuse prea puțină mișcare, condusese mai toate anchetele din birou… în plus, îl necăjea impresia că devenise deodată un cetățean inutil, impresie ce se declanșase în seara când foștii colegi organizaseră banchetul prilejuit de pensionare.

Înalță din umeri cu un aer fatalist și scoase din buzunar un trabuc. Prin ușa larg deschisă năvălea lumina intensă a soarelui, proiectând striații gălbui pe un coș de răchită plin cu tot soiul de obiecte heteroclite, de care nu se îndurase să se despartă: un străvechi aparat de fotografiat, o groază de bibelouri de un gust îndoielnic, o piuliță ce aparținuse bunicii, două perne *fantezi*, o trusă incompletă de desen.

„Am îmbătrânit de-a binelea, își zise, dacă nu pot să mă desprind de niște banale amintiri…”

Aprinse trabucul și ieși în curte, așezându-se la masa acoperită de un umbrar.

Nu izbutea să îndepărteze nici ideea neplăcută că devenise victima unui hoț, că ajunsese pe neașteptate în postura unui reclamant oarecare, a unui gură-cască. Se ocupase atât de mulți ani de necazurile altora, încât nu avusese timp să-și închipuie că odată și odată va întâmpina el însuși asemenea necazuri.

Clătină din cap, furios. Dacă ar afla foștii colegi, își zise, că am fost jefuit de un hoț de duzină, s-ar prăpădi de râs. El, faimosul judiciarist de talie internațională, ar spune ei, el, care a rezolvat atâtea cazuri ieșite din comun, el…

Izbi cu pumnul în masă.

Cu siguranță că era vorba de un hoț mărunt, de duzină, nepriceput, deoarece înhățase primul obiect ce-i căzuse sub ochi, pachetul cu cărți pus pe scaunul de lângă ușă.

Iar el, păgubașul, se lăsase târât de primul impuls, anunțase lipsa cărților. Un furt atât de minor… Totuși, plutonierul care înregistrase telefonic reclamația nu păruse prea uimit. Hm… Cum îl chema pe plutonier? Se scotoci prin buzunare și scoase o hârtiuță; da, sigur, se numea Vasiloiu. Avea o voce domoală, răgușită,

parcă și vag șovăielnică. Îi promisese că va trece în cursul zilei de azi să cerceteze cazul.

Trase adânc din trabuc și expiră zgomotos fumul.

Paguba n-ar fi fost însemnată dacă în coletul respectiv nu s-ar fi aflat niște exemplare la care ținea în mod deosebit. De pildă, *Lupta mea cu Capablanca,* de Emannuel Lasker, tipărită în 1925, *Modul modern de a trata deschiderile,* de S. Tartakower… și unul dintre rarele volume existente în lume, *Le Royal Jeu des Echees* al lui Ruy Lopez, volum pe care îl descoperise printr-un noroc neașteptat într-un anticariat obscur din R.F.G.[20], când participase la un colocviu al Interpolului… apoi, lucrarea lui Steinitz, *The Modern Chess Instructor.* În plus, ceea ce îl înfuria la culme era lipsa a două numere din *Șahmatnîi Vestnik,* tipărite în 1885, reviste cumpărate în clasa întâia de liceu, când se îndurase cu greu să-și spargă pușculița.

Reconstitui din nou întâmplarea.

Absentase o jumătate de oră, între 14,30 și 15,00; încuiase ușa, însă broasca rudimentară nu punea probleme nici măcar unui hoț începător; individul acela înhățase pachetul cu cărți de lângă ușă, nimic altceva,

---

[20] Germania de Vest sau Germania Occidentală (în germană *Westdeutschland*) sau Republica Federală Germania (RFG) a fost numele zonelor de ocupație britanică, americană și franceză din Germania de după cel de-al Doilea Război Mondial și posterior retragerii acestora, până în momentul reunificării Germaniei de la 3 octombrie 1990.

de parcă s-ar fi temut că poate fi surprins în clipa următoare. Vasăzică, nu numai începător dar și foarte fricos.

Se încruntă, nemulțumit de această concluzie. Poate se înșela, poate în spatele acestei minore infracțiuni se ascundea altceva. Ce să se ascundă? De ce se gândea la lucruri complicate? Probabil din cauză că se obișnuise să gândească astfel datorită profesiei practicate ani de zile.

Fusese încredințat până de curând că este imunizat pe viață împotriva oricărei înșelătorii, că n-avea să fie niciodată victima hoților, a escrocilor, a șantajiștilor.

Admise morocănos că se înșelase profund.

Și se considerase atât de jignit, atât de atins în amorul propriu, încât imediat după anunțarea furtului se purtase impulsiv, îl sunase la București pe căpitanul Cristache pentru a-l ruga să-i facă rost de un câine de pază, de preferință câine lup. Își amintea cuvânt cu cuvânt desfășurarea convorbirii.

„Ați avut vreun necaz?” se interesase îngrijorat fostul său adjunct.

„Nu… Îmi trebuie un câine, casa e departe de oraș, izolată”.

„Domnule maior, dorința dumneavoastră e ordin pentru mine. M-ați învățat meserie, mi-ați supravegheat primii pași, m-ați sfătuit cum să procedez în cazul acela

care…”

„Ei, lasă, nu-i cazul să mă lauzi”.

„Vă sun îndată ce găsesc ceva potrivit. Știți, poate să dureze câteva zile.”

„Știu. Nu-mi pierd răbdarea.”

Cristache îl sunase mult mai repede, după 12 minute.

„S-a făcut, domnule maior, sunteți norocos, a fost pensionat un câine polițist în județul în care vă găsiți. Am să-l rog pe un coleg de la inspectoratul respectiv să vi-l aducă mi ine.”

„N-am nevoie de un animal bătrân.”

„Mă rog, dacă n-are să vă placă, nu-l veți reține. În rest, cum vă mai simțiți?”

„Bine… (ezitase două-trei secunde). Foarte bine! Adu-ți aminte ce ți-am spus la plecare, când vei dispune de niște zile libere vino să mă vizitezi. Te vei odihni, e o liniște aici…”

„Vă cred, însă nu prea văd când se vor ivi niște zile libere. Suntem toți extrem de ocupați.”

„Îmi închipui. Transmite-le băieților din echipă urări de succes. La revedere.”

„Vă doresc sănătate!”

„Mulțumesc. Din fericire, nu duc lipsă de sănătate.”

Depusese receptorul, rămânând înțepenit câteva lungi minute, cu privirea ațintită asupra aparatului, imaginându-și comentariul lui Cristache față de colegii

prezenți în birou; parcă îi auzea glasul apăsat, ușor strident, ironic: „Pariez că bătrânul nostru se simte la naibii de singur, de părăsit… Probabil nu s-a acomodat cu noua lui situație, sunt convins că îl cam macină plictiseala.”

Lăsă trabucul pe marginea mesei, se ridică și se duse să ia din frigider o sticlă de bere, posac, spunându-și că n-avea să mai recupereze cărțile furate.

Oare cum va proceda plutonierul? Lesne de presupus… Mai întâi, îi va atrage atenția, cu un ton nesuferit de sfătos, ca pe viitor să nu-și mai lase lucrurile la îndemâna oricui; apoi, desigur, se va uita la broasca ușii, la încuietorile ferestrelor, îl va întreba dacă nu cumva a remarcat vreun individ suspect care dădea târcoale prin preajma casei… Ridicol, absolut ridicol!

Îi părea rău că se grăbise să anunțe furtul, dar ceea ce îl înfuria cel mai mult era gândul la o anume întrebare a plutonierului, inevitabilă, pe care și-o închipuia cu exactitate: „Cu ce v-ați ocupat, domnule Alexe, înainte de a ieși la pensie?”

Râsul de pe lume!

Își reaminti ultima întâlnire cu avocatul Palade, discuția purtată puțin înainte de semnarea actelor de vânzare-cumpărare a casei; se aflau în locuința avocatului, pe Calea Victoriei; prin ușa întredeschisă a sufrageriei se zărea bucătăria, se auzeau clinchetele

cristaline ale unor pahare, ceea ce însemna că nevasta lui Palade se pregătea să servească faimoasa-i vișinată.

Avocatul se aplecase peste masă, conspirativ, scăzând tonul pentru a nu fi auzit de soție:

„N-aș vrea să mă înjuri după ce te vei stabili definitiv în Ghințurești…"

„Cum așa? Ce motiv aș avea să te înjur?".

„Știi, casa este izolată de stațiune…"

„Știu prea bine, am văzut-o acum doi ani, când m-ai invitat să stau o săptămână acolo, m-am simțit minunat. Și ți-am spus că mi-am petrecut copilăria și adolescența în zona aceea, într-o localitate situată de cealaltă parte a muntelui. Cunosc împrejurimile, voi fi în elementul meu, nu-ți face probleme."

„Mă rog, să nu pretinzi mai târziu că nu te-am avertizat, că te-am tras pe sfoară. Ai să stai mereu, tot anul. Iarna dau lupii târcoale, ziua în amiaza mare."

„Ascultă, ești dispus să vinzi, sau te-ai răzgândit?

„Vând, am nevoie presantă de bani, termină fata facultatea, se mărită, i-am promis că îi cumpăr o garsonieră."

Bău ultima înghițitură de bere, reveni în prima încăpere, luă un colet cu cărți, îl puse pe taburetul de lângă ușă și începu să-l despacheteze. Nu prea avea chef de lucru, era iritat, trăgea des cu coada ochiului către poartă, pândind sosirea plutonierului Vasiloiu.

10

Tase lenevea în pat, cu brațele încrucișate pe piept, golit de orice griji; pe sub marginea perdeluței brodate întrezărea o fâșie de cer limpede, iar dacă răsucea puțin capul, pleoapa stângă îi era mângâiată de o rază jucăușă de soare.

Se trezise pe la ora șapte, băuse un Ness diluat și rece, ronțăise un biscuit, fumase cu patimă prima țigară, apoi se strecurase din nou sub cuvertura amplă, roșie ca sângele.

Liniștea desăvârșită era accentuată de ticăitul molcom al ceasului cu pendulă și uneori de bâzâitul slab al unei muște ce se izbea de geam.

„Eh, ce viață dom'le, să tot zaci aici, să dai la spate necazurile, să te gândești numai la fericire…"

Își înăbuși un căscat, mutându-și privirea asupra peretelui din dreapta, dominat de o imensă litografie: o corabie ce se lupta cu un uragan, o corabie cu pânzele sfâșiate, cufundată pe jumătate într-o mare de valuri de-o culoare imposibilă; dedesubtul litografiei erau aranjate câteva poze de familie, printre care fotografia de nuntă, ginerele slab ca un țâr, încremenit într-o solemnitate tragicomică, mireasa, adică gazda, încă de-atunci rotunjoară, îmbujorată (negul din mijlocul frunții

retușat) cu trena rochiei ținută stângaci de doi paji serafici… Ultima fotografie, color, în ramă de sidef, îl reprezenta pe răposatul soț în plină activitate artistică, cântând la trombon în fanfara C.F.R.-ului.

Își potrivi perna mai bine, se scărpină la subsuori, aprinse a doua țigară din acea dimineață și expiră fumul încet pe nări, cu voluptate.

La sosire o anunțase pe gazdă că este un fumător pătimaș, că nu se poate lipsi de tutun; oricum, i-ar fi displăcut categoric să locuiască într-o cameră unde nu îi era permis să fumeze, ar fi avut impresia că e închis la pârnaie. Dar proprietăreasa îi alungase din prima clipă temerile.

— Fumați, domnu, cât doriți, abia o să se simtă miros de bărbat în casă. Ultima oară am ținut două fete de la Profesională, sigur că nu fumau… Scuzați, nu v-am reținut numele.

— Teodor Cojan, se recomandase iarăși Tase, netezindu-și calin mustața falsă.

— Bun… Acu' vă rog să-mi dați buletinul de identitate, să vă trec în cartea de imobil. În privința prețului, v-am spus, 45 de lei pe zi, mai ieftin nu pot, am și eu niște cheltuieli.

— Îmi convine. Cu buletinul e o problemă, l-am uitat acasă, dar o să vă arăt legitimația de serviciu, să vedeți că nu sunt impostor, iar datele personale o să vi le

dictez, le știu pe dinafară. Dacă nu se poate altfel, mi-e teamă că am să caut altă gazdă.

— Se poate…

Se agita, sprintenă și totodată marțială, trosnea dușumeaua când călca, se cutremurau geamurile, își aranja neîncetat cocul impozant, vopsit într-un aproximativ blond venețian, deloc potrivit eu obrazul negricios, eu negul din mijlocul frunții, cu urechile largi, cărnoase.

— N-aș vrea să rămâneți cu vreo îndoială, își rostise el lecția, îmi place ca lucrurile să fie lămurite de la bun început, lucrez la o direcție comercială (nu precizase dinadins care anume direcție) sunt inspector coordonator.

Scosese cu emfază legitimația găsită cu un an în urmă în fața restaurantului Bulevard; desigur, înlocuise fotografia.

Intonă vesel, în surdină, primele măsuri ale unui marș, scoase limba la portretul decedatului trombonist, apoi sări energic din pat și se duse la baie să se bărbierească și să refacă blondul părului.

Zece minute mai târziu, se afla în centrul stațiunii, lângă hotelul Excelsior; la cinematograful de-alături rula un film de succes, ceva cu „cafteală”, apreciase Tase, cercetând afișul țipător colorat. Holul cinematografului era arhiaglomerat, o mulțime

compactă aștepta să înceapă primul matineu. Fu tentat un moment să se strecoare în mulțime, să-și probeze îndemânarea golind buzunarul vreunui gură-cască, dar renunță, amintindu-și că Demetriad îi ordonase să se abțină de la orice inițiativă personală atâta vreme cât aveau să lucreze împreună.

Îl abordase în stația de tramvai de pe Schitu Măgureanu, se trezise deodată bătut pe umăr și când se răsucise văzuse un tip înalt, elegant, cu ochi verzi, hipnotici.

— Tănase Mălinoiu?

— Da, să trăiți!

— Mă cheamă Virgil Demetriad. Eu ți-am dat întâlnire. Ne retragem într-un loc liniștit, propun restaurantul Monte Carlo, bem câte o cafea pe terasă.

Și l-a luat de braț fără fasoane, chiar afectuos, de parcă se cunoșteau din copilărie; purta un costum dintr-o stofă foarte scumpă, cravată asortată, ceas elvețian, extra-plat, iar pe degetul mic al mâinii stângi îi strălucea un topaz; aceste amănunte, plus aerul sigur de sine al insului ce-i dăduse întâlnire i-au întărit impresia că se punea la calc o afacere serioasă.

S-au instalat la o masă de la marginea terasei. Demetriad rostea cuvintele încet, atât de încet încât uneori erau acoperite de clipocitul apei spintecate de bărcile de agrement; atunci Tase se apleca spre el,

pentru a-i prinde vorbele.

Afacerea părea organizată cu grijă, nu prea se întrevedeau riscuri, dacă totul avea să se desfășoare cum preconiza Demetriad.

Și-a dat acordul fără să șovăie. De fapt, era pe drojdie, nu prea avea de ales, Mami îl îmboldea neîncetat să facă rost cât mai curând de marafeți. Bănuia că acțiunea ar putea să fie inițiată de altcineva, că insul elegant și impunător din fața sa era un executant angajat de un șef mai mare, care prefera să rămână anonim. S-a gândit o clipă să aducă vorba despre acel presupus necunoscut, să observe cum va reacționa Demetriad, însă a renunțat. Probabil Demetriad i-a ghicit intenția, deoarece l-a pironit brusc cu ochii lui reci, de un verde apos, rostind iute:

— Te sperie ceva?

— Nimic… V-am spus, sunt de acord.

— Îți apreciez discreția, nu sufăr indivizii care pun întrebări de prisos. Vei primi un avans, iar amănuntele le vei afla la timpul potrivit…

„Prea mă crezi tolomac, îi replicase Mălinoiu în gând, afișând un aer supus, am să mă interesez ce hram porți, doar n-am să mă las tras pe sfoară. Sunt dator să-mi acopăr spatele în caz de eșec, să le ofer presarilor[21] o

---

[21] Cu sensul de milițian.

informație cât de mică dacă, Doamne păzește, iese cu tămbălău.”

Însă pe Demetriad nu-l cunoștea absolut nimeni din tagmă. Poate nici nu se numea Demetriad, cum se recomandase; iar semnalmentele lui nu spuneau nimic revelator prietenilor lui Tase.

„Trebuie să fac rost neapărat de-o fotografie de-a lui, își zise, fluierând un taxi gol, staționat dinaintea Complexului Comercial. Să pun pe cineva să-l fotografieze pe furiș”. Un strop de sudoare rece i se prelinse pe șira spinării la ideea că Demetriad ar bănui ce-i trece prin minte.

Ajunse la popasul „Pui de Urs” la ora cuvenită.

Intră în camera lui Corozel fără să mai bată la ușă. Dana sosise mai devreme, ședea la fereastră, în picioare, ciocănea cu degetele în pervaz, părând nervoasă. Probabil s-a certat cu deșteptul de Corozel, își zise Tase, nemulțumit. Poate a vrut s-o răstoarne pe pat și ea s-a opus. Corozel apăru din camera de baie, tamponându-și cu o batistă udă buza de jos, ușor umflată.

— Ce ți s-a întâmplat? îl luă Tase la rost. Cine te-a pocnit?

Corozel îi evită privirea, iar Dana țipă:

— Se crede mare cuceritor, asta s-a întâmplat! Să nu mai pună mâna pe mine!

— Sper că nu v-ați ciorovăit…

— Un fleac, bombăni Corozel, trăgând cu coada ochiului la Dana, rugător, parcă pentru a o îmboldi să-i confirme răspunsul.

Tase oftă și-i sfătui părintește:

— Împăcați-vă, copii. Dacă începe gâlceava între noi, ne-am ars. Șeful ne-a atras atenția să nu…

— Apropo de șef, îi întrerupse impulsiv Corozel. Când vine?

— Vine la timp, nicio grijă.

Și, fiindcă unicul fotoliu era ocupat de un teanc de cărți, se așeză pe pat, comentând:

— Bravo, Corozele, te apucași de citit, nu te știam amator de lecturi, te-ai cărat de la București cu kilograme de terfeloage.

Dana interveni cu ironie:

— Nu le-a cărat de la București, le-a…

— Ține-ți gura! o repezi Corozel.

Tase își puse ochelarii pe nas și trase o carte din teanc; nimeri un volum scris în limba germană; conținea ici-colo niște diagrame de șah, iar pe pagina de gardă era aplicată o ștampilă, o semnătură cu litere aldine, mari: Z. ALEXE.

Își frecă bărbia, intrigat. Numele i se părea cunoscut, îi amintea o anume persoană, parcă și niște întâmplări nu prea plăcute. Din păcate, cu tot efortul depus, nu izbuti să-și amintească fizionomia persoanei căreia îi

aparținea iscălitura. Înălță capul și vorbi răspicat:

— Corozele, te ia mama dracului! Să-mi spui sincer cine ți-a dat cărțile? Ce-i cu ele?

Dana chicoti, lămurindu-l prompt:

— Le-a manglit ieri de la un cetățean!

Tase se posomorî, rămase câteva clipe mut, pe figură i se așternu concentrarea; începea să realizeze cine era posesorul cărților de șah; se înveseli, pe urmă deveni livid. Bâigui către Corozel:

— Cum… Cum arată cetățeanu′ respectiv?

— Are vreo importanță? Jur că nu m-a văzut!

— Corozele, ți-am pus o întrebare, nu schimba vorba.

— Uite că o schimb!

— Tase își umezi buzele; simțea o fierbințeală în stomac, respira anevoios, se sufoca; înghiți în sec și depuse cartea încet pe masă, cu blândețe, de parcă i-ar fi fost teamă să nu se fărâmițeze la cea mai mică zguduitură.

Dana, care nu se urnise de la fereastră, anunță:

— Vine șeful.

Tase tresări.

— Ei, Corozele, tare aș vrea să știu pe unde ai să scoți tu cămașa…

Se ridică suspinând și se uită în curte. Virgil Demetriad cobora dintr-un taxi; achită cursa și porni către poartă, purtând pe brațul stâng haina, iar în mâna

dreaptă o servietă. Se scurse lent vreo jumătate de minut, după care se auzi o bătaie în ușă.

— Intrați, spuse Dana.

Demetriad trecu pragul, salutându-i cu o înclinare a bustului, agăță haina în cuierul din colț, se uită la ceas și remarcă parcă distrat:

— Am sosit la țanc.

Desfăcu servieta, dădu la iveală un flaconaș cu whisky și câteva pachete cu țigări *Marlboro.*

— Sărbătorim revederea. Fac cinste, bem câte un păhărel…

Se întrerupse încruntat, abia acum observând spaima lui Tase, zâmbetul caustic al Danei, încrâncenarea întipărită pe obrazul oacheș al lui Corozel.

— Vă pregătiți de înmormântare?

Tase izbucni cu voce stridentă, arătându-l pe Corozel:

— Ne-a băgat în rahat. Animalul! Ne-a nenorocit, dom'le Demetriad. Eu mă retrag… Vă înapoiez acontul și o roiesc, n-am chef să petrec noaptea la arest. Vă dau cuvântul meu…

— Te văicărești degeaba, bombăni Corozel.

Demetriad îl fulgeră cu ochi de gheață, făcându-i un semn imperativ să tacă, apoi îi ordonă lui Tase:

— Aștept explicații!

— Sigur că da, vi le dau cu dragă inimă. Huiduma asta s-a apucat să lucreze pe cont propriu, deși i-am

atras atenția să se abțină. A călcat consemnul, a julit niște nenorocite de cărți de la un cetățean din stațiune. E riscant să continuăm.

— Riscant?

— Teribil de riscant dacă păgubașul e cel pe care îl bănuiesc eu. Să ne spună cum arăta omul, dacă l-a văzut, bineînțeles.

— L-am văzut, zise Corozel. Pleca în oraș, casa era pustie, îți spun că nu m-a simțit, te asigur.

— Și, insistă Tase, cum arăta omul?

— Un prostănac de statură mijlocie, cu față posacă… trecut de cincizeci de ani… și fuma trabuc…

— Aha! exclamă Tase aproape cu satisfacție. Îmi închipuiam. Idiotule! Ai tu habar cine-i prostănacul?

— Nu mă interesează, am lucrat curat.

— Boule! Prostănacul, cum îl numești tu, e maiorul de poliție Alexe, cel mai bun criminalist din țară. Să nu dea dracul să încapi pe mâna lui, atâta îți zic! (Se reîntoarse spre Demetriad.) V-am dat explicații cu vârf și îndesat. Mă retrag.

— Fără panică, murmură șeful.

Bău preocupat o înghițitură de whisky, trânti flaconul pe masă, se apropie cu pași de pisică de Corozel și îl împunse cu arătătorul în piept:

— Situația este destul de gravă, dar să sperăm că încă nu-i totul ratat. Mai există o salvare… Duci cărțile

înapoi fără să te simtă nici măcar o muscă, darmite maiorul acela.

Corozel se holbă:

— Culmea prostiei.

— Ordin!

— Ordinul ăsta nu-mi place…

Demetriad înălță mâna și îl pocni sec peste obraz, cu putere. Corozel căzu lângă pat, se răsuci pe jumătate și trase iute un cuțit de sub pernă. Demetriad îl lovi cu bombeul pantofului peste pumn, puse talpa pe cuțitul rămas pe covor și rosti scârbit:

— Găinarule! Ridică-te și împachetează cărțile.

Corozel plănui un moment să zvâcnească, să-l apuce de glezne pe șef, să-l placheze ca la rugby; se uită la el de jos în sus, desluși în ochii glaciali o cruzime nemaiîntâlnită, își linse pumnul zdrelit și se ridică supus.

— Merge și Tase, preciză Demetriad. Băgați cărțile într-o sacoșă. Care este poziția casei?

— Foarte izolată, răspunse cu umilință Corozel, lipită cu spatele de marginea pădurii, situată pe drumul care coboară în stațiune.

Figura lui Demetriad fu luminată de un zâmbet subțire.

— Avem o șansă…

Corozel ieși urmat de Tase, încruntat, obsedat de

chicotitul batjocoritor al Danei.

Jură să se răzbune.

11

Gogolea se fâțâia aferat prin încăperile ce aparținuseră Colecției.

Ultimele exponate fuseseră depuse de dimineața în niște lăzi special amenajate, etichetate FRAGIL, apoi transportate sub directa-i supraveghere în pavilionul fostului teatru de vară, la marginea stațiunii.

Oftă, indispus la culme, încercând să alunge grijile.

Colecția era, în bună parte, rodul propriei lui strădanii, el o impusese atenției turiștilor și autorităților locale, el alergase la toate forurile pentru a obține aprobările și fondurile necesare; și se mândrea cu această paternitate.

Aspectul actual al sălilor îi rănea amorul propriu, deși știa că într-un viitor apropiat avea să primească niște încăperi luminoase, bine aerisite, spațioase, în care exponatele aveau să fie puse și mai mult în valoare. Acum rafturile arătau jalnic de pustii, sălile semănau cu o piațetă bătută de un vânt rece, care alungase toți pietonii. Pe podele erau risipite resturi de ambalaje, hârtii, paie, pe un perete încă atârna un afiș pe jumătate dezlipit, într-un colț zăceau bucăți de sfoară și de sârmă,

pe pervazul interior al ferestrei fusese abandonată o tinichea plină cu chiștoacele țigărilor fumate de muncitorii ce încărcaseră cuferele în camion.

Femeia de serviciu mătura prin ultima încăpere; se uită mirată la custode, gata să scape mătura din mână.

— Credeam că v-ați dus acasă…

— Nu m-am dus. Curețí lună, îți mai trimit pe cineva să te ajute. Spălați și ferestrele.

Femeia îl privi și mai mirată, ducând palma la gura știrbă.

— Păi ce rost mai are și spălatul ferestrelor, domnule custode? Clădirea va fi demolată luna viitoare. Era și timpul! Pute a mucegai, au început șobolanii din pivniță să facă găuri în dușumele. Am auzit că ne vom muta în noua Casă de Cultură.

— Să sperăm, bombăni evaziv Gogolea. Ai grijă, când termini, încui și-mi aduci cheile acasă.

Femeia se gândi să-i răspundă că singurele obiecte rămase în cele trei săli erau doar fărașul și mătura; renunță și rosti cu un surâs blajin:

— Încui, sigur că încui. Puteți să vă duceți liniștit acasă…

Gogolea îi mai dădu câteva sfaturi nu prea folositoare, apoi reveni în prima încăpere.

Nu se îndura să părăsească locul, îl apăsa senzația supărătoare că începând de a doua zi avea să devină un

om lipsit de ideal. Se apropie de fereastra întredeschisă, aprinse o țigară și se uită la terenul de sport de peste drum, apoi la grădinița de copii de alături; o educatoare alintase țâncii pe două rânduri, probabil îi învăța un joc nou, nu auzea ce le explică, răzbăteau până la el chicoteli și bătăi din palme…

Stătu minute întregi lângă fereastră, dus pe gânduri, fumând alene, până când o tuse ușoară îl readuse la realitate. Se întoarse și văzu un bărbat de statură mijlocie, cu fața aspră, brăzdată de cicatrici, și bărbie voluntară. După croiala hainelor, aprecie că trebuie să fie străin.

„Un turist din occident… A nimerit aici ca musca în lapte…”

— Scuzați-mă i se adresă necunoscutul, ușa era larg deschidă, am îndrăznit să intru.

Pronunțase cuvintele eu accent aspru, puțin poticnite, ceea ce-l convinse pe Gogolea că insul nu era român.

Îi surise încurajator.

— Pe cine căutați? Pot să vă ajut cu ceva?

— Doresc să vizitez Colecția muzeală. Am nimerit greșit?

— Nu… dar ați sosit prea târziu, dacă veneați cu o săptămână mai devreme… Imposibil de vizitat, îmi pare rău.

Străinul înălță sprâncenele stufoase, nedumerit, duse

mâna la buzunarul sacoului cafeniu, scoase un pliant turistic pe care îl desfășură ca pe o armonică.

— Imposibil? (Făcu o pauză, încruntat, căutând cuvintele.) Strada Merilor, numărul 9, nu-i așa? Scrie că vizitarea Colecției este admisă între orele…

Gogolea schiță un gest de descurajare, gândindu-se că în dimineața următoare va trebui să-l convingă pe directorul stațiunii să retragă din circulație pliantele în care se specifica descrierea sumară a Colecției și zilele de vizită.

— Știu ce scrie, domnule…

— Roger Fleurist. Petrec vacanța în stațiunea dumneavoastră. Doream neapărat să văd exponatele; deși sunt inginer, lucrez la Lyon, mă pasionează istoria, arta feudală, numismatica.

Gogolea se mai însenină. Se ivea, în fine, ocazia neașteptată de a-și verifica cunoștințele de limbă franceză într-o conversație cu un francez autentic. Se căzni să formuleze o frază adecvată, însă prin minte îi trecură doar propoziții învățate papagalicește din manualul de limbă franceză fără profesor. Consideră ridicol să înceapă discuția cu acele propoziții: „*Le guide montre aux tuoristes la station*", sau „*Les peuples luttent contre la guerre parce qu'elle seme la mort*", sau „*Il y a un siècle que je ne t'ai vue*!" Din păcate, altceva nu-i venea în gând în clipa aceea. La dracu, își zise furios, mă fac de

băcănie, mai bine mă las păgubaș…

Fleurist reluă stânjenit:

— Cunosc destule cuvinte românești, însă nu le pronunț corect, îmi lipsește practica, mi-e teamă să nu comit gafe grosolane.

— Vorbiți aproape perfect, îl flată Gogolea.

— Sunteți foarte amabil.

— În privința Colecției, vă anunț cu părere de rău că vizitarea este temporar întreruptă, din motive întemeiate. M-ați înțeles?

— Desigur. Regret și eu, vă rog să mă credeți, domnule…

— Gogolea Valeriu, se prezentă custodele, întinzând mâna. Străinul i-o strânse cu vigoare și se înclină ceremonios.

— Deci nu există nicio speranță? insistă el.

— Niciuna. Piesele Colecției au fost depozitate la… (Se întrerupse, socotind că nu e cazul să-l informeze unde se aflau ele acum.) Dacă veți mai veni și la anul în Ghințurești, atunci în mod precis veți admira…

— Cu neputință, dragă domnule Gogolea, anul viitor am în plan o călătorie în Peru, doresc să vizitez ruinele cetăților incașe. Repet, sunt dezolat că nu pot vedea raritățile dumneavoastră!

Continuară să discute câteva minute. Fleurist se arăta deosebit de interesat de istoricul localității, cerea tot

soiul de amănunte. În cele din urmă, porniră împreună către centrul orașului.

Aerul acelei după-amiezi de toamnă era de-o puritate sublimă, zgomotele păreau estompate, parcă fiii rate, culorile își schimbau treptat consistența, iar prin ușa deschisă a unei vile se strecurau acordurile lente ale unei chitare; Fleurist discuta neobosit, cu animație, trăgând rar din pipa cu muștiuc de fildeș.

Când ajunseră în dreptul hotelului Excelsior, străinul îl invită pe custode să bea o bere la restaurant. Gogolea refuză scurt, dar cu politețe, pretextând o întâlnire urgentă. Înainte de a se despărți de francez, o zări pe Marcela Negreanu, prietena Iacobinei, care staționa în fața magazinului de mercerie. Se încruntă și întoarse capul pentru a nu da ochii cu ea, însă gestu-i de fereală fu sesizat de Fleurist, care se interesă îndată, cu glas scăzut:

— Cine-i doamna? O cunoașteți?

— O vecină. De ce?

— Tare nostimă, aprecie Fleurist.

Gogolea își țuguie buzele în semn de dezacord disprețuitor, uitându-se cu mai multă atenție la bibliotecară, de parcă abia acum o întâlnea pentru prima oară. „Hm, mă mir ce a găsit ăsta nostim la ea!” I se părea mai ridicolă ca oricând, își schimbase iarăși coafura, părul abundent îi cădea liber pe umerii

bronzați, cam osoși, purta o rochie *cloche* de un roz agresiv, decoltată exagerat între omoplați, împodobită la poale cu niște panglicuțe mov. „A dat în mintea copiilor, decretă Gogolea în sinea sa, cu satisfacție. Se scrântește în pragul bătrâneții, mai mare râsul…”

Marcela se urni de lângă vitrină și Gogolea flutură mina instinctiv, realizând prea târziu că nu trebuia să o salute. Bibliotecara porni iute în întâmpinarea lor, ferm hotărâtă să înfiripe o conversație.

Custodele o afurisi în gând, zâmbi acru și o recomandă francezului, convins că face o farsă de care își va aminti cu plăcere, multă vreme. După ce traversă bulevardul, se uită curios peste umăr. Marcela turuia ca o moară stricată, Fleurist înclina mereu capul, aprobativ, radios.

„Ar fi interesant de aflat ce discută, își zise. Te pomenești că pune matracuca gheara pe el. Ha, ha, cine știe ce trăsnaie mai iese din halimaua asta! Bravo mie, am izbutit ceva astăzi, am să mă amuz copios, poate îi povestesc întâmplarea și Iacobinei. Ba nu, se va supăra, ea n-are deloc simțul umorului.”

Grăbi pasul și când ajunse în preajma blocului în care locuia își reaminti abătut că Iacobina îl sunase pe la orele 10, la serviciu anunțându-l cu imens orgoliu că la cină îi va servi sosul săracului.

„Cum adică sosul săracului? o întrebase el, derutat. O

fi vreo invenție de-a ta, n-am auzit în viața mea de asemenea sos!”

„O raritate, pe cuvânt.”

„Dacă susții tu…”

„Ai să-l guști și ai să te lingi pe buze. Nu-ți spun ce ingrediente am folosit, va trebui să ghicești.”

12

Dana trase capotul pe ea, își înfășură părul cu un prosop și ieși din camera de baie de la capătul culoarului, fredonând veselă melodia lăutărească „Magdaleno, spune drept, cine te-a mușcat de piept…”

Ajunsă în cameră, se uită automat la ceasul pus pe noptieră. Nu era cazul să se grăbească, dispunea de timp berechet, putea să se pregătească în tihnă pentru întâlnirea cu bărbatul indicat de Demetriad.

Pufni, sigură de sine.

O misiune pe care o socotea extrem de facilă, mult sub posibilitățile ei, era convinsă că o va îndeplini cu ușurință, nu pricepea de ce Virgil stăruise îndelung asupra amănuntelor, de ce nu-i permitea să improvizeze; o confruntare pe care o socotea aproape nedemnă de palmaresul ei, foarte bogat; șeful o obligase să repete fiecare etapă. Desfăcu prosopul, clătină din cap de câteva ori pentru a scutura pletele castanii,

mătăsoase, și puse uscătorul electric în priză. Îi reveniră în gând minutele petrecute cu Virgil în intimitate, la popasul Pui de Urs.

Făcu o piruetă dublă și continuă să fredoneze din ce în ce mai ațâțător.

Nu cumva Virgil îi expediase dinadins pe Tase și pe Corozel, cu intenția tainică de a rămâne numai cu ea? Posibil… deși păruse tare îngrijorat când Tase îl înștiințase cine era tipul cărui îi aparțineau cărțile manglite de Corozel.

Se înfioră, amintindu-și cât de lesne îl pusese la punct Virgil pe îngâmfatul de Corozel. Formidabil bărbat! Alături de el ar cuteza să înfrunte orice furtună a vieții, nu s-ar mai teme de nimic; decis, neașteptat de tandru, eu maniere alese, alteori, dimpotrivă, dur, vulgar, teribil de viclean și mai cu seamă de-o virilitate ieșită din comun.

Părul se uscase complet. Scoase oglinjoara din poșetă, o rezemă de vaza de pe masă și începu să se machieze cu grijă deosebită. Își stropi gâtul și lobii urechilor cu parfum bulgăresc, consumă un flacon întreg. Urma partea mai delicată, producerea „vânătăilor”, cum o sfătuise Virgil.

Luă sticluța primită de la el. Conținea un lichid uleios, violaceu, ce dispărea de pe piele doar când era frecat eu apă oxigenată. Prima vânătaie și-o desenă sub pleoapa

stângă, a doua, mai mare, pe clavicula dreaptă, aproape de rotunjimea umărului. Arătau de parcă ar fi fost absolut reale.

Examină apoi veșmintele aduse din București; se hotărî să poarte niște *blugi* vag uzați, spălăciți, îi îmbrăcă destul de dificil, stăteau atât de lipiți pe pulpele tari ca granitul, încât lăsau impresia că vor crăpa la cusături la prima mișcare mai bruscă. Bustul și-l acoperi cu o bluză de un galben țipător, decoltată, terminată pe șolduri cu franjuri roșii, ce se balansau la fiecare pas.

Reînnoi oja purpurie de pe unghii, adăugă un retuș machiajului ultragios, își puse ochelarii de soare și ieși din cameră însoțită de unda stăruitoare a parfumului de trandafiri.

Pe terasa de la parter jucau table doi vilegiaturiști ce se apropiau de vârsta pensiei; la apariția vecinei de vilă, întrerupseră jocul și-și trecură limba peste buzele uscate.

— Trăsnet! bâigui unul din ei.

Celălalt încuviință cu un murmur admirativ. Și continuară să se holbeze la Dana, până când ea dispăru pe după colțul străzii.

*

Paznicul Nanu Costache termină cina la restaurantul cu autoservire din cartierul în care locuia. Își stăpâni cu discreție un râgâit, plantă între dinți o scobitoare și

părăsi cu pași de plimbare localul.

Începea să se însereze, albastrul cerului căpăta o tentă cenușie, frunzele ruginii ale castanilor sălbatici se desprindeau de pe ramuri, planau alene prin aerul călduț, aterizau cu foșnete metalice pe caldarâm.

Nanu se gândi că ar trebui să mai doarmă vreo două ore înainte de a-și lua în primire slujba de paznic de noapte la depozitul Colecției muzeale, dar totodată era tentat să vadă un film. Oricum, chiar dacă opta pentru cinematograf, era necesar să treacă mai întâi pe acasă, să-și schimbe hainele. În seara aceasta nu se ținea obișnuitul antrenament de box, sala de sport fiind ocupată cu un concurs de gimnastică artistică.

I se așternu hotărârea pe figura masivă.

„Poate ar fi mai nimerit, își zise, să dau totuși o raită pe la sală, să asist la întrecerea fetelor.” Reflecțiile îi fură brusc întrerupte de un strigăt de ajutor venit dinspre scuarul de la jumătatea străzii.

Se opri intrigat. Strigătul izbucni din nou, mai ascuțit, mai disperat. Era clar, nu putea fi vorba decât de o femeie. Nu stătu prea mult pe gânduri, porni în pas alergător către scuar.

Doi indivizi agresau o tânără, unu din ei îi smulsese poșeta din mână, celălalt încerca să-i astupe gura cu palma. Văzându-l pe paznic, victima agresiunii lansă al treilea apel.

— Ajutoor! Hoții!…

Intervenția lui Nanu fu promptă și folositoare Corozel și Tase, adică „agresorii”, nu prea avură timp să se dezmeticească, atât de rapid se desfășură totul. Tase fu săltat ca un pachet cu zdrențe și azvârlit peste un boschet de lemn câinesc, Corozel simți abătându-i-se pe ceafă o palmă cât o lopată și se scutură ca un țipar pentru a scăpa de strânsoare; deoarece calea de repliere fusese studiată cu grijă, se eclipsară amândoi prin spărtura unui gard, traversară în goană un teren viran și se pierdură în întunecimea densă a unui gang.

Dana își flutură pleoapele rimelate din belșug, scăpând un suspin autentic; animalul de Corozel exagerase, poate dinadins, îi rupsese doi nasturi de la bluză, îi marcase antebrațul cu o vânătaie deloc falsă.

— Vă simțiți bine, domnișoară? se interesă plin de solicitudine paznicul, ridicându-i poșeta de lângă bancă.

— Da, ceva mai bine… Ședeam cuminte aici, luam puțin aer, m-am trezit deodată cu doi derbedei în fața mea… Dacă n-ați fi intervenit dumneavoastră, m-ar fi jefuit și probabil m-ar fi… (Lăsă fraza în suspensie, aruncând o privire galeșă salvatorului, își dezgoli umărul și-și expuse falsa vânătaie, vizibilă chiar și la lumina scăzută a asfințitului.) Uitați-vă, putea să-mi fractureze clavicula. Ce mizerie!

Lui Nanu i se umflară ochii cât cepele; o dată cu dezvelirea umărului, fusese expus o fracțiune de secundă și sânul. Dana strânse bluza la piept, suspină iarăși, mai jalnic, și se lăsă moale pe banca din spatele ei.

— Sunt amețită, trebuie să-mi revin din șoc.

— Sigur, șopti Nanu ca în transă. Odihniți-vă oleacă, domnișoară…

— Dana… Vai, ce spaimă am tras. Nu mi-aș fi închipuit că există huligani atât de periculoși în stațiunea asta.

— Nu prea există, mă mir de unde au apărut. Ar fi cazul să mergeți la poliție, să reclamați. V-aș însoți, să depun mărturie.

— A, nu! N-are rost, mai mare daraua… Mi-e teamă să nu iasă cine știe ce dandana, să mă urmărească derbedeii, să se răzbune pe mine. Luați loc, domnu…

— Nanu Costache. (Se așeză pe marginea băncii, apăsându-și palmele transpirate pe genunchi, asaltat de parfumul amețitor al tinerei.) Stau dacă nu vă deranjez…

Dana scotoci prin geantă, scoțând pachetul de *Snagov*.

— Fumați?

— Săru' mâna, am să trag câteva fumuri, ca să nu vă refuz. Știți, sunt sportiv, practic boxul, nu prea am voie să fumez.

Dana deschise larg ochii, mimând surprinderea.

— Formidabil! Atunci așa se explică… Mare noroc am avut. L-ați apucat pe derbedeul ăla și l-ați ridicat ca pe un fulg. Ce spaimă am tras. (Se aplecă și culese de lângă bancă cei doi nasturi ai bluzei, înjurându-l în gând pe Corozel; și totodată profită de situație pentru a improviza, deși Virgil îi ordonase să nu se abată de la plan.) Nu mă pot întoarce la vilă în halul ăsta, trec prin oraș, se uită lumea la mine și cine știe ce-și va închipui. Trebuie să fac rost de undeva de un ac cu ață, să-mi cos nasturii, să nu creadă oamenii că sunt o haimana, o nebună.

— Unde… Unde sunteți cazată?

— La vila Garofița.

— Da, e puțintică distanță, nu puteți trece pe stradă așa…

Cuvintele i se precipitau în minte, se strădui să găsească o frază decentă, politicoasă, dorind cu ardoare să o invite pe Dana acasă la el, dar în același timp îi era frică să nu fie înțeles greșit, să nu cumva să-și imagineze fata că încearcă să o „agațe”. Respiră profund și se decise, trăgând din nou cu coada ochiului la bustul planturos, la pulpele tari, sugrumate de pantaloni.

— V-aș propune să veniți la mine acasă. Am ac și ață, locuiesc foarte aproape…

Dana păru că reflectează intens, deși își imagina de pe

acum continuarea dialogului; își masă încetișor vânătaia autentică de pe braț și se interesă:

— Sunteți însurat?

— Nu.

— Atunci am să vin, dar numai cu o condiție.

— Ce condiție?

— Mâine veți fi invitatul meu la o cofetărie.

— Păi… Nu știu dacă…

— Țin neapărat să mă revanșez într-un fel. Vă sunt tare îndatorată, dacă nu interveneați dumneavoastră puteam să rămân fără niciun ban, aș fi fost obligată să mă întorc la București înainte de terminarea concediului. În ce direcție pornim?

Nanu se ridică de pe bancă, bâiguind ca în vis:

— Pe-acolo… Prima la dreapta, ajungem imediat…

Ocupa o cămăruță la demisolul unei clădiri cu trei etaje. O rugă pe Dana să-i acorde un mic răgaz, să aștepte pe culoar, descuie, aprinse lumina și îndepărtă în grabă de pe pat un teanc de reviste jerpelite și pijamaua, netezi cuvertura, aruncă o ultimă privire în jur, apoi îi făcu semn fetei să între.

— La mine-i cam strâmt, se scuză el. Vreau să mă mut, încă n-am găsit ceva convenabil…

Dana își mușcă buzele, înfrânându-și o strâmbătură de dispreț. Camera i se părea meschină, scundă și întunecoasă, abia aveai loc să te învârtești între pat și

dulap, robinetul chiuvetei din colț picura neîntrerupt peste smalțul crăpat, deasupra patului atârna o pereche de mănuși de box, alături erau prinse în pioneze niște poze decupate din revista Cinema.

— E destul de nostim, minți ea. Și chiar boxați de-adevărat?

— Sunt campion județean! se lăudă Nanu, acoperindu-și bărbia cu dosul palmei stângi și aruncând pumnul drept înainte, fulgerător, de parcă ar fi vrut să doboare un adversar.

Dana își închipui în clipa aceea că pumnul îl lovea pe cretinul de Corozel, pufni cu veselie, apoi redeveni serioasă.

— Acum, vă rog să-mi dați un ac și niște ață…

— Imediat. Până vă coaseți nasturii, trec în odaia de alături, pun ibricul pe reșou, vă fac o cafea.

— Nu beau cafea seara. Și nu-i nicio grabă, o să ne mai vedem.

— Absolut!

— Întoarceți-vă cu spatele, trebuie să-mi scot bluza.

— Sigur…

Rămase lângă ușă, congestionat și transpirat, urmărind cu auzul încordat foșnetul mătăsos al bluzei, rezistând eroic tentației de a privi măcar o clipă peste umăr; auzi apoi un țipăt înăbușit, se răsuci involuntar și se holbă la bustul fetei.

— M-am înțepat, murmură ea. De ce v-ați întors? Ați promis că nu vă uitați la mine… Să fim cuminți.

Când termină de cusut se reîmbrăcă rapid, nepărând totuși prea supărată.

— Iartă-mă, șopti el, mi-a fost imposibil să mă stăpânesc. Ne întâlnim mâine?

— Nu știu ce să zic… Ar fi cazul să te pedepsesc? Să mă gândesc. Îl sărută în fugă, pe colțul buzelor. Bine, sunt de acord.

— Te aștept în fața vilei, la ora cinci după-amiază. Câteva minute mai târziu, o conducea țanțoș până la ieșirea din cartierul Cățui. Dana se opuse să o însoțească până la vilă, iar după ce se despărți de el se îndreptă grăbită către centru, să caute un telefon public, să-l sune pe Virgil pentru a-i comunica îndeplinirea primei misiuni.

13

Alexe își puse coatele pe masa de sub umbrar, încovoie spinarea și-și sprijini bărbia în căușul palmelor. Îl asalta o moleșeală atât de ademenitoare, încât renunță să bea cafeaua aflată în fața lui, coborî pleoapele și ațipi îndată.

Îl smulse din somn o bufnitură scurtă, *ce* venea din spatele casei; se dezmetici cu oarecare efort, bău repede

cafeaua, își trecu degetele peste obrazul asudat și se uită la ceas. Cât timp dormise? Cinci minute…? Poate chiar zece. De fapt, n-avea nicio importanță durata somnului, de acum înainte n-avea să mai fie presat de scurgerea minutelor, de urgența vreunei anchete criminalistice.

Oare bufnitura de adineauri fusese reală, sau o auzise în vis?

Se ridică de pe bancă, scuturându-și umerii. Era dator să se asigure că nu îl înșelase auzul, că simțurile nu-i jucaseră o festă. Luă cu un gest mașinal trabucul din scrumieră, îl reaprinse și porni curios către locul cu pricina. Pe porțiunea îngustă de teren dintre zidul casei și gard zăcea un pachet ce semăna leit cu cel furat. Îl săltă, sfâșie nerăbdător hârtia albastră cu care era învelit și inventarie cu privirea titlurile cărților, uimit. Nu lipsea niciuna…

„Cineva își bate joc de mine, mă consideră prostul satului!”

Duse cărțile în cerdac, se reîntoarse și încercă să descopere urmele insului care îi înapoiase pachetul. Nu văzu urme de pași, ceea ce nu-l decepționă, se aștepta la asta, pământul era foarte uscat, nu mai plouase de mult. De altfel, își spuse, cu siguranță că hoțul studiase terenul înainte de a se apropia de casă.

Plănui un moment să pornească în urmărirea lui, apoi se răzgândi. Nu merita să se ostenească, era convins că

tipul spălase putina imediat.

Reveni în curte, intrigat la culme de neașteptata apariție a cărților. Povestea i se părea la fel de incredibilă și de fericită ca finalul unui vodevil de prost gust. Totuși, poate că în spatele acestei întâmplări ciudate se ascundea altceva, un mister profund ce se cuvenea să fie dezlegat. Oare ce se petrecuse în orele când hoțul deținuse cărțile? Dificil de imaginat… îl obligase cineva să le înapoieze? I se păruse că prada era neînsemnată? Îl mustrase conștiința? se chinuia Alexe să emită tot soiul de presupuneri, pe care apoi să le analizeze sistematic. Deși, acum, când era pensionar, putea să se abată de la regulile impuse în vremea când ancheta oficial, când…

Tresări și se posomorî.

Dinspre popasul Pui de Urs cobora o mașină cu însemnele poliției; se opri lângă poartă și din ea coborî un plutonier de înălțime mijlocie, îndesat, mustăcios, cu gesturi domoale. Îi ieși în întâmpinare, întinzându-i mâna, străduindu-se să zâmbească.

— Vă salut.

— Bună ziua. Sunt plutonierul Vasiloiu, am venit pentru…

— Știu pentru ce ați venit. Vă mulțumesc, ați răspuns cu promptitudine la sesizarea mea. Să luăm loc la masa de sub umbrar. V-aș propune o bere.

— Nu beau în timpul serviciului.

— Desigur, am și uitat, parcă a trecut o veșnicie de când… în fine, am să vă tratez cu un sirop de zmeură. Luați loc, mă întorc imediat.

Reveni după un minut cu un pahar în care turnase două degete de sirop, cu o sticlă de apă gazoasă și cu una de bere. Umplu paharul plutonierului și comentă puțin stânjenit, ca o scuză:

— Eu pot să beau bere, nu sunt în timpul serviciului.

Vasiloiu zâmbi condescendent:

— Dumneavoastră n-aveți opreliști… Ei, să vedem cum s-au petrecut faptele. Vasăzică, vi s-a furat un pachet cu cărți de șah? Apropo, aveți vreo calificare în șah?

— Niciuna. Amator pasionat… Dumneavoastră?

Obrajii colțuroși ai plutonierului fură animați de o certă superioritate.

— Categoria întâia! Am cucerit acum doi ani titlul de campion al stațiunii.

— Mă bucur. Avem o pasiune comună, ne vom înțelege mai bine.

— Sper, mormăi plutonierul. Să trecem la problema care ne interesează. La ce oră apreciați că s-a comis furtul?

— Nu știu cum să vă explic… aș vrea să…

— Vă rog să explicați exact.

Alexe se lăsase pe speteaza băncii, închizând ochii o clipă. Era sigur că dacă ar anunța brusc că nu îl mai interesează dispariția cărților, plutonierul s-ar simți jignit, întârzie cu răspunsul.

— Curaj, îl îndemnă Vasiloiu. De obicei, unii cetățeni se intimidează când au de-a face cu reprezentanții poliției. Calmați-vă, nu vă pune nimeni la cazne.

Alexe se scutură, de parcă ar fi vrut să se smulgă dintr-o apatie profundă, îl privi în ochi pe plutonier și-l întrebă cu voce glacială:

— Există valori deosebite în orașul Ghințurești? Valori care ar putea să ispitească niște infractori îndrăzneți?

Vasiloiu înălță sprâncenele, surprins, având impresia că pensionarul aflat de cealaltă parte a mesei căpătase deodată altă înfățișare; o secvență aidoma trăise o dată într-o partidă înverșunată de șah: deținea un substanțial avantaj material, era convins că va învinge, dar după două-trei mutări poziția i se prăbușise, se trezise făcut mat. Se scutură, la rândul lui, și vorbi aproape vehement:

— Întrebările dumneavoastră mi se par… Hm! Nu au rost! Are vreo legătură furtul cărților cu valorile din stațiunea noastră?

— Încă nu-mi dau seama. Caraghios, nu? Am să mă mai gândesc, vă promit. Ceva nu este în ordine cu

povestea asta.

— Care poveste?

— Dispariția cărților, apoi… reapariția lor.

— Cuuum! Vreți să spuneți că…

— Exact. Cărțile mi-au fost înapoiate cu puțin timp în urmă. Apreciez faptul că v-ați deplasat și totodată regret că v-am pus degeaba pe drumuri. Din păcate, n-aveam cum să-mi imaginez asemenea deznodământ. Adevărată fantasmagorie!

Plutonierul trânti pe masă carnetul pe care tocmai îl scosese din buzunar, puse deasupra pixul, încetișor, și se uită incisiv la Alexe.

— Da… Da… nostimă chestie…

— Totul e bine când se termină cu bine, nu?

— Mă rog, ăsta-i punctul dumneavoastră de vedere. Cum arăta individul care v-a înapoiat cărțile? Dacă l-ați văzut, firește. E cel care vi le-a furat, sau altul? V-a dat vreo explicație? S-a scuzat? Le-a luat cumva *din greșeală*? A vrut să se amuze? Să vă facă o farsă? Ce v-a spus?

— Nu l-am văzut. Probabil le-a adus chiar hoțul. Pachetul a fost aruncat peste gard, în spatele casei. Am procedat la o mică anchetă.

— Dumneavoastră? Ce fel de anchetă?

— Am studiat terenul. Pământul este bătătorit, nu am găsit urme de pași. Și presupun că nu întâmplător a fost aleasă această cale. Îmi retrag plângerea.

— Cred că o retrageți. Parcă ar fi o glumă nesărată. Însă locotenentul Scutaru nu apreciază deloc astfel de glume. Se înfurie foarte repede!

— Voi merge chiar în cursul zilei de azi la dânsul, să-i prezint scuze. Vă este șef?

— Da. (Se ridică bățos, își potrivi centura.) E preferabil să nu-l mai deranjați, am să vorbesc eu cu dânsul, să încerc să…

— Nu-mi plac favorurile.

— Nu va avea timp să discute cu dumneavoastră o chestiune atât de minoră. Este ocupat până peste cap. Stațiunea este arhiplină.

— Îmi dau seama.

— În regulă… (Șovăi puțin, apoi reluă amuzat.) Mi-ați spus că ați făcut o mică anchetă. Ați ajuns la vreo concluzie?

— Am reținut două ipoteze. Prima: cineva a vrut să-mi facă o farsă. A doua: cărțile au fost furate cu bună știință, apoi hoțul a fost forțat să le readucă. Forțat de o anume situație, de…

— Continuați.

— Pachetul a fost desfăcut, deci hoțul s-a uitat la cărți. Pe pagina de gardă a fiecărui volum am aplicat o parafă cu numele meu. Probabil hoțul și-a dat seama că mă cunoaște. (Se încruntă o clipă, apoi râse scurt.) Da, asta e explicația logică. Trebuia să-mi închipui… Cum de nu

m-am gândit până acum? E verosimil… Tipul trebuie să fie o veche cunoștință de-a mea.

Plutonierul se reașeză, parcă împotriva voinței, uitându-se bănuitor la Alexe.

— Ați ispășit vreo condamnare? Aveți cazier?

— Nu, slavă Domnului…

— Atunci cum de aveți *cunoștințe* în medial infracțional?

— Din pricina profesiei pe care am practicat-o până la pensie.

— Aha! încep să pricep, m-am dumirit, ați fost coleg cu avocatul Palade, fostul proprietar al casei.

— Numai prieten, nu și coleg de breaslă. N-am pledat niciodată cauza infractorilor, nu i-am apărat.

Vasiloiu se ciupi de mustața sură, sârmoasă, dădu chipiul pe ceafă și întrebă rar, aproape silabisind:

— Ce profesie ați practicat, domnule Alexe? Trebuia să vă pun întrebarea asta din prima clipă.

— Trebuia. Eram obligat să vă spun eu. Când v-am telefonat la sediu, aseară. Îmi cer scuze încă o dată…

— Deci să nu mai lungim pelteaua. Am pierdut destul timp. Cu ce v-ați ocupat?

Chestiunea fu sortită să rămână în suspensie temporară, dialogul fiind întrerupt de sosirea unui ARO, din care coborî un tânăr blond, pistruiat, cu ochi sfredelitori (în persoana căruia Alexe îl recunoscu pe

locotenentul Varga, judiciarist bine cotat în județul de care aparținea stațiunea Ghințurești), care avansă rapid, se opri lângă masă și rosti emoționat:

— Am onoarea, domnule maior!

Alexe înclină capul, înveselit, trăgând cu coada ochiului la plutonier, care se ridicase ca ars de pe bancă, își aranja o cută imaginară a vestonului, pocnea din călcâie și se uita uimit la locotenent.

— Să trăiești, Varga, răspunse Alexe. Îmi pare bine că te revăd. Cum o mai duce șeful dumitale?

— Așa și așa. Vă transmite salutări. O să vă facă o vizită, poate chiar duminica viitoare.

— Cu ce ocazie prin stațiune?

— Am de rezolvat o problemă cu locotenentul Scutaru. Îl cunoașteți desigur, ați discutat cu dânsul.

— Încă n-am avut ocazia să-l cunosc.

Varga păru șocat, se întoarse către plutonier, vorbindu-i cu reproș:

— Ce păziți voi aici, Vasiloiule? Îl ignorați pe celebrul criminalist?

— Păi, nu știam că dânsul este…

— Ha, ha! Când am să le povestesc băieților chestia asta, or să se prăpădească de râs. Domnule maior, îl pun pe roate pe Scutaru, să vă ajute dacă veți întâmpina vreun necaz. (Se uită la ceas.) Nu pot sta mai mult de un sfert de oră, deși aș fi dorit să rămân la dumneavoastră

până diseară. Oho, câtă liniște e aici!

— Îți fac o cafea turcească.

— Nu vă refuz, circul de azi dimineață pe serpentine. Sunt cam obosit. Dar înainte de cafea să vă prezint surpriza.

— Ce surpriză?

— V-am adus un câine.

— Bravo! Sunteți de-o promptitudine uluitoare.

— Ne-a telefonat ieri Cristache, ne-a rugat să vă facem rost de un câine de pază. Și pentru că tocmai dispunem de unul ieșit la pensie, am socotit că… De ce vă încruntați?

— Frumos, n-am ce zice, nostim ați mai ticluit-o. Sper că nu-i vorba de un renghi. Adică, dacă sunt pensionar, e musai să-mi păzească locuința tot un pensionar.

— Întâi să vi-l arăt. Dacă nu vă convine, nu-l păstrați.

— Arată-mi-l!

Varga se reîntoarse la mașină, deschise portiera și fluieră încet; coborî un câine lup, negru ca pana corbului, adulmecă aerul și rămase neclintit până când locotenentul îl apucă de lesă și reveni la umbrar.

— Iată surpriza, domnule maior!

Alexe clătină nemulțumit din cap, țuguindu-și buzele.

— Nu mi se pare grozav. Șchioapătă… Adevărat, nu prea se observă. Pe urmă… are o mică cicatrice

deasupra urechii stângi.

— Vă rog să mă credeți că este absolut fantastic. Nu și-a pierdut reflexele.

— Atunci de ce l-ați pensionat?

— Așa a decis medicul veterinar. Știți, nu e de glumit cu regulamentul. Câinele a fost rănit în lupta cu un infractor foarte periculos, care poseda cuțit. S-a comportat vitejește, l-a doborât…

— Cum îl cheamă?

— Zmeu. (Desprinse lesa, scoase din buzunar o minge de tenis, o aruncă peste gard și lansă un ordin scurt.) Uitați-vă cu atenție, domnule maior.

Câinele înălță botul, părând că șovăie o secundă, apoi țâșni cu viteză, execută un salt spectaculos peste gardul înalt, înhăță mingea și se întoarse pe aceeași cale, deși poarta era larg deschisă.

Alexe murmură extaziat:

— Colosal! M-ai convins, Varga, îl adopt.

— Vă dau cuvântul meu că nu veți regreta. Ehe, tare aș vrea să văd eu cine se va încumeta să vă intre în casă nepoftit, atâta timp cât va fi vegheată de Zmeu.

Alexe înconjură masa, se aplecă și mângâie câinele pe spinare. Zmeu nu reacționă în niciun fel; ședea culcat, parcă înțepenit pe labele din față și se uita la locotenent. Acesta surise, prinse un capăt al lesei de gâtul animalului, iar celălalt capăt îl înmână noului stăpân.

— Vă aparține! Faceți câțiva pași cu el, să se obișnuiască cu dumneavoastră. Apoi am să vă explic la ce comenzi reacționează.

Alexe se execută, stângaci. Se simțea de-a dreptul ridicol, avea senzația că Vasiloiu și Varga îl privesc cu ironie, de parcă ar fi asistat la un neizbutit spectacol de bâlci…

14

Roy Palmer, alias Roger Fleurist, revenea agale la popas, pe drumul carosabil, cuprins de o vagă euforie. Trăgea din pipă și admira culmile munților; deasupra piscului Pajura stăruia un nor alungit, plumburiu, în contrast cu albastrul de acuarelă dimprejur. Omul de serviciu de la popas îi spusese în prima seară că norii de culoare întunecată adunați peste piscul Pajura anunță ploaia. Era posibil ca aceasta să vină, aerul apăsa greu și tremurător coamele brazilor ce mărgineau drumul.

Depăși a doua serpentină, se așeză pe banca de lângă cișmea; îi plăcea să se odihnească aici, îl atrăgea susurul neîntrerupt și liniștitor al apei, se uita dus pe gânduri la bolovanii lustruiți, admira de fiecare dată placa de aramă zidită în stânca de deasupra cișmelei, pe care puteai citi: *Construită de mine, Andrei Feraru, în anul 1899, luna lui Cuptor. Potolește-ți setea, călătorule, și roagă-te*

pentru iertarea păcatelor mele.

Oare ce teribile și tainice păcate avusese de ispășit acel Feraru? Oricum, nu putea să conteste faptul că lăsase în urma sa un lucru deosebit de util, cu siguranță că sute și sute de turiști îi pomeneau numele de câte ori își domoleau setea la această cișmea…

Umplu din nou pipa, reflectând întristat că după propria-i moarte nu va rămâne nimic folositor, că rătăcise zadarnic prin lume, fără să-și înfigă rădăcinile în vreun pământ roditor, fără a avea vreun ideal, fără…

Senzația de euforie se risipi, fi copleși iarăși osteneala și o imensă disperare. Venea de la cea de a doua întâlnire cu Marcela Negreanu, prânziseră la un restaurant idilic de la marginea stațiunii, discutaseră tot felul de fleacuri, jar în răstimpul scurtelor tăceri se priviseră stingheriți, poate și cu oarecare suspiciune, de parcă fiecare se îndoia de cinstea celuilalt, întrebându-se ce are de ascuns.

Ce gândea bibliotecara despre el? Ce impresie îi făcuse?

Era interesat să cultive legătura cu Marcela, deoarece aflase că era vecină și bună prietenă cu soția custodelui Colecției Muzeale, amănunt deloc neglijabil, punct de sprijin în misiunea pe care o avea de îndeplinit, sursă nesperată de informații; astăzi, de pildă, aflase un amănunt referitor la paza colecției. Oare cum ar

reacționa Marcela dacă ar fi înștiințată că inginerul francez Roger Fleurist se numește în realitate Roy Palmer, că este trimis în Ghințurești de către miliardarul Clifford să execute o anume misiune?

Strânse pipa în pumn și expiră fumul cu un șuierat prelung. Misiune? Termen peiorativ pentru un furt, pentru o spargere în toată regula…

Se mai putea răzgândi?

Poate, dar cu condiția de a-și lua măsurile necesare, cu condiția de a se asigura că mâna lungă a Marelui Texan nu se va abate asupră-i până la sfârșitul vieții.

Dinspre pădurea din spate răsună o împușcătură și, aproape concomitent, pipa pe care tocmai o apropia de gură fu retezată de un glonț. Reacționă cu rapiditate, se trânti la pământ când al doilea glonț smulse cu plesnet de bici o așchie din speteaza băncii. Se târî către zidul cișmelei, se ghemui într-un unghi mort și înălță fruntea precaut, uitându-se în direcția de unde răsunase detunătura; i se păru că distinge o umbră ce se fofila printre brazi și se cutremură; era la cheremul unui individ ce dorea să-l doboare. Un nebun? Nu…

Și nici măcar un incident fortuit, deoarece cu o zi în urmă fusese sunat înainte de ora obișnuită, fapt surprinzător, de către omul de legătură din Paris, care îl anunțase să se ferească de o echipă concurentă, de niște rivali; și, totodată, îl avertizase că un ucigaș cu simbrie

avea ordinul să-l elimine din cursa pentru obținerea faimoaselor monede. Cum de uitase acest avertisment? Poate era de vină Marcela; poate se lăsase târât ca un adolescent într-o idilă ce începea să se transforme în pasiune.

Își reținu răsuflarea, se lipi de pământ, gâfâind, cu senzația că secundele se scurg groaznic de lent.

Lumina se micșora, apăreau, încă palide, primele umbre ale asfințitului, o dată cu ele se instala teama acaparatoare, care fu accentuată de ivirea unui câine-lup, ce avansa bătăios către bancă. Își aminti de casa situată mai jos, dincolo de serpentină, și bătăile accelerate ale inimii i se domoliră. Câinele reprezenta o salvare, cu siguranță că era un câine de pază, dresat, nu hoinărea întâmplător prin preajmă. Eliberă aerul din plămâni cu un oftat zgomotos, se ridică, își scutură țărâna de pe pantaloni. Câinele se oprise, acum îi distingea cicatricea alburie de deasupra urechii stângi; îndrăzni o mișcare, constată ușurat că animalul acela negru și fioros nu-l ataca, băgă în buzunar cele două jumătăți de pipă, frecă locul de pe bancă unde glonțul smulsese o așchie și tresări când un bărbat de statură mijlocie, cărunt, apărut brusc, strigă autoritar:

— Zmeu! Aici, imediat!

Câinele se supuse, stăpânul său aprinse un trabuc și rosti apoi domol:

— Nu vă mușcă…

— Mi-am dat seama că e dresat. N-aș vrea totuși să-l întâlnesc noaptea.

— Noaptea îl țin în curte, nu rătăcește pe drum. (Se apropie, întinse mâna și se recomandă.) Alexe. Sper că nu v-ați speriat.

— Roger Fleurist, pronunță Palmer, automat. Vă refereați la câine?

— La cele două împușcături. Le-ați auzit, desigur.

— Vag… Probabil vânează cineva prin apropiere.

— Ciudat. Unde să vâneze? În pădure este aproape întuneric.

— Aveți dreptate, amănuntul acesta nu mi-a trecut prin minte.

Stăpânul câinelui păru că nu ia în seamă remarca; surise și se interesă:

— Turist francez?

— Ați ghicit, sunt în concediu, stațiunea este splendidă, mai presus de orice așteptări.

Mai schimbară câteva fraze banale, apoi se despărțiră, ceremonioși.

Roy Palmer se grăbi să ajungă la popas, urcă în cameră și se lungi îndată pe pat; aprinse veioza, îi potrivi abajurul astfel încât lumina să nu-i vină în ochi; se sili să-și alunge din gând cele două împușcături ce-l viza seră, își aminti dinadins o anume seară tihnită,

petrecută la New York, pe terasa unui apartament ce domina Central Park; se întorsese de două zile din Australia, se credea la adăpost de griji, îmbogățit, vânduse rodul muncii silnice, achitase datoriile, mai poseda șase mii de dolari, se întreba în ce afacere să-i investească, ședea destins, moleșit, pe fotoliul de lângă balustradă și sorbea alene din paharul cu *Jack Daniels on the rocks*…

Din nefericire, tihna și bunăstarea relativă n-au durat, banii i-au alunecat printre degete mai rapid decât îi agonisise; și muncise enorm pentru a-i câștiga… Trudă animalică, trudă de râmător în orășelul pierdut în Noua Galie de Sud; acolo nu se temuse că își va pierde viața, cum se temea acum, acolo prestase o muncă cinstită și îl îmboldise nădejdea de zi cu zi, de oră cu oră a îmbogățirii, cu condiția să sape mereu și să nu schimbe „pietrele” pe bere…

Locuise mai întâi la Black Opal Motel.

Un ținut arid, răvășit în măruntaie, scormonit, violat până la epuizare, scotocit cu încăpățânare de minerii sosiți din toate colțurile lumii, de acei *diggers,* adevărați disperați, scurși din cele mai neașteptate văgăuni ale Europei, minați de ideea că în cele din urmă vor găsi Opalul Negru, piatra atât de rară, frumoasa frumoaselor.

Se uită la ceas; peste o jumătate de oră trebuia să-l

sune la Paris pe mesagerul Marelui Texan.

Oare chiar *trebuia* să-l sune? N-ar fi mai bine să renunțe?

Avea senzația că se înăbușă, se ridică și deschise fereastra, obsedat de un fragment din discuția cu Clifford:

„În caz de nesupunere, vei fi denunțat numaidecât autorităților românești; vor fi informați, că plănuiai să comiți o spargere. Și mai posed, un atu, amintește-ți o anume întâmplare trăită în Ardeni, spre sfârșitul războiului, când ai fost contactat de Gestapo, după internarea în lagărul german de prizonieri…”

În ciuda durerilor ce-i măcinau trupul, după lupta cu paznicii, sărise de pe scaun, țipând:

„Minciună! Nu mi se poate reproșa nicio faptă de care să-mi fie rușine!”

„Ai ajutat la prinderea unui grup din rezistență. Toți arestații au fost executați.”

„Agentul Gestapo-ului m-a înșelat, mi-a garantat eliberarea dacă îl pun pe urmele unor infractori de drept comun, falsificatori de cartele, care furau hrana de la gura copilașilor…”

„Sfântă naivitate! L-ai crezut?”

Se întinse din nou pe pat. Recurse la memorie pentru a scăpa de spaimă, continua să retrăiască imaginile din Noua Galie de Sud.

Decor de film western… Oamenii își săpau casele în pământ, alături de puțuri. Cum de nimerise acolo! Da… Lăsându-se ademenit de vorbele meșteșugite ale unui bătrân orb, fost miner, întâlnit în docurile din New York: „E de-ajuns puțintel noroc, descoperirea unei pietricele cât o măslină zdruncină din temelii o viață de sărăcie.”

Nu se respecta nicio regulă, fiecare era grăbit să părăsească cât mai iute locul acela infect. Săpau unii peste alții, alandala, galeriile se prăbușeau uneori ca niște castele din cărți de joc… Cimitirele adăposteau tot atâția oameni ca și barurile. Luau cu asalt în fiecare noapte cârciumile, având buzunarele îndesate cu dinamită, indiferenți la afișele ce recomandau depunerea armelor la vestiar: *Please chek your guns and explosives*; doborâți de oboseală și de berea australiană, alunecând din brațele „fetelor” venite tocmai din Adelaida, care culegeau din local într-o singură seară ceea ce câștigau ei după Juni de muncă de ocnaș; beția și dansurile durau până în zori, când scandalurile și ura se rezolvau cu lovituri de pumn și de cuțit în praful roșu al terenurilor virane, sau pe asfaltul fierbinte al străduțelor pustii…

Deschise ochii, încordându-se. Trecea cineva pe culoar, probabil o femeie, dacă lua în considerație țăcănitul tocurilor înalte, mersul lin. Da, era vecina din

dreapta, o auzi cum scoate cheile din geantă, cum fredonează o melodie siropoasă. De ce întârzia atâta, de ce continua să zornăie cheile? Ce făcea pe culoar? Pe cine aștepta? Nu cumva avea intenția să-l omoare? își reținu respirația, se încordă și mai mult, păși către ușă și o deschise brusc. Femeia se întoarse cu fața către el, speriată – o tânără abia ieșită din adolescență, scundă, roșcovană, foarte frumoasă – scăpă geanta din mână și bâigui:

— Am pierdut cheia… Ce mă fac?

— Chemați administratorul!

Reveni în cameră, se uită pieziș la ceas: sosise timpul să facă o comandă telefonică, să ceară Parisul de la aparatul din hol. Intră în camera de baie, se spălă eu apă rece pe obraji pentru a se mai înviora, apoi coborî posac și se îndreptă către telefonul de lângă intrare.

15

Judiciaristul Scutaru era cuprins de trac.

Pufnea, bombănea, își îndrepta mereu umerii, aranja fără rost creioanele colorate din suportul, de pe birou; senzația iritantă a tracului îl mai încercase o singură dată, în ziua când se prezentase la examenul final al școlii de ofițeri de poliție.

Acum, la fel ca înaintea examenului de absolvire, avea

impresia stupidă că în următoarele ore se va decide soarta sa, că totul va depinde de modul cum va răspunde la niște chestiuni bine învățate, dar uitate cu desăvârșire.

„Ce dracu, își zise, încercând să-și domine emoția, e vorba de o simplă vizită! Nu mai sunt un puștan cu cașul la gură, emotiv și timid. Totuși…”

Se pregătea să meargă la maiorul în rezervă Alexe, care îi transmisese prin locotenentul Varga: „Îl rog să-mi facă o vizită marți, după ce termină orele de serviciu. Îl aștept cu niște păstrăvi ia grătar și cu o sticlă de vin excelent.”

Iată, azi era marți, terminase lucrul, soarele începea să apună, în birou se furișau primele umbre ale înserării.

Se ridică decis, trase un sertar și scoase din el sticla cu coniac *Murfatlar* cumpărată în cursul dimineții, o băgă în geanta diplomat și se urni din loc. În încăperea alăturată bătea la mașină Vasiloiu, împușcând rar literele, cu un singur deget.

— Ce faci? se interesă inutil Scutaru.

— Întocmesc raportul. (Își săltă ochelarii pe fruntea pleșuvă, asudată clipind ca un miop.) Oho, v-ați pus o cravată nouă!

Locotenentului i se păru că subalternul se stăpânește să nu pufnească în râs.

— Și ce-i cu asta? N-ai mai văzut o cravată nouă?

— Am mai văzut…

Se scurse o scurtă pauză, întreruptă brusc de Scutaru:

— Ia spune-mi, Vasiloiule, ce fel de om e pensionarul nostru?

— M-ați întrebat și ieri.

— Am chef să te întreb și astăzi!

Plutonierul surise blajin, netezindu-și mustața.

— Un om ca toți oamenii.

— Adică banal?

— În niciun caz. M-am exprimat greșit. Ceea ce m-a frapat de la bun început la dânsul este faptul că are o minte extrem de ascuțită, scotocitoare, perseverentă.

— Cum ți-ai dat seama?

— Dacă l-ați vedea cum joacă șah…

Scutaru se încruntă.

— Deci ai jucat șah cu maiorul?

— De ce nu?

— Bravo, de șah îți arde dumitale, acum, când suntem inundați de lucru.

— Chiar inundați nu suntem. Și am jucat în timpul liber.

— Tare aș vrea să știu când ai avut dumneata timp liber.

— Ieri seară. Am plecat de la dânsul după miezul nopții.

— Deci asta-i explicația, din cauza asta ai băut azi

patru cafele.

Aprinse o țigară și se uită nedumerit la subalternul său, de parcă abia atunci i-ar fi observat o anume trăsătura de caracter.

— Și, mă rog, ce brânză ai făcut dumneata la șah cu maiorul Alexe? Probabil te-a bătut măr.

— M-a bătut, recunosc. Are casa plină de cărți și de reviste de șah, dar am reușit să câștig și eu o partidă, iar ultima s-a încheiat remiză.

— Ce vorbești, dom’le?!

— Aș mai fi rămas, dar trebuia să controlez câteva puncte din stațiune, conform graficului.

— Trebuia, sigur că trebuia, asta mai lipsea, să nu respecți cu strictețe graficul.

— La plecare, dom’maior mi-a spus: „Vasilică (așa îmi zice dânsul), ești bine venit oricând, îți stau la dispoziție cu mare plăcere pentru revanșă. Te rog să nu mă ocolești.”

— Ce vorbești, dom’le?! se miră iarăși Scutaru. Când ai de gând să-l mai vizitezi?

— Aș fi mers și astă-seară, dar nu vreau să vă incomodez, poate aveți de discutat cu dânsul niște probleme care…

— N-am de discutat nicio problemă specială. Hai, te iau cu mașina, dacă ai pus la punct raportul, bineînțeles.

— Termin îndată, mai am de scris foarte puțin.

— Te aştept la poartă.

Vasiloiu se ivi repede, gâfâind, se trânti pe bancheta din spate, dar când locotenentul răsuci cheia de contact, se bătu pe frunte şi exclamă:

— Am uitat ceva! mai staţi un minut…

Se reîntoarse purtând un pacheţel învelit în hârtie cerată, legat cu sforicică tricoloră; îl ţinea de parcă ar fi conţinut un exploziv ce putea să producă ravagii la cea mai mică neatenţie.

Locotenentul străbătu fără să vorbească două străzi, preocupat, iar la ieşirea din oraş se interesă:

— Îi duci prăjituri?

— A, nu… O cutie cu trabucuri olandeze. Pufăie ca o locomotivă, nu mi-l pot imagina altfel decât cu un norişor de fum albăstrui în jurul capului.

— O aureolă de sfânt.

— Poate… Va fi încântat, e o marcă celebră de trabucuri.

Locotenentul frână imediat şi se întoarse spre plutonier:

— De unde ai făcut rost de trabucuri olandeze?

— Vreţi să-i duceţi şi dumneavoastră?

— Aş vrea, dar ştiu că la tutungeriile din staţiune nu se vând trabucuri olandeze.

— Mi le-a dat un vecin.

— Bişniţar?

— E om serios, ghid la O.N.T.[22], i le-a dăruit un turist străin. Le-a primit, deși nu fumează, nu era cazul să-l jignească.

Scutaru râse printre dinți:

— Dacă refuză, putea să izbucnească vreun conflict diplomatic.

— Sincer să fiu…

— Ți-ai adus aminte că vecinul respectiv se ocupă cu afaceri necurate?

— Nu. Altceva voiam să vă spun. Mă cam bate gândul că dumneavoastră vedeți infractori până și noaptea, în vis.

Scutaru porni din nou, depăși încet un camion de mare tonaj, apoi bombăni:

— Vasiloiule, ai cam întrecut măsura.

— Am întrecut-o… Vă cer scuze și totodată vă aduc la cunoștință că oamenii din localitatea noastră nu prea ne dau de furcă. N-am întâlnit niciun asasin.

— Îți doresc să nu întâlnești niciodată! Ei, Vasiloiule, dacă n-ai exista, aș fi nevoit, să te inventez. Ai o mare calitate, cunoști stațiunea și împrejurimile ei ca pe propriile-ți buzunare.

Plutonierul surâse și-și umflă pieptul.

*

---

[22] ONT Carpați (Oficiul Național de Turism Carpați) a fost o companie hotelieră din România, înființată în anul 1936 fiind inițial o companie de stat.

Păstrăvii fierbinți, garnisiți cu cartofi pai, îi mâncară în camera din mijloc, cea mai spațioasă, apoi ieșiră în cerdac să termine vinul alb, sec și frapat. Înainte de a ciocni, Alexe aprinse unul din trabucurile aduse de plutonier, expiră încetișor primul fum, își umflă nările și spuse:

— O aromă grozavă…

Plutonierul se foi încântat, iar Scutaru își mușcă buzele, abținându-se să comenteze că aroma lăudată aducea cu putoarea zdrențelor arse.

Tăcerea desăvârșită a serii fu tulburată câteva momente de bâzâitul unei insecte ce se izbea de lampă. Vasiloiu se uită la cerut vârstat de nori negri, bău din pahar și zise:

— Vine ploaia.

Ca la o comandă, frunzele prunului de lângă poartă fură plesnite de câteva picături răzlețe, pe urmă dinspre pădure izbucni țipătul unei cucuvele.

— Plecăm imediat, spuse locotenentul.

— Cine vă obligă să plecați? E devreme, protestă Alexe. Puteți să mai stați. Mă rog, dacă ați avut azi de rezolvat niște cazuri grele…

— Mărunțișuri, bombăni Scutaru.

— Mărunțișurile sunt idealul oricărui judiciarist, ele demonstrează scăderea indicelui de infracțiune. Așadar, doriți-vă cazuri mărunte.

— Mi se pare că dumneavoastră n-ați avut parte de astfel de cazuri.

— Așa e… N-am fost scutit de complicații. De câteva ori am avut de înfruntat niște infractori internaționali profesioniști. Apropo, v-a trimis cumva Interpolul o notiță cu colț verde?

Locotenentul tresări.

— Nu! Credeți că a sosit în stațiunea noastră un recidivist periculos? Un infractor notoriu?

— Nu cred… adică nu știu. (își drese glasul și zâmbi către plutonier.) Ce părere ai, Vasilică, aduc șahul?

— Chiar mă gândeam să vă propun două-trei partide. Sper să-mi iau revanșa.

Maiorul aduse cutia cu piesele de șah și jocul începu să se desfășoare lent, agrementat uneori de comentariile nu prea pertinente ale lui Scutaru.

16

Gogolea înghiți cu noduri ultimul dumicat de pâine îmbibat în sos, goli repede paharul cu vin și întinse mâna către sticlă, evitând privirea cercetătoare a Iacobinei.

— Catifelat, nu? îl întrebă ea.

— Bun… Oricum, mai izbutit decât sosul de ieri. Cine ți-a dat rețeta?

— Am găsit-o într-o carte franțuzească. Sos *Matelot*[23]! Dar nu din cel banal, trecut în majoritatea cărților de artă culinară. Ceva deosebit, pe cuvântul meu.

— Te cred. Dar dacă mă gândesc bine, tu nu prea cunoști franceza.

— M-a ajutat Marcela. Îți arăt traducerea.

Trase din buzunarul capotului o hârtie și o întinse peste masă. Gogolea o citi cu voce scăzută, înclinând capul după fiecare frază; la un moment dat păru contrariat.

— Aici este specificată o chestie.

— S-o aud!

— Ceapă de arpagic. Am dat o raită de dimineață prin piață și n-am zărit așa ceva.

— Ei, na! explodă Iacobina. Crezi că am avut intenția să te otrăvesc dacă în loc de arpagică am pus ceapă verde?

— Mă rog, mă rog, bombăni el împăciuitor. Și mai am o nedumerire.

— Ce anume?

— La întreaga cantitate de *Matelot* trebuie adăugat un sos spaniol cald.

— Insinuezi că am trișat, că n-am pus spaniol?

---

[23] Sos din ceapă și ceapă eșalotă, topite în unt, cu vin roșu, ciuperci, piper măcinat grosier și bouquet garni la care se adaugă un fond de pește sau vită, la care se adaugă la final demi-glace sau sos spaniol.

Gogolea își aminti nenumăratele clondire și borcănașe aliniate ca la spițerie pe rafturile cămării, cămară ce semăna cu laboratorul unui alchimist; renunță să-și mai contrazică nevasta.

— În regulă, sunt convins că ai pus și spaniol cald. Totuși…

— Ce ți se mai pare dubios?

— Ai adăugat, desigur, piper, foi de dafin și *toate aromele obișnuite,* cum indică rețeta.

— Bineînțeles.

— Adică?

Iacobina recită pe nerăsuflate:

— Rozmarin, coriandru, boabe de muștar, cuișoare, mac, anason! N-am uitat niciun ingredient.

Gogolea vru să o întrebe dacă nu cumva a umblat cam mult și la cutia cu arome pentru cârnați, dar se răzgândi, nu pentru că dorea să ocolească o discuție furtunoasă, ci pentru că Iacobina reluă:

— Un afacerist nu destăinuie secretul succesului financiar, un căutător de aur nu destăinuie locul prospecțiunii care l-a îmbogățit, iar un bucătar excelent nu dă niciodată rețeta specialității care l-a făcut celebru!

— Bravo, murmură el năucit. Un citat, firește.

— Extras de Marcela dintr-o carte cumpărată de la anticariat. Am să brodez citatul pe pânză și am să-l atârn în bucătărie, să-l am mereu în fața ochilor.

— Prietena ta e o comoară inestimabilă. Nu știu cum te-ai descurca fără ea.

— Scutește-mă de ironii nesărate. Fiindcă a venit vorba de Marcela, îți transmit o rugăminte de-a ei.

Gogolea se posomorî, rostind aproape cu ură:

— Dumnezeule, o să mă bage în pământ! Ce vrea de la mine?

— Nu te speria… ăăă… Un prieten de-al ei ține tare mult să vadă exponatele voastre.

— Cu ne-pu-tin-ță! Colecția a fost ambalată, sigilată, mutată în pavilionul fostului teatru de vară până la o dată pa care nici eu nu o cunosc cu exactitate. Am mai vorbit despre asta. Depozitarea colecției îmi produce coșmaruri în fiecare noapte… Marcela să-și pună pofta în cui! Adică prietenul ei…

— Ești ditamai custodele, nu se va întâmpla niciun dezastru dacă ai să scoți câteva fleacuri din lăzi și ai să le arăți prietenului Marcelei. Amabilitatea nu te costă nimic, dimpotrivă, te umanizează. Te implor, Valeraș! (Ocoli masa și se așeză pe genunchii bărbatului.) Zău te implor!

— Nu pot. Categoric nu pot. Ar însemna…

Se întrerupse, înghițind în sec; voise să spună că accesul în depozit era posibil numai după decuplarea semnalului de alarmă; o taină pe care o cunoșteau foarte puțini inițiați, printre care el însuși, locotenentul

Scutaru și un inspector de la județ.

— Marcela a promis, stărui Iacobina.

— Cine a obligat-o să promită? Eu, în niciun caz.

Iacobina îi înlănțui gâtul cu brațele și depuse o sărutare apăsată pe ceafa congestionată.

— Prietenul Marcelei e franțuz; poate se mărită cu el…

Cuprins de o presimțire lugubră. Gogolea se interesă:

— Nu cumva îl cheamă Roger Fleurist?

— Parcă… îl cunoști?

— L-am cunoscut întâmplător, în treacăt. Am încheiat discuția!

— Te holbezi la mine de parcă ai picat de pe altă planetă. I-am făgăduit, nu mă pune într-o situație caraghioasă.

— Vizitarea colecției nu mai depinde de mine. Sunt necesare niște aprobări speciale.

— Bancuri! Să fii mândru că dorește omul să se uite puțin la tinichelele și la cioburile tale.

— Tinichele și cioburi, o îngână el cu amărăciune.

Renunță să-i mai țină piept, lupta i se părea istovitoare, știa că nevastă-sa era în stare să-l asalteze la nesfârșit; la capitulare contribuia din plin și ingurgitarea mâncării copioase, udată cu palincă, apoi cu vin roșu, vârtos; hotărî, totuși, după o scurtă chibzuială, să cedeze doar pe jumătate:

— Am să văd ce pot face. Am să încerc…

— Greu te mai lași convins, omule. Ai grijă, să nu dureze o lună.

— Când părăsește stațiunea individul acela?

— Uite că asta am uitat să o întreb pe Marcela. Am să mă interesez.

Restul serii se consumă în armonie deplină.

Gogolea goli pe îndelete sticlă de *Merlot* destupată la cină, răsfoind un vechi tratat de numismatică, iar Iacobina urmări fascinată serialul de la televizor, după care își puse părul pe bigudiuri și-și aplică pe față obișnuita mască cosmetică pentru ten uscat.

Peste noapte, custodele se trezi fulgerat de niște arsuri acute în esofag. Se duse la bucătărie și combătu efectul caustic al pretinsului *Matelot* cu o lingură de bicarbonat de sodiu. Râgâi zdravăn și mai bău un pahar cu apă; printre damfurile ce-i înțepară nările, simți stăruitor un miros pe care îl identifică imediat.

„Chimen! exclamă în sinea sa; a pus o groază de chimen la sosul ăla fioros!"

Înainte de a se întoarce în dormitor, lângă Iacobina, își aminti discuția de la cină, referitoare la dorința franțuzului. Readormi obsedat de întrebarea: să-l înștiințeze, sau să nu îl înștiințeze pe locotenentul Scutaru?

Când sună ceasul deșteptător, se ridică transpirat,

amețit și totodată fericit că revenise la realitatea diurnă. Se freca la ochi, gemând. Scăpase de visul acela groaznic de chinuitor, în care locotenentul Scutaru îl scotea din bloc, îi prindea cătușele de încheieturile brațelor și-l urca într-o mașină a poliției, înconjurată de zeci de vecini, care îl huiduiau, agitau pumnii, ațâțați de Marcela, de nesuferita de Marcela, care țipa ca o isterică: „La închisoare cu impostorul de Gogolea!"

17

În dimineața aceea, Demetriad se hotărî să poarte costumul din tergal[24] de culoarea cafelei cu lapte; în ceea ce privește cravata, nu stătu deloc la îndoială, o puse pe cea tricotată, de, un verde stins, potrivit cu nuanța costumului. La alegere contribui însă și o mică superstiție: o mai purtase și în după-amiaza când se întâlnise la subsolul galeriei Orizont cu tipul sosit din Statele Unite.

Întâlnire ce trebuia să pară absolut întâmplătoare. Deși fusese aranjată cu câteva zile mai înainte, prin bilețelul strecurat de tip pe sub ușa garsonierei din bulevardul Titulescu.

La găsirea mesajului, se întrebase uimit și în același

---

[24] Fibră textilă obținută prin procedee chimice din rășini sintetice poliesterice.

timp și puțin speriat, cum de ghicise tipul respectiv unde avea el de gând să doarmă în noaptea aceea; îl urmărise cineva pas cu pas în ultima vreme, fără să bage de seamă? Misterul se lămurise parțial a doua zi, când constatase că îi fusese lăsat câte un bilețel și la celelalte locuințe, la familia de pensionari de pe Polonă, unde ocupa ca subchiriaș o odăița, precum și în comuna Malu Spart, unde posedă o casă de țară înscrisă pe numele unui nepot. Și, cum avea sa afle mai târziu, mesagerul din Statele Unite îi trimisese, pentru deplina siguranță, un bilet și la coana preoteasă, în cartierul Pajura, deși el părăsise adăpostul acela de mai bine de-o săptămână, din noaptea când văduva de preot, plină de salbe și de carnete C.E.C., îi îndesase lucrurile în cele trei valize din piele de porc, le scosese pe culoar și țipase: „Să nu te mai prind în casa mea, lichea ordinară, te țin pe mâncare și pe băutură, iar tu îi dai târcoale pipiței de-alături!” N-avea dreptate, vecina îi dăduse târcoale și nu exista șansa să-l agațe, se apropia binișor de patruzeci de ani și deținea o slujbă modestă la poșta Vitan; oricum, era puștoaică în comparație cu coana preoteasă, care împlinise cincizeci și șase de ani în primăvara trecută.

Restul misterului se lămurise după primele cuvinte rostite de mesager; un individ solid, între două vârste, cu ochi inexpresivi, mâini de casap și fața ca burta broaștei râioasă; se înclinase scurt, transmițându-i

salutări din partea primei soții, stabilită de curând în Canada.

Clara…

Clara, de care divorțase în al patrulea an de facultate, dar cu care continuase să întrețină relații de prietenie până în ziua plecării ei definitive din țară… Numai ea îi știa adevăratul nume, adresele și sursele de venituri. Însă până la urmă misterul avea mai puțină importanță, ceea ce conta era doar faptul că alegerea căzuse asupra persoanei sale, că îl aleseseră pe el, Victor Dăniloiu, pentru a rezolva afacerea; eh, asta dovedea că era cunoscut și apreciat…

O afacere colosală, cu beneficiu colosal, dirijată de un ins cu enorme posibilități financiare.

Își aranjă încă o dată batista din buzunarul de la piept, deschise fereastra camerei pe care o ocupa la hotel și, năpădit de amintiri, inhală aerul pur al dimineții.

Subsolul galeriei Orizont arăta pustiu ca Sahara, niciun amator de artă nu se încumeta să coboare acolo pentru a admira expoziția unui grup de sculptori tineri. Se întrebase dacă nu cumva era vorba de o glumă proastă, apoi la capătul scărilor își făcuse apariția tipul acela cu aer de casap, măturând cu privirea sala, pentru a se convinge că sunt singuri, că nu-i poate auzi nici măcar vreo muscă; îl examinase rece, îndelung, ca pe o raritate de la Grădina Zoologică, după care catadicsise

să zâmbească; un zâmbet ce nu se potrivea nicidecum cu obrazul dur de boxer profesionist; și rostise tăios în americana specifică străzilor pe care nu este recomandabil să umbli noaptea:

„Sunteți domnul Dăniloiu, firește!”

„Sunt. În prezent, mă numesc Demetriad Virgil.”

S-a descurcat de minune, nu s-a lăsat impresionat de celelalte întrebări capcană, de verificare, ba chiar l-a sfătuit pe mesager să treacă mai repede la miezul chestiunii, întrucât se putea ca din clipă în clipă să se ivească cine știe ce intrus.

Surâse, încrezător în zâna lui cea bună, aprinse o țigară și părăsi hotelul, îndreptându-se către una din cabinele cu telefon public din fața magazinului Universal. Formă numărul casei unde ședea Mălinoiu; îi răspunse gazda, deși convenise cu Tase să stea lângă telefon la orele 9,30; femeia avea un glas tunător (trebui să depărteze receptorul de ureche) și nu părea prea amabilă; se strădui să nu o repeadă; o rugă să-l anunțe pe domnul Cojan să vină la aparat; după vreo jumătate de minut, se auzi vocea leneșă a lui Tase:

— Mă bărbieream…

— Știai ora când te voi chema, ți-am atras atenția să răspunzi personal.

— Scuzați, m-am trezit mai târziu, am avut insomnie.

— Să nu se mai repete! (Realiză că rostise o nerozie și

tonul i se înmuie.) Mă rog… Ne întâlnim la 10, pe aleea din dreapta lacului, în spatele vestiarelor. Când te vei apropia, pornesc încet spre pădure. Vii după mine, mă abordezi când constați că nu se află nimeni prin preajmă.

— Am înțeles, așa am să fac.

Atârnă receptorul, ieși din cabină, surâse curtenitor unei bătrâne ce-și plimba pechinezul și traversă bulevardul. Mai dispunea de o jumătate de oră până la întâlnirea cu Tase. Intră în localul cu meniu dietetic de pe străduța alăturată și mâncă în silă un iaurt și un corn. Era obligat să țină cu strictețe un regim alimentar. Îl supăra ficatul, pe dosul palmei stângi i se iviseră de la o vreme niște îngrijorătoare pete cafenii, acele pete pe care francezii le numesc atât de plastic și totodată atât de necruțător *les fleurs du tombeau*…

Dacă afacerea în care se angajase avea să se sfârșească pozitiv, se va retrage imediat la casa din comuna Malu Spart, va rămâne ascuns acolo până va considera că urmele s-au răcit definitiv, pe urmă se va reîntoarce la București și va face tot ceea ce îi va sta în putință să obțină o excursie în Austria sau în Turcia; la nevoie, va apela la ajutorul Clarei, ea nu se va îndura să-l refuze; îi va propune să se remărite cu el; o căsătorie albă, de conveniență. De fapt, nu era cazul să se gândească de pe acum la un viitor îndepărtat, cumva incert, până nu

avea să știe în mod sigur cum avea să se termine acțiunea din Ghințurești. Iar dacă va da greș… Obrazul i se întunecă, ochii i se voalară, bătu cu arătătorul îndoit în piciorul mesei.

Își aminti iarăși de mesagerul din Statele Unite.

Individul nu-i dezvăluise intenția de la bun început, îi dăduse o a doua întâlnire, peste câteva zile, pe malul lacului Herăstrău; își schimbase radical înfățișarea, nu mai semăna cu boxerii ratați din filmele hollywoodiene de duzina, purta un costum jerpelit, ieftin, cenușiu, mustață albă, falsă desigur, se sprijinea în baston și-și ascundea ochii în spatele unor ochelari cu lentile negre, lucitoare. L-a recunoscut doar când și-a scos ochelarii, pe care i-a șters grijuliu cu o batistă dubioasă; și-a trosnit degetele, s-a desprins de lângă grupul excursioniștilor ce aștepta sosirea vaporașului, l-a luat amical de braț și i-a șoptit:

„Mergem pe o alee mai puțin animată."

Convorbirea s-a desfășurat în americană, la fel ca la prima întâlnire, ceea ce i-a întărit convingerea că individul nu cunoștea altă limbă. Fiind duminică, au găsit cu greu o bancă liberă; mesagerul a scos un pachet șifonat de *Naționale,* i l-a întins rânjind, pândindu-i strâmbătura de dispreț, a aprins tacticos o țigară și a intrat direct în subiect:

„Ați reflectat asupra propunerii mele, domnule

Virgil?”

„O.K.! Cu o rezervă de principiu, bineînțeles.”

„Ce rezervă?”

„Nu pretind să-mi dezvăluiți de la primele cuvinte ce trebuie să execut, însă doresc neapărat să știu care va fi răsplata.”

„Dorința dumneavoastră mi se pare firească, așa aș fi procedat și eu. Veți fi plătit vă asigur, în valută forțe…”

Și a urmat anunțarea sumei, la auzul căreia nu s-a putut împiedica să nu tresară puternic.

În ochii sticloși, înfundați adânc în orbite, plasați foarte sus pe fruntea teșită, s-a aprins o scânteie de triumf.

„După câte îmi dau seama, suma vă convine, domnule Virgil.”

„Accept!”

După ce s-au despărțit și-a spus că poate a comis o gafă de neiertat pentru un om cu experiența sa, că poate ar fi fost cazul să se tocmească; însă anunțarea sumei îl năucise pur și simplu; și-a liniștit amorul cu o justificare, și-a zis că tipul acela dur avea probabil posibilitatea să găsească alt executant și că n-ar fi șovăit să-l lichideze dacă s-ar fi arătat prea lacom. Oricum, plata era apreciabilă, depășea cu mult, enorm de mult, totalul pe care și-l închipuise.

Da, o afacere colosală, concepută de un ins cu uriașe

posibilități financiare…

Patronul mesagerului, firește!

Apucă spre partea de sus a stațiunii, parcurse destul de repede distanța dintre centru și cartierul învecinat cu lacul ale cărui propietăți miraculoase atrăgeau mii și mii de turiști în fiecare vară și toamnă, își propti bustul de balustrada de deasupra debarcaderului și contemplă furnicarul corpurilor înveșmântate în multicolore costume de plajă; pavilionul cu băuturi răcoritoare era mereu asaltat, balizele se clătinau abia vizibil pe oglinda verzuie a apei, la cele două ghișee unde se plătea taxa de intrare în ștrand soseau noi și noi turiști, parcă din ce în ce mai gălăgioși, mai voioși. O pereche oarecare se opri alături de el, bărbatul scotoci într-o sacoșă, scoase un mic binoclu și îl lipi de rădăcina nasului. Nevastă-sa îl chestiona nerăbdătoare, bătându-l pe umăr:

— O vezi pe Leonora?

— Încă nu.

— Uită-te atent. Are tupeu, nu glumă, se trezește înaintea noastră și o șterge la lac. Te pomenești că a vrăjit-o pletosul cu care a dansat aseară la discotecă… O vezi?

— Acum da, înoată singură, face pluta lângă malul opus al lacului. Calmează-te, femeie!

— Dacă e după tine, pleacă de-aici gravidă…

Conversația dură vreo două minute, până ce femeia

se liniști. Virgil profită de ocazie și i se adresă cu politețe bărbatului:

— Vă rog, împrumutați-mi puțin binoclul.

Soția îi dădu un ghiont de accepție, soțul se grăbi să îndeplinească dorința.

Virgil, fără un scop anume, întârzie asupra malurilor, cercetă pavilionul, treptele și terasa unui restaurant, micul și elegantul hotel din buza pădurii, debarcaderul… Zâmbi în sinea sa când o descoperi pe Dana întinsă pe un pled, alături de un ins ce aducea hotărât cu boxerul Primo Carnera. Înapoie binoclul, mulțumi și porni către locul unde avea să se întâlnească cu Tase.

Oare procedase înțelept, angajându-l pe *mascalzone*? De ce nu?… Un pungaș mărunt, sperios, laș, însă deloc lipsit de o anume viclenie. Da, dacă îl va struni zdravăn, nu va avea de întâmpinat surprize neplăcute; și va fi nevoit să-l supravegheze cu strășnicie, deoarece tocmai supravegherea îi lipsise toată viața lui Mălinoiu, avizul unui șef al cărui plan, a cărui voință să fie urmate exact; el lucrase până acum de unul singur, la întâmplare, anarhic, bizuindu-se numai pe noroc… Dar pe ceilalți doi? Dana n-avea să-l lase în pană, era convins că o obseda suma pe care avea să o primească la sfârșitul operațiunii. Pe Corozel îl va supune la o probă, iar dacă nu va corespunde, îl va înlocui cu altcineva. Eventual,

se va sfătui cu Tase…

Avertizat de un al șaselea simț, se opri lângă vitrina Oficiului de Turism și se uită înapoi. Nu-l urmărea nimeni.

continua să-l privească doar perechea rămasă lângă balustradă, ea parcă gata să înfrunte orice și pe oricine pentru a i se alătura, el părând fascinat de costumul din tergal de culoarea cafelei cu lapte.

Se desprinse liniștit de lângă vitrină, fără să se mai uite peste umăr, ocoli cu pași repezi debarcaderul, apucă pe aleea în pantă și se așeză pe o bancă, decis să-l muștruluiască pe Tase în cazul când avea să întârzie; nu avu timp să se înfurie, îi auzi vocea mieroasă în spatele băncii:

— Să trăiți, dom’ Virgil! E zece fără un minut.

— Bravo, ești punctual.

— Am plecat din casă imediat după ce mi-ați telefonat, am urcat prin pădure, v-am zărit deasupra debarcaderului, am gonit încoace, să sosesc la timp.

Demetriad înclină capul, Satisfăcut, îi făcu semn să-l urmeze și după vreo sută de metri de mers se opriră la umbra unui fag secular. Tase scoase batista, o despături parcă cu regret, o așternu pe pământ, grijuliu sa nu-și murdărească pantalonii crem. Virgil dezbrăcă haina, o aruncă neglijent lângă Tase, mormăind:

— Te-ai boierit…

— Ce-ați spus?

— Nimic important. Relatează-mi cum s-a produs ciocnirea dintre Dana și paznicul Nanu.

— În bună regulă, nici nu se putea altfel. L-a îmbrobodit!

— Când ai discutat cu ea?

— Ieri dimineață. Am așteptat-o în fața cantinei numărul 2, unde este abonată. Mititica se jură că tipul ar fi în stare să alerge după ea până la capătul pământului, să facă orice de dragul ei. Ce mai, i-a sucit capul!

— Da…

li străfulgeră cu o privire rea și-i puse o întrebare pe care, de fapt, și-o adresa sieși:

— E posibil ca Nanu să fi bănuit vreo cursă?

— Nu, dom′ Virgil, aveți deplină încredere, fata e incomparabilă în materie de agățat. Ce dracu, eu am ales-o! După criteriile recomandate de dumneavoastră. O cunosc de când era atâtica – arătă cu palma înălțimea de circa un metru – umblau gașperii după ea ca turbații, se băteau în cuțite, a făcut ravagii în Giulești, unde a copilărit. Vă rog să mă credeți!

— Dacă susții cu atâta tărie, te cred.

— Vă dau cuvântul, supralicită Mălinoiu, zelos.

— Perfect, încuviință Demetriad, amuzat și totodată măgulit de servilismul complicelui. Dar oacheșul? Ce

părere ai despre Corozel?

— Cam obrăznicuț, dar de priceput e priceput, nimic de zis. Mă refer la mașini… Mi-a plăcut cum l-ați strunit când s-a încurcat cu furtul cărților. Și dacă va continua să nu asculte, ceea ce mi se pare exclus, îl putem înlocui.

— Sigur, așa m-am gândit și eu, îl putem înlocui, deși ar fi o întârziere nedorită a acțiunii.

Își suflecă mânecile cămășii, aprinse o țigară și se așeză lângă Tase: nu sesiză tresărirea acestuia când zări deasupra cotului drept conturându-se clar un mic tatuaj – două pumnale încrucișate sub un cap de mort.

Pentru a-și masca tulburarea, Mălinoiu smulse un fir de iarbă de la rădăcina fagului, îl frământă în palmă și se prefăcu interesat de o rază de soare ce se fofila printre crengile stufoase; inima i se zbătea cu putere în piept, pe vârful nasului i se prelinse un strop de sudoare, tălpile îl furnicau…

Doamne, ce coincidență afurisită! Atunci și acum… Atunci, în urmă cu mai bine de 12 ani, în arestul secției de miliție din Gara de Nord; condus acolo fără menajamente de un civil, care îl priponise pe peronul 7, când încerca să vândă unei țărănci ceasul de aur subtilizat din buzunarul unui tip ce se îmbulzea la ghișeul de informații. Tinerelul acela civil, de fapt locotenent, asistase pe șest la tranzacție, la tocmeala țărăncii, care nu se îndura să scape câteva sutare pentru

asemenea chilipir. Ce motiv invocase locotenentul pentru a-l înhăța? Speculă cu un obiect din metal prețios… Care speculă se dovedise furt, deoarece în momentul intrării pe culoarul secției, posesorul ceasului, naivul, fraierul, tocmai reclama zgomotos dispariția obiectului. Apoi, orele de chinuitoare așteptare, lâncezeala amestecată cu speranța că delictul său este minor, că ceasul a fost recuperat și că va beneficia de suspendarea pedepsei; și cunoștința în camera de arest cu un spărgător bătrân, trecut prin ciur și prin dârmon, care îl luase imediat la întrebări.

„Cine te-a aranjat? După câte îmi dau seama, n-ai deloc experiență, ești cu cașul ia gură.”

„M-a priponit unul în civil, ședea nepăsător pe-o bancă, trăgea din trabuc, pufăia înghesuit între un popă și o precupeață, se prefăcea că așteaptă trenul, sau că a nimerit pe peron ca musca în lapte, nu m-am prins că-i presat, a pus gheara pe mine cât ai clipi.”

„Cu trabuc, zici? Pe ăsta nu-l știu, o fi din școala nouă, d-ăia cu diplome în buzunar, cu metode moderne, pe care nu le mai putem dibui lesne”.

„Și tu? îndrăznise, corectându-se automat. Și matale cum de ai căzut pe bec?”

„Eu? He, he… Cu mine-i treabă încâlcită, trebuia să dau o gaură la Triaj-Basarab, să salt un anume colet, dintr-un anume vagon…”

„Și? N-a ținut figura?”

„Treaba s-a împuțit, m-a văzut un ceferist, s-a prins blestematul că nu-i lucru curat, s-a lăsat cu tărăboi, m-au găbjit presarii… Uite, să-ți spun o chestie, mai mare râsul, ieșeam odată cu geamantanul plin dintr-o instituție, a alergat după mine un copil de vreo nouă ani, m-a fugărit, abia am scăpat, o săptămână am visat urât. Acuma gata, am picat de muhaia, stăpânului n-o să-i pese, rămâne curat ca roua.”

„Stăpânul? Șeful bandei?”

„El…”

Pe fața ca o smochină uscată a bătrânului spărgător s-a instalat încrâncenarea; a șuierat un blestem lung, îngrozitor, vorbe murdare, amestecate, ungurești, țigănești, turcești, afurisenie teribilă, pe care Tase n-avea să o mai audă niciodată, dar care avea să-i bântuie nopțile de ședere „la umbră”.

Se uită pe furiș la Demetriad, coborî iute pleoapele când acesta îl măsură întrebător, mirat de pauza în convorbire.

— Ce-i, Mălinoiule? La ce te duce gândul?

— La acțiunea noastră, dom' Demetriad.

Și gândurile n-aveau stavilă, continuară să-i zboare la cuvintele spărgătorului cu păr coliliu[25], trup costeliv și

---

[25] Cu părul complet alb.

glas hârâit.

„Îți dau un sfat, ține-l minte până mori.”

„Ce sfat?”

„Ferește-te de unul cu tatuaj deasupra cotului drept; două șișuri încrucișate sub o tigvă!”

„El ți-e șef?”

„El, lovi-l-ar damblaua! Ocolește-l ca pe un șarpe veninos, ca pe lepră, ia-ți picioarele la spinare, aleargă mâncând nori când îl zărești prin preajmă, nu aștepta să-ți taie calea.”

Da, reflectă Tase, atunci și acum…

— Bun, reluă Virgil, strivind chiștocul cu tocul pantofului. Azi e miercuri… Facem vineri noaptea o repetiție.

— Noaptea?

— Îți explic îndată. Corozel va procura o mașină după ce se întunecă.

— Se descurcă, e fleac pentru el.

— O va parca la orele 22 în dreptul Colecției muzeale din stațiune.

— Periculos, poate să se ivească vreun agent de circulație, să-i ceară actele, să-i…

— Nu mă întrerupe! La căderea serii nu prea se înghesuie agenții de circulație prin zona aceea.

— Cum credeți.

— Clădirea care adăpostește colecția se află pe strada

Merilor, la numărul 9, peste drum de un teren de sport, absolut pustiu în cursul serii. Eventual, simulează o pană… Pe urmă escaladează gardul terenului, se ascunde acolo, lângă vestiare, și să-i fie limpede că nu va fi surprins de niciun polițist.

— Atâta?

— Așteaptă până vin eu să controlez dacă repetiția s-a desfășurat corect. Mașina va fi abandonată, nu se va mai interesa de ea.

— Abandonată vizavi de Colecție?

— Da.

— Care va fi misiunea Danei?

— Și ea va repeta, va proceda în așa fel încât să fie invitată în locuința lui Nanu, cu puțină vreme înainte de a pleca el să-și ia serviciul în primire. (Scoase din buzunar o fiolă ce conținea un lichid incolor.) Îi predai fiola asta… Să facă pe dracu în patru, să profite de niște clipe de neatenție ale boxerului ăla de trei parale, să-i toarne două-trei picături într-o băutură, ceai, cafea, bere, de preferință o băutură nealcoolizată, sau foarte slab alcoolizată.

Tase păli.

— Otravă?

— Nu te alarma… doar un somnifer care nu acționează pe loc. Își ia rămas bun de la paznic, promițându-i altă întâlnire. O precizare: nu-l adoarme

vineri seara. Am să-i transmit personal în ce zi să se ducă la paznic, am s-o controlez, cum am să vă controlez și pe voi, pe tine și pe Corozel. Ne-am angrenat într-o afacere de proporții, vreau să iasă la fix. Priceput?

Tase întoarse repede capul, urmări iarăși raza de soare strecurată printre crengile fagului; voia ca Demetriad să nu-i observe expresia feței.

Era foarte înspăimântat.

— Priceput. (Își drese cu mare efort vocea behăită și vorbi cu ton normal.) Eu ce trebuie să fac?

Demetriad aprinse altă țigară, expiră un colac de fum perfect rotund și reluă, parcă nehotărât:

— Te voi anunța la timpul cuvenit. Am să te sun la gazda unde locuiești.

— Mi-aș îngădui o întrebare.

— Te rog, nu te sfii.

— După câte îmi dau seama, Colecția Muzeală conține o marfă de soi, pe care o vom extrage. Nu-i deloc sănătos să ne vânturăm prea mult prin stațiune. De ce să nu terminăm treaba chiar în cursul nopții de vineri? Dacă tot suntem acolo…

— Nu vreau eu să se termine vineri! Ador repetițiile. Totdeauna am *lucrat* astfel. O metodă extrem de utilă, ar fi cazul să ți-o însușești. Repetițiile reprezintă, aș zice, pasiunea mea, fără ele demult aș fi zăcut la pârnaie. Ei,

dar nu-mi place deloc cum arăți…

— Mă ia cu frig, am dormit cu fereastra deschisă, cred că am răcit.

— Rău! Tratează-te, n-am chef să începi să tușești sau să strănuți într-un moment nepotrivit. În primul rând aspirine, poți să iei șase pe zi, câte două după fiecare masă. Și ceaiuri fierbinți, ca să transpiri vârtos. Ia să văd!

Îl prinse de încheietura mâini întărind strânsoarea când Tase încercă instinctiv să se elibereze.

— Stai cuminte, îți iau pulsul. Cam accelerat… Te neliniștește ceva? Ți-e frică?

— Păi, mă gândeam la maiorul acela.

— E ridicol să te mai gândești la el. Cărțile i-au fost înapoiate. Alungă frica! M-am interesat, e pensionar, nu mai activează.

— Am uitat să vă spun… El m-a arestat prima oară, acum vreo 12 ani.

— Aha! Erai dator să-mi spui asta de la bun început, când l-a descris Corozel.

— Am uitat… De fapt, n-a mai dat ochii cu mine de-atunci. Dar…

— Dar ce? Presupui că ai putea să-l întâlnești prin oraș?

— Când ies din casă, am impresia că trec direct într-o cușcă de sticlă, că cea mai mică deplasare îmi este

observată. Vă previn, este posibil să mă izbesc de el pe stradă, să mă recunoască, deși nu mai semăn cu cel pe care l-a arestat acum 12 ani.

Demetriad se ridică, își puse haina pe umăr și câteva clipe tatuajul deveni iarăși vizibil. Rosti tăios:

— N-ai niciun motiv să te fâțâi pe străzi până vineri seara.

— Sigur, spuse Tase, ridicându-se și el încet. Dacă așa spuneți…

— Ordin categoric!

Și se depărtă fără să mai adauge vreun cuvânt, ocoli o buturugă, sări sprinten peste taluzul ce mărginea aleea, dispărând subit. Tase fu scuturat de un fior violent, se strădui să-l oprească, însă nu izbuti, se propti cu ambele palme de trunchiul fagului și vomă îndelung, gemând.

„Atunci și acum", își zise, pornind năuc către lac, pășind de parcă ar fi fost beat.

„Ocolește-l ca pe un șarpe veninos, îl sfătuise bătrânul spărgător, ca pe lepră, ia-ți picioarele la spinare, mâncând nori când îl zărești prin preajmă."

Se întinse pe prima bancă întâlnită în cale, își apăsă palmele pe pântece, respiră adânc pe nări, se sili să înfrângă, spasmele ce continuau să-i agite trupul mătăhălos.

„Am să fac rost de-o fotografie de-a lui Demetriad, sau cum mama dracului l-o fi chemând… Da, n-am

încotro, doar n-am să stau cu inimile în sân. Cumpăr un aparat de fotografiat, îl pândesc când iese din hotel și… Nu, nu! Dacă se prinde, am pus-o de mămăligă… Mi-a interzis să ies din casă până vineri noaptea. Ordinul nu-i rău, o întâlnire neașteptată cu maiorul ar duce totul de râpă. La urma urmei, aș putea să-i înapoiez avansul, să sar în primul tren și… Doamne ferește! asta ar fi ultima chestie care"…

Lăcomia, și mai ales teama de Mami, contribuiră la alungarea acestei soluții; dacă avea să se întoarcă la București cu mâinile goale…

Trebuie să caute altceva, imposibil să nu existe altă soluție, își zise cu încăpățânare, și se săltă de pe bancă în clipa când un vilegiaturist ce tocmai trecea pe acolo îl fixă nedumerit. Da, să găsească o rezolvare potrivită, să împace și capra și varza…

18

Roy Palmer se ridică încetișor, cu infinite precauții din patul larg, se uită în treacăt la trupul suplu, bronzat al Marcelei, se apropie de fereastra garsonierei și îndepărtă puțin colțul perdelei. În scuarul din fața blocului se hârjoneau niște copii, la locul de parcare își spăla mașina un bărbos cu alură de boem.

„Să ies repede, să profit de faptul că a ațipit… N-am

nevoie de complicații dăunătoare! începe să mă înlănțuie, mi se topește inima, îmi scade combativitatea de câte ori mă privește în ochi într-un anume fel. Trebuie să o ocolesc, să evit categoric venirea aici, să refuz asemenea întâlnire.”

Oftă adânc, amintindu-și că Marcela nu-l invitase aici. El insistase să-i vadă locuința, iar ea acceptase cu greu, după multe rugăminți. Oare numai dorința de a afla noi amănunte referitoare la custodele colecției îl silise să stăruie? Nu avea niciun rost să se amăgească, să ocolească realitatea, știa foarte bine că toată viața râvnise să găsească o ființă cinstită care să-l îndrăgească, o ființă care să-l smulgă din singurătate. Iar acum, când în fine o găsise, era obligat să o respingă, să fugă de ea.

Luă cu o mișcare bruscă pantalonii de pe speteaza scaunului. Din buzunar, căzu pe parchet cu o pocnitură cheia camerei de la popas. Trase involuntar cu coada ochiului către pat. Pieptul Marcelei tresălta în ritm lent, regulat, dovadă că zgomotul nu o trezise.

„N-am să o mai văd niciodată! M-am purtat ca un adolescent stupid, impulsiv, trebuie să o evit, am de executat o misiune periculoasă, nu trebuie să mă las târât de pasiune.”

Marcela înălță pleoapele, se întinse mormăind și se frecă la ochi.

— Pleci, Roger?

Timp de două-trei secunde fu ispitit să o corecteze, să țipe la ea, să o înștiințeze că se numea Roy Palmer, că scopul venirii în România nu era nicidecum petrecerea concediului în această stațiune magnifică. Își mușcă buzele și spuse zâmbind:

— Da, plec. (Se apecă deasupra patului, o mingile pe obraz cu gestul lin și patern al oamenilor maturi care vor să liniștească un copil bolnav.) Dormi!

— Mă îmbrac repede și te conduc.

— Nu, te rog, n-am să mă rătăcesc. A nimerit orbul Brăila…

— Măi, măi îl întrerupse ea. (Cuprinsă de o pudoare neînțeleasă, se acoperi iute cu cearșaful.) Mi se pare că vorbești românește aproape fără accent, zău așa.

— Datorită ție.

— Poate… Ți-ar plăcea să te stabilești aici?

— Ce-ți trece prin minte? Ce idee… Nu mă stabilesc! Am șters-o, la revedere.

— Ți-ai notat numărul meu de telefon?

— L-am notat.

O sărută în grabă și ieși, gândindu-se că va fi necesar să se mute de la popas, să se mute într-una din localitățile învecinate cu stațiunea, să evite întâlnirea cu Marcela. Oare se temea de ea? Se purta ca un laș? Era mult mai simplu să o anunțe că nu vrea să o mai vadă,

că totul a fost doar o toană, că…

De ce era atât de șovăielnic? De ce nu se hotăra să abandoneze treaba la care se înhămase?

Se opri în piață, ademenit de mirosul cârnaților ce sfârâiau pe un grătar, hoinări alene printre tarabe, se îndreptă către un teren viran unde începeau să se instaleze barăcile unui bâlci. Cineva îl îmbrânci destul de brutal, simți cum o mână încearcă să-i descheie nasturele buzunarului de la spate; se răsuci rapid, îl prinse de gulerul cămășii pe un tânăr foarte brunet, îl izbi cu cotul sub bărbie și rânji când auzi clănțănitul dinților de-o albeață imaculată.

— Lasă-mă, nene, se văicări tânărul.

Roy îl strânse de braț, îl târî către marginea pieței, îl propti de un grilaj.

— Hoțule!

— Dă-mi drumul, nu ți-am făcut nimic, ce-ai cu mine?

Roy Palmer îi întoarse capul către un polițist ce trecea prin piață și șuieră veninos:

— Îl vezi?

Oacheșul gemu, își curbă spinarea, de parcă ar fi dorit să se micșoreze, să dispară.

— Nu mă nenoroci, te rog, nu mă nenoroci…

Roy se încruntă.

— Mi se pare că te cunosc de undeva…

— Vi se pare, zău vi se pare.

— Da, mi-am amintit, te-am văzut la popasul Pui de Urs, cred că locuiești acolo. Pleacă!

Și, cu o secundă înainte ca tânărul să țâșnească din loc, îl lovi cu putere în plex.

— Mulțumește-te cu atât!

Oacheșul se clătină, îl privi cu ură, sprintă către oraș, bolborosind ceva de neînțeles.

„Un novice, îl catalogă Roy. Să mă jefuiască pe mine…”

Luă un taxi din centrul stațiunii, ajunse repede la popas, se așeză la o masă de la marginea terasei și comandă o bere.

Nu reușea să îndepărteze din minte întâmplările trăite în Australia.

Cumpărase cu ultimii bani *claim*-ul, permisul de exploatare al primului puț; o parcelă de cincizeci de metri pătrați, delimitată de patru țăruși, în vârful cărora atârnau niște plăci de metal pe care erau gravate inițialele proprietarului și numărul permisului; la început, se asociase cu Joszka, un ins înalt de aproape doi metri, al cărui corp era în întregime tatuat cu desene erotice; când Joszka se îmbăta, își arunca hainele de pe el, se contorsiona, își umfla mușchii rând pe rând, tatuajele căpătau viață, produceau efectul desenelor animate; nu pentru copii, desigur, ci pentru minerii care mai păstrau ceva din inocența copilăriei, oricât de aspri

erau ei… în ceea ce îl privea, se ferise ca de foc să se tatueze, tatuajele fiind trecute în fișierele poliției la capitolul important al „semnelor particulare".

Săpau necontenit cu hârlețul, scoteau pământul la suprafață cu ajutorul unui bidon legat de o frânghie, procedeu lamentabil al minerilor săraci… Trudeau de la orele 10 dimineața până la miezul nopții, însuflețiți de speranța găsirii opalului; într-o seară, au descoperit *ceva care strălucea.* I-a cuprins îndată delirul, ore în șir au admirat piatra, la lumina firavă a lumânărilor. Avea nuanțe galbene, albastre, verzi. Se și vedeau multimilionari, visau să facă înconjurul lumii cu un iaht ultraelegant, mai luxos decât cel al lui Onassis[26]. Au dus piatra la expertiză. Nu valora absolut nimic! S-au trezit brusc d; n vis, mai săraci decât în prima zi, fără niciun ban, nu mai aveau nici măcar posibilitatea să cumpere hrană și bere. Proprietarii de *saloon*-uri refuzau categoric creditul; și, cum în ținutul acela nimeni nu cerșea, se hrăniseră o perioadă cu cozi de cangur și cu șerpi lungi de doi metri, tăiați în felii, ca salamul.

Accidentele și bătăile se țineau lanț…

Joszka era un taciturn, nu-i plăcea să i se ceară amănunte despre trecutul tulbure. Știa despre el doar că se născuse în Szeged și că fugise din Legiunea Străină

---

[26] Aristotel Onassis (în greacă Αριστοτέλης Ωνάσης; n. 20 ianuarie 1906, Smyrna – d. 15 martie 1975, Paris) a fost unul dintre cei mai bogați armatori greci.

înainte de a veni în Noua Galie de Sud. Avea umeri foarte largi, brațele de luptător, când punea mâna pe cuțit se forma un gol în jurul său, iar când îl cuprindea accesul de delirium tremens devenea teribil de furios, nimeni nu cuteza să-i stea în cale, îl potolea numai el, Roy Palmer, cântându-i încetișor un ceardaș în limba maternă: *Grâu rar, orz rar, secară rară, rare sunt fetele frumușele…*

Se adunaseră nori vineții deasupra piscului Pajura, pădurea fremăta, pe acoperișul de tablă al popasului începură să bată toba picături de ploaie. Amintirile i se destrămară când administratorul se ivi în fața sa.

— Scuzați, domnule Fleurist, trebuie să strângem fețele de masă, astă-seară se cinează înăuntru din pricina ploii.

— Bine, luați fața de masă, dar mai lăsați puțin parasolul.

Administratorul păru contrariat. Roy Palmer nu-i auzi răspunsul, înregistră ca un surd gesturile și mișcarea buzelor, se cufundă iarăși, rapid, în obsesivele amintiri.

Într-o noapte, când s-a întors cu Joszka de la cârciumă, și-au dat seama că un intrus a coborât în puțul lor: lăsaseră anume un semn, un bețigaș înfipt într-o poziție oblică, imposibil de ocolit. Semnul era doborât. Hoții erau considerați cea mai mare calamitate. Minerii

scurși acolo din cele mai neașteptate văgăuni ale lumii îi stârpeau cu tot atâta înverșuna ca și pe reptile. Joszka a rămas de pază la gura puțului, iar el a alergat să caute ajutoare: i-a adus pe grecul Mimis pe calabrezul Giulio, pe turcul Ahmet și pe austriacul Johann. Intrusul a fost bătut măr, apoi alungat.

Se iveau câteodată niște șarlatani. Într-o zi, unul din ei a achiziționat un opal, l-a achitat cu un cec în valoare de 66.000 de dolari după care s-a grăbit să spele putina, ceea ce a părut desigur suspect. S-a chemat Sidney-ul la telefon, s-a procedat la o verificare, s-a constatat că individul nu poseda nici măcar un penny în contul băncii respective. Atunci s-a declanșat o hăituiala generală împotriva lui, la care a participat toată populația din așezarea aceea de mineri, inclusiv patronul cârciumii și pastorul. Șarlatanul a fost descoperit la o distanță de o sută de kilometri, într-un motel unde descinsese sub un nume fals. L-au adus înapoi, piatra a fost recuperată și întreaga localitate a pornit în procesiune, să asiste la legarea lui în fundul unui puț părăsit; câteva zile la rând, o mulțime de mineri s-au ușurat pe capul șarlatanului, iar când l-au eliberat puțea oribil și arăta atât de prăpădit, încât probabil n-avea să mai comită niciodată asemenea escrocherie.

Un miner și-a vândut opalul și s-a instalat la Beach

Comber, cel mai grozav cazino din oraș. A depus un fișic impresionant de fise pe numărul 28, adâncimea la care descoperise piatra atât de prețioasă, atât de rară. A ieșit 9; în următoarele trei seri s-a încăpățânat să joace 28 și până la urmă a fost nevoit să vândă tot ceea ce cumpărase în primele zile…

Se aplecă sub parasolul ce acoperea masa metalică. Ploaia se întețea, lovea pânza dungată cu o cadență din ce în ce mai rapidă, amintindu-i o melodie de *jazz* ce-i plăcea doar lui, rareori aleasă de ceilalți la tonomatul din cârciuma lui Joe, din mărunta așezare de mineri; majoritatea minerilor preferau tangoul „Jalousie”…

— Domnu′ Roger! îl strigă o ospătară. Poftiți la telefon!

Bănuia cine îl caută, nu putea fi decât Marcela Negreanu, vru să o roage pe ospătară să-i spună că nu se află la popas; renunță și se repezi prin ploaia biciuitoare la telefonul din hol.

— Alo? rosti cu indiferență, trecându-și degetele prin părul ud.

— Eu sunt.

— Bună, Marcela, te-am recunoscut.

— Te-am deranjat? Erai ocupat?

— Nu……

Se posomorî; uitase să-i spună că aparatul din hol este cuplat cu cel din bar; n-avea chef să asculte altcineva

convorbirea, nu dorea să devină centrul atenției; dar era absolut firesc ca Marcela să creadă că „Roger Fleurist” nu tăinuia nimic suspect.

— Te ascult. Ce s-a întâmplat?

— *Cheri*. („Drace!” exclamă el în sinea sa.) Vreau să ne vedem mâine, să ne întâlnim la cofetăria Excelsior.

— De ce?

— E dificil să-ți explic acum. Am o idee…

Răsuflă adânc și răspunse și mai indiferent:

— Am uitat să te anunț, mâine plec într-o excursia pe munte.

— A, da? Probabil te voi întoarce seara.

— Probabil, dar e cu putință să rămân câteva zile la o cabană.

— Bine, bine, șopti Marcela, îmbufnată. Atunci…

Convorbirea se întrerupse pe neașteptate și Roy stătu două-trei clipe cu receptorul la ureche, descumpănit.

De ce se înhămase la o treabă de care îi era silă? Nu avusese de ales, nu putea să refuze, era soluția cea mai nimerită în momentul acela. Clifford știa că va accepta. Justificarea îl nemulțumi, agăță receptorul și urcă în cameră. Norii se destrămau alene, deasupra pădurii ruginii se întindea o ceață străvezie.

„În caz de refuz, vei fi condus la mașina șerifului. Dacă accepți, vei primi drept răsplată o sumă considerabilă…”, sunase sentențios vocea lui Clifford.

Oare setea de câștig îl îndemnase să fie de acord? Nu… frica?! Nu era pentru prima oară când astfel de întrebări îi apăreau în minte. Dar…

Ploaia încetase, se scurgeau ultimele picături pe geam, asfaltul de pe drumul șerpuitor ce cobora către oraș sticlea ca o panglică de staniol.

Puse valiza pe masă și se apucă să siringă hainele din dulap și obiectele de toaletă din camera de baie. Se mișca foarte încet, de parcă cineva îl forța să execute o muncă silnică, anevoioasă, ce-i depășea puterile. Descoperi în cealaltă valiză sticla cu coniac *Murfatlar*, neîncepută, cumpărată în ziua sosirii în Ghințurești. Îi desfăcu dopul și o puse pe pervazul ferestrei. Apoi, brusc, cu un gest de furie, ridică valiza și răsturnă pe pat tot ceea ce îngrămădise în ea. Era o copilărie să se mute de la popas.

Ce idee avea Marcela? Oare începuse să bănuie ceva?

Trase un scaun la fereastră, bău o înghițitură de coniac și se scutură, închizând ochii.

19

Pensionarul Alexe făcea o haltă după terminarea primei jumătăți a cotidienei plimbări matinale, se odihnea pe una din băncile de pe bulevardul central al stațiunii. Câinele se afla alături, culcat, cu botul sprijinit

pe labele robuste.

De pe banca învecinată se ridică o fetiță blondă și firavă, strânse la piept o păpușă înfofolită într-un șal și se interesă cu timiditate:

— Mușcă, nene?

— Pe tine nu te mușcă.

— Grozav mai e! Pe cine mușcă?

— Numai pe oamenii răi.

Fetița se mai uită puțin la câine, fascinată, apoi se depărtă.

Înainte de a intra în curtea unei case, desfășă păpușa și începu să sară într-un picior. Alexe flutură mâna spre ea.

Era o frumoasă dimineață de toamnă, în aer stăruia mirosul reavăn al frunzelor de castan, gălbui-roșcate. Orașul se anima treptat, se iveau ici-colo grupuri de sezoniști ce se îndreptau către lac, pe terasa unei braserii din apropiere ospătarii instalau aferați parasolurile.

— Hai, Zmeu, ne întoarcem acasă, trebuie să recitesc caietele…

Alexe cocheta de multă vreme cu ideea de a încredința tiparului un volum de memorii, se apucase să lucreze sporadic încă de la București, folosind caietele în care de mulți ani făcea însemnări zilnice; din păcate, lucrul avansa prea lent, abandonat, de fiecare dată din pricină că faptele așternute pe hârtie i se păreau

banale, neinteresante pentru marele public.

Trase de lesa câinelui și se pregăti să traverseze bulevardul, dar fu împiedicat de un taxi, care se opri brusc în dreptul său, cu un scrâșnet ascuțit; șoferul frânase în ultima clipă, ferind un bătrân ivit pe neașteptate după cotitură, un bătrân care trăgea alene un cărucior cu o butelie de aragaz.

— Bă, neică! țipă taximetristul la bătrânul neatent. Ți s-a urât cu viața? Vrei să te sinucizi?

Bătrânul nici măcar nu întoarse capul, își continuă drumul fără a schița vreun gest. Șoferul scăpă o înjurătură și-l luă de martor pe Alexe:

— Ce părere aveți? Gata-gata să-l fac garaj.

— Cred că e surd bocnă.

— Putea să mă nenorocească. Dacă nu eram atent…

Clienta șoferului, o obeză între două vârste, coborî supărată din mașină.

— Ce facem, bre? Cununăm, botezăm? Mă grăbesc. Unde-i biroul de cazare?

— Vă duc, vă duc, mormăi șoferul.

— E departe?

— Nu prea… La capătul străzii, în clădirea cu brâu de piatră cioplită, la etajul întâi.

— Dacă-i așa aproape, am să merg pe jos, puțintică mișcare nu-mi strică.

Achită cursa și porni către clădirea indicată,

clătinându-se ca o rață îndopată; rochia de mătase purpurie stătea gata să-i plesnească pe șoldurile ample; în mâna stângă purta o valijoară deformată, mâna dreaptă se sprijinea pe o umbreluță ce părea scobitoare din cauza degetelor groase cât niște caltaboși.

Alexe se luă încet după ea, încercând să-și amintească unde o mai văzuse. Ceva din înfățișarea și din vocea grăsanei îl ducea cu gândul la o întâmplare cumva hazlie, trăită cu mulți ani în urmă.

Pătrunse în holul aglomerat al instituției o dată cu obeza, rămase în vecinătatea ei, tot atât de nedumerit când o auzi expunându-și doleanțele în fața unui ghișeu; se numea Mălinoiu Evelina și dorea o cameră de categoria a doua, situată neapărat la parter, într-o vilă din preajma Băilor Termale.

Ieși în stradă, continuând să fie obsedat de noua venită în stațiune, iritat că nu izbutea să o plaseze într-un cadru, să-și amintească împrejurarea în care o cunoscuse.

Ajunse acasă pe la orele nouă, se așeză la masa din curte și se apucă să recitească primele caiete cu memorii. Tresări de bucurie când, la sfârșitul primului caiet, dădu de întâmplarea în care se integra grăsana. Bărbatul Evelinei Mălinoiu, numită și Mami, era un hoț de duzină… Da, Mami, nevasta lui Tase, Mami de care acum își amintea clar; pe atunci, deși mai tânără, era la

fel de diformă la fel de vulgară și de agresivă… Pe Tase îl reținuse în momentul când încerca să se fofileze pe una din străduțele adiacente cu Lipscanii.

Trecea întâmplător prin locul acela, voia să cumpere ceva, era îmbrăcat civil; a fost alertat de strigătele vânzătoarei de la o tarabă cu solduri textile: „Ajutor! Prindeți hoțul!” L-a zărit imediat pe individul care se strecura într-o curte, s-a repezit după el, l-a prins de braț când îndesa într-o ladă de gunoi obiectul furat, o cămașă cadrilată; l-a readus pe trotuar, unde între timp se și adunaseră nenumărați curioși, dornici să asiste la un spectacol neașteptat, avizi de senzații tari. Pe străduța aceea, extrem de aglomerată și deci zgomotoasă, se așternuse tăcerea, se puteau auzi limpede șoaptele hoțului, care implora: „Vă rog, dați-mi drumul, apare acușica Mami, mă snopește în bătăi…”

N-a terminat bine vorba și grupul de curioși din jur, adunați ca muștele la miere, a fost rupt în două, străpuns cu violență de o grăsană transpirată, costumată ca o brezaie[27], fardată din belșug; și-a înfipt mâinile în șolduri și a răcnit:

— Da’ ce-aveți, domnu’ cu omul meu?

— Sunt ofițer de poliție.

I-a arătat legitimația, apoi cămașa furată:

---

[27] Personaj mascat, cu cap de animal sau de pasăre, îmbrăcat cu zeghe și împodobit cu panglici și petice colorate.

— Mă însoțește la secție.

Strânse îngândurat, tacâmurile și farfuriile, le spălă.

— Ce te amesteci, cucoană? Luați-l, domnu′ polițist, faceți-i acte, să se învețe minte, să nu mai fure.

Mami s-a zborșit la ea, împingând-o cu cotul:

— Ia-ți marfa și închide pliscu! Asta-i cârpă de vase, nu cămașă. Na! (I-a băgat în buzunar o hârtie de cincizeci de lei.) S-a terminat bâlciul, a fost recuperată marfa, nu s-a întâmplat nimic, vezi-ți de vânzare.

Hoțul făcea eforturi să se desprindă din strânsoare, să fugă.

— Lăsați-l în pace, domnu′, a reluat nevastă-sa, a greșit și el o singură dată, n-are să se mai repete, vai de capul lui, e amărât. Spune, mă, că ești amărât, descleștează-ți fălcile, nu sta ca o momâie! Zi și tu ceva, cere iertare! Tase, Tăsică…

Și i-a ars rapid două palme răsunătoare, năprasnice. Tase a căzut în genunchi, ferindu-și creștetul cu brațele.

— Nu mai calc strâmb în viața mea, jur că n-am să mai fur…

Alexe închise suspinând caietul cu însemnări zilnice și se uită la ceas. Îi era foame. Se duse la bucătărie și încălzi pilaful sârbesc pe care îl gătise în ajun. I se păru foarte gustos, mâncă două porții, gândindu-se mereu la Tase.

Vânzătoarea l-a lovit cu piciorul pe hoț, Mami a

continuat să-l pălmuiască metodic, la iuțeală, când cu stânga când cu dreapta. O bătrânică a izbucnit în plâns, strigând printre sughițuri:

— Iertați-l, domnule, ofițer, fie-vă milă de el, năpârcile astea îl bagă în pământ… Vă rog, fie-vă milă de el…

La rugămințile ei s-au mai asociat câțiva cetățeni, probabil înduioșați de aspectul mizerabil al hoțului. L-a eliberat, pentru că l-a cuprins scârba de scena aceea violentă.

Dar, după vreo jumătate de an, l-a prins în flagrant delict pe peronul Gării de Nord, și nu l-a mai iertat.

Apoi, de-a lungul anilor, Tase Mălinoiu, înscris Anastasio pe buletinul de identitate, zis Mascalzone, a devenit recidivist: n-a mai avut de-a face cu el, însă l-a întâlnit de câteva ori, întâmplător; o dată când îl coborau din mașina cu cave fusese adus la tribunalul sectorului 7, alta dată într-un penitenciar, altă dată într-un birou din poliția municipiului, unde avea o treabă oarecare cu tânărul judiciarist care îl ancheta pe Mălinoiu; a rămas lângă ușă, discret, făcându-i semn colegului să nu se deranjeze, să nu întrerupă interogatoriul, urmărind cu atenție întrebările și răspunsurile. Mascalzone se încăpățâna să nege, se jura că-i nevinovat, se jura pe toate neamurile și pe toți sfinții din calendar, spre disperarea tânărului judiciarist, din

ce în ce mai iritat, fiindcă nu izbutea să coroboreze dovezile cu declarațiile.

Nu s-a putut împiedica să nu intervină spontan, a pus o mână pe umărul lui Tase, care nu știa cine se află în spatele său:

— S-o chem pe Mami?

Infractorul a țâșnit livid de pe scaun.

— De ce s-o chemați? Spun tot, numai să n-o aduceți aici…

Strânse îngândurat tacâmurile și farfuriile, le spălă scoase o sticlă de bere din frigider și ieși din nou în curte, așezându-se la masă.

Oare în prezent Mălinoiu era liber, între două aproape inevitabile condamnări, sau ispășea vreo pedeapsă? Mami sosise singură; firește, nu era exclusă posibilitatea ca soțul ei să se fi instalat mai înainte în stațiune, sau să vină într-una din următoarele zile, în cazul când se afla în libertate.

Fu ispitit să-l caute la telefon pe plutonierul Vasiloiu, pentru a-l ruga să se intereseze dacă se ivise în Ghințurești un individ cu semnalmentele lui Mălinoiu. Renunță, enervat, spunându-și, la fel ca în ziua când constatase lipsa pachetului cu cărți, că activitatea profesională îi lăsase în comportament urme adânci, de neșters, marcându-l cu o curiozitate ce nu-și mai găsea justificarea acum, când nu mai deținea

responsabilitățile de altădată.

Cu ce fapt să înceapă volumul memorialistic?

Poate chiar cu prima arestare a lui Mălinoiu. Poate…

Luă o coală virgină și scrise în partea de sus cu majuscule de tipar: MEMORIILE INTIME ALE MAIORULUI ALEXE.

Revăzu în gând aspectul de odinioară al lui Tase: obraz palid, îngust, maxilare încordate, parcă fulgerate de o durere cronică de dinți, statură mătăhăloasă, păr blond cârlionțat, mâini agile, ochi de viezure.

Reprezenta oare prima arestare a lui Mălinoiu un caz deosebit? Un caz interesant și instructiv pentru publicul larg? Hmmm… Era necesar să mai reflecteze înainte de a-și așterne pe hârtie memoriile destinate desigur nu numai cititorilor actuali, dar și posterității.

Ehe, se mustră, în privința posterității am cam luat-o razna…

Desenă laborios, sub titlu, niște înflorituri, le șterse cu o mâzgălitură apăsată, mototoli coala și o azvârli peste umăr, înciudat.

Se ridică și se apropie posac de poartă; nu izbutea să se concentreze, amâna iarăși o muncă ce i se părea fastidioasă (Plicticos, plictisitor, anost, searbăd.), cumva și inutili Când te uiți înapoi, își zise, punctul de plecare, capătul drumului parcurs nu se deslușește cu claritate, îți apare umbrit, șters, poate și puțin echivoc, ai

impresia că jaloanele ce-l încadrau au fost mutate din locul lor.

Reveni la masa de sub umbrar, redeschise întâiul caiet cu însemnări și se apucă să recitească rândurile scrise după arestarea lui Mălinoiu în Gara de Nord.

20

Tase hotărî să nu respecte ordinul lui Demetriad, să treacă peste oprelиștea ce-i interzicea să nu părăsească odaia până când avea să fie anunțat. Se asigură mai întâi că nu-l pândește nicio persoană suspectă, cercetă minute întregi strada în pantă, uitându-se cu atenție la pietoni; niciunul dintre ei nu întârzie prin preajma porții. Demetriad era foarte perfid, se putea aștepta la orice măgărie din partea lui, îl credea capabil să pună pe cineva să verifice dacă nu cumva i s-a încălcat consemnul.

Plecă din casă îndată ce începu să se însereze, ocoli cu grijă centrul stațiunii, escaladă un gard, uitându-se mereu îndărăt, se declară satisfăcut doar când ajunse la intrarea unui gang sărăcăcios luminat, în capătul căruia remarcase în dimineața precedentă o firmă: Foto-Urgent – Marius Niculescu. Trecu tiptil de o lustragerie și de o prăvălioară unde se confecționau rochii pentru mirese, ocoli niște cutii cu gunoaie ce duhneau

îngrozitor a pește stricat, se opri dinaintea firmei care îl interesa și-și apropie fața de ușa cu geam. Fotograful discuta cu doi clienți, o tânără și un tânăr, nu auzea ce vorbește, îi vedea mișcarea buzelor, gesturile servile, onctuoase[28], frecarea neîncetată a palmelor, zâmbetul larg. Tânărul înclina capul, o prindea afectuos de mijloc pe parteneră, ea se desprindea cu delicatețe, se retrăgea un pas. Probabil nu era de acord cu însoțitorul, sau îi cerea un răgaz, pe chipu-i îngust, numai piele și oase, se așternuseră pete purpurii. Părăsiră atelierul în clipa când Tase se îmbărbăta: „Fie ce-o fi, tatonez terenul, dacă observ că omul nu se prinde mă retrag glonț.” Trase aer în piept și trecu decis pragul.

Fotograful bombănea, mormăia, părea nemulțumit de discuția cu cei doi, însă când îl zări pe noul venit execută o temenea adâncă și ochii albaștri îi străluciră subit.

— Poftiți, domnu… Poftiți! Vă stau la dispoziție.

— Bună seara.

— Bună să vă fie inima. Cu ce vă servim? Developăm, mărim, copiem.

— Niște poze, începu Tase șovăielnic, holbându-se la fotografiile colorate lipite ostentativ pe peretele din Spatele unui birouaș, decupate din reviste străine, majoritatea expunând femei cu trup superb, îmbrăcate

[28] Mieros, insinuant.

foarte sumar.

— Pentru o legitimație? Pentru buletin?

— A, nu…

— Pricep, nu sunteți localnic, doriți cu siguranță câteva suveniruri din faimoasa stațiune. Normal, majoritatea sezoniștilor procedează astfel. Color? Alb-negru?

— Alb-negru.

Domnul Marius își manifestă decepția printr-o mică strâmbătură, pe urmă pocni din degete și reluă turuitul profesional:

— Luați loc, să tratăm pe îndelete. Dacă nu vă grăbiți, bineînțeles. În concediu, nu-i așa?

— Da…

— Bun. Dispuneți de timp berechet.

„Aici e hiba, îi răspunse Tase în gând, nu prea dispun, sunt chiar al naibii de grăbit.” Își drese vocea și rosti contrariul:

— Am timp.

— În regulă… Țin să vă anunț, dau o raită în fiecare dimineață prin oraș. Probabil preferați un anume decor. Vă servesc cu plăcere! Admirați pozele când vă întoarceți acasă, vă amintiți cu nostalgie de minunatele noastre peisaje. Dacă vreți, dacă insistați, mă deplasez și la cabanele din jur. Va fi mai scump, desigur.

— Nu mă tocmesc, replică Tase cu aplomb.

— Perfect! Așadar, cu decor. V-ați și gândit la unele puncte turistice? Multă lume se pozează la debarcader; lacul, pădurea, contrastele coloristice ale costumelor de plajă… Din cauza asta sunt de preferat pozele color. Posed materiale excelente, vă pot face o poză acum, pe gratis, să apreciați calitatea execuției. Lucrăm artistic. Retușată…

„Neapărat retușată, gândi Tase cu năduf, neretușate am la cazier, din față și din profil, tuns chilug. Ei, poate ar fi nostim să mă fotografieze așa cum arăt, cu mustață falsă și cu părul vopsit blond. Ptiu, drace! Ce idee tâmpită!”

— Nu sunt pregătit, vedeți, cu bluza asta cafenie o să iasă cine știe ce trăsnaie.

— Nicio problemă! Avem cravate, avem haină…

Și-i arătă cu un gest de generozitate exagerată un cuier pom, în care atârnau vreo cinci-șase cravate ponosite și un sacou cenușiu, inform, în carouri țipătoare.

— Nu, mulțumesc. De fapt, n-aș vrea să mă pozați astă-seară. (Se uită străpungător la proprietarul atelierului, de parcă voia să-l sugestioneze.) Domnule Marius, pentru altceva am venit, e vorba de o problemă mai delicată, sunt convins că numai dumneavoastră o puteți rezolva.

Pleoapele fotografului se înălțară brusc, pe obrajii

bucălați, de o paloare nesănătoasă, apăru o expresie de viclenie.

„Poate n-am nimerit greșit, își zise Tase. Să vedem, totuși, să vedem, încă nu-i cazul să mă dau pe mâna lui.

Amână momentul dezvăluirii, se uită la fotografiile puse sub geamul ce acoperea biroul; una din ele îl în demnă să devină foarte prudent, reprezenta o femeie planturoasă, semăna destul de bine cu Mami, era pozată în fața hotelului Excelsior, purta pe cap un sombrero[29], în centura foarte lată de pe șoldurile ample atârnau două revolvere cu țeava ridicol de lungă.

— Așadar, începu domnul Marius, ați venit pentru…

— Aș vrea să-mi împrumutați un aparat.

— Se face! împrumut cu garanție. Vă pricepeți la fotografiat?

— Păi, nu prea.

— Vă fac un mic instructaj, în zece minute învățați cum să folosiți aparatul. Developatul e mai complicat, va trebui să-mi aduceți pelicula, sau, mă rog, s-o încredințați unui specialist. Ce doriți să imortalizați?

— Vă interesează?

— Nu vă trag de limbă, treaba dumneavoastră. Sper că nu e vorba de ceva nepermis.

— Absolut.

---

[29] Pălărie de fetru, stofa, pai etc., cu boruri largi, purtată mai ales în Spania și în America Latină.

— Deci puteți avea deplină încredere în mine. Ce anume doriți să fotografiați?

Tase își împreună palmele pe birou, astupând fotografia femeii ce semăna cu Mami, și vorbi rar:

— Plătesc peșin și adaug o primă grasă pentru riscul pe care vi-l veți asuma. Cum v-am spus, eu nu mă prea pricep să manevrez aparatul… Am nevoie presantă de fotografia unui amic de-al meu, cazat la hotelul Carpați.

— Îmi propuneți să-l pozez eu?

— Da…

— Dacă nu mă înșală flerul, vreți desigur ca *amicul* dumneavoastră să nu afle că a fost fotografiat.

— Categoric să nu afle! Asta-i prima condiție. Apoi, cer execuție ireproșabilă.

— Nu sunt cârpaci, îmi cunosc meseria, o practic de peste douăzeci și cinci de ani.

— Așadar, primiți, se grăbi să conchidă Tase.

— Un moment! Încă n-am afirmat că accept comanda dumneavoastră. Să mă mai gândesc.

Tase înțepeni, simțind cum îl apasă o greutate pe inimă. Fotograful înclinase capul, bătea toba cu degetele pe pachetul de țigări, preocupat.

— Nu vă forțez, mormăi Tase. Dacă nu e cu putință…

Domnul Marius aranjă distrat un teanc de acte, le împinse într-o margine a biroului, pe urmă, ca din întâmplare palma stângă i se propti de receptorul

telefonului. Tase încleșta pumnii pe genunchi.

„Vrea să mă toarne… în definitiv, n-am comis nicio infracțiune, dar ciocnirea eu vreun polițist ar fi catastrofală! Dacă încearcă să telefoneze, îi ard una peste bot și mă topesc la iuțeală. Nu mă las eu aiurit de un…”

Fotograful înălță fruntea; în ochii plumburii îi sticlea veselia.

— Propunerea dumneavoastră mă amuză, zău că mă amuză. În regulă, facem târgul. (Râse mânzește și trecu la persoana a doua singular.) O să te cam coste, frățioare.

— Nu mă tocmesc.

— Câte bucăți?

— Un film întreg. (Scoase din buzunar cinci hârtii de o sută și le alinie pe birou, una câte una.) Acontul și o mică parte din prima promisă. Restul sumei, după livrarea comenzii.

Domnul Marius deschise sertarul și împinse bancnotele înăuntru, cu gestul unui crupier versat, după care dădu la iveală o sticlă plină cu un lichid gălbui.

— Palincă. Adusă de nevastă-mea direct de la sursă… Așa ceva întâlnești mai rar. Se cuvine să onorăm încheierea tranzacției. Clientul nostru, stăpânul nostru!

— Sigur, sigur, admise Tase cu bunăvoință.

Aldămașul…

După ce ciocniră ceșcuțele de lut ars, fotograful își cinsti generosul client și cu niște bureți murați, îmbiindu-l să se servească fără sfială.

Tase goli pe îndelete patru ceșcuțe, apoi trecu la descrierea înfățișării lui Virgil Demetriad, străduindu-se să nu omită vreun amănunt. Fotograful, foarte atent, dădea din cap după fiecare detaliu.

— Bine, am înregistrat, am memorie de computer, domnu… Cum ai zis că te cheamă?

Tase pronunță automat numele sub care sosise în stațiune. Mai discutară vreo zece minute, puseră la punct ultimele lucruri neclare, după care Tase schimbă cu fotograful o strângere virilă de mână și părăsi atelierul.

Se cam amețise, fluiera cu vioiciune, pășea vesel, admira cerut de un albastru mineral, se simțea ușurat, asigurat în cazul când *acțiunea* ar fi eșuat.

„Mă prind ei pe mine – Doamne ferește! – însă or să pună gheara și pe Demetriad, sau cum mama dracului l-o fi chemând; le ofer ceva presărilor, le dau moaca «șefului» dacă reușește să scape… După cât e de alunecos, e posibil să se facă nevăzut. Precis n-are cazier… Și dacă pun pe tavă poza lui, e o chestie de care se va ține cont la tribunal, o să poată clănțăni avocatul meu, să ceară minimum de pedeapsă.”

Realiză cu stupoare, doar când ajunse într-un cartier necunoscut, că pornise în direcția opusă; îi atrase atenția o clădire în stil rustic, aflată de cealaltă parte a străzii; pe firma de sub fronton scria cu litere fosforescente: Restaurantul vânătoresc Mistrețul; iar dinăuntru răzbăteau sunetele săltărețe ale unui taraf.

Nu izbuti să-și înfrâneze curiozitatea, urcă treptele, străbătu un cerdac și pătrunse într-un vestiar spațios; o ușă batantă la stânga, spre barul aproape pustiu la acea oră, alta la dreapta, ce dădea în restaurantul cu toate mesele ocupate, învăluit în lumina discretă a unor veioze în formă de lumânare. Pe pereți atârnau puști din lemn și trofee de vânătoare; și năvăleau până în vestiar valuri de miresme culinare, deosebit de apetisante.

Tocmai se elibera o masă, ospătarul costumat în vânător întocmea nota de plată, picolița îmbrăcată ca un pădurar strângea tacâmurile și farfuriile folosite.

Tase își netezi părul vopsit blond, pregătindu-se să țâșnească într-acolo, în buzunar îi foșneau plăcut bancnotele albastre ale prosperității, din care până acum nu prea cheltuise. Își aminti brusc de ordinul răspicat al lui Demetriad: „Ce rost are să te fâțâi prin stațiune, stai în casă până te anunț eu”…

Renunță să mai intre în restaurant, o rugă pe garderobieră să-i aducă o listă de bucate; meniul era

abundent, numai preparate din carne de vânat. Înghiți în sec, i se umezi cerul gurii. Printre altele, remarcă următoarele feluri de mâncare: caltaboși de mistreț, calzi, în zeama lor… ruladă de căprioară… friptură de iepure înăbușită cu smântână… salată de țelină cu mere… Fricandou le mistreț umplut „ca la Arad” (garnitură de tăiței cu ciuperci) și supă brezată cu costiță afumată…

„Oho! exclamă în sinea sa. Fricandoul ar fi de luat în considerație, trebuie să fie o nebunie.”

Îl înjură în surdină pe Demetriad.

— Paștele mă-sii! Mă abțin ca un pustnic, îmi mucezesc marafeții în portofel și nici măcar n-am garanția absolută că afacerea are să se termine cu bine.

Luă lista cu meniul și porni indispus către locuință, continuând să înjure crunt.

21

Soarele era pe cale de asfințit când Corozel ajunse în centrul stațiunii.

Cumpără o înghețată la pahar, o mâncă stând pe o bancă din parc, cu privirea lipită de perechile ce se plimbau pe alei. Lumina zilei începea să se tulbure, frunzele copacilor foșneau plăcut, dinspre chioșcul de alături se filtra mărunțit râsetul cristalin al unui copil…

Se urni cu greu de pe bancă.

Se învârti o vreme pe lângă micul parking din spatele cinematografului, unde staționau câteva autoturisme nu prea grozave; în plus, locul i se păru destul de expus, alături se afla o cooperativă meșteșugărească, ușa era deschisă, putea să fie văzut de muncitoarele dinăuntru, dacă se aventura să aleagă o mașină.

Plecase de la popas cu gândul să facă o repetiție *personala* a acțiunii ce avea să se desfășoare în curând.

Cunoștea celelalte spații de parcare, le reperase pe rând, le studiase în zilele precedente. Nu cuteză să se apropie de mașinile de lângă hotelul Carpați. Fata care încasa taxa de parcare ședea de vorbă cu un agent de circulație. Se opri la capătul bulevardului. În dreptul unei bodegi. Pe terasa acoperită, aproape de parapetul dinspre trotuar, o zări pe Dana. Zâmbea dulceag, aplecată peste masă, cu bărbia rezemată în palme, cu obrazul apropiat de bărbatul așezat de cealaltă parte a mesei: un individ atletic, îmbrăcat în trening, cu cotul proptit de o pereche de mănuși de box. Urcă prima treaptă, se pregăti să-i facă un semn amical Danei, apoi se depărtă în pripă, realizând că insul era cel care o „salvase” pe fată în seara când simulase împreună cu Tase agresiunea din cartierul Cățui.

„E în misiune… Ce mai târfuliță! Misiune pe măsura ei… Asta nu-i dă dreptul să mă respingă, să facă pe

mironosița cu mine. Ei, trebuie să o prind eu odată și odată la strâmtoare.”

Bombăni supărat, amintindu-și de corecția aplicată de Demetriad în camera de la Popas, după furtul cărților. Fața i se învineți de furie, își ciocni pumnii, scrâșnind.

„Mă răfuiesc și cu el, nu mă dau bătut. Circar nenorocit! Profit de un moment de neatenție, n-o să stea cu ochii pe mine tot timpul, îi ard o scatoalcă pe neașteptate, să mă țină minte cât o trăi…”

Furia nu dură, i se potoli după câteva minute, când ajunse la gară. Își dădea seama că o confruntare cu Demetriad, înainte de sfârșitul „afacerii”, putea să-i producă mari necazuri.

Un *Wartburg*[30] cenușiu frână cu zgomot în fața intrării, din el sări un bărbat elegant, pântecos, cu părul argintat la tâmple, cu obraji apoplectici; trânti portiera, se uită la ceasul de mână, compară ora eu cea indicată pe orologiul instalat pe fațada clădirii și pătrunse agitat în gară. Cheile mașinii spânzurau la bord, încă se clătinau.

„Ocazie rarisimă”, își zise Corozel.

Lumina se subțiase simțitor, discul sângeriu al

---

[30] Wartburg a fost o marcă auto cunoscută pentru modelele sale de origine germană, dar își are originile din 1898. Numele derivă de la Castelul Wartburg de pe unul dintre dealurile cu vedere asupra orașului Eisenach, unde au fost fabricate mașinile.

soarelui începea să se ascundă în spatele piscului Pajura.

Pătrunse și el în gară, pe urmele proprietarului mașinii, care tocmai traversa în fugă sala, ieșea pe peron, se uita iarăși la ceasul de mână, în clipa când din depărtare izbucnea șuieratul prelung al unui tren.

Corozel se reîntoarse în stradă, se uită precaut la stânga și la dreapta. Strada era pustie. Își trase cu gesturi iuți mănușile din piele foarte fină, deschise ușa *Wartburgului,* se instală la volan și demară în trombă Parcurse în viteză primii kilometri. Încetini doar când trecu printr-un cartier de vile, amintindu-și că nu îi era permis să se abată de la regulile de circulație.

Se întunecase de-a binelea când hotărî să oprească pe un drum de țară, presărat cu hârtoape. Scoase din buzunarul bluzonului o sticluță cu coniac, o destupă și bău din ea cu lăcomie. Un strop din lichidul maroniu: se prelinse pe bărbie; îl șterse cu dosul palmei, constatând uimit că îi tremurau mâinile: îi vâjâiau urechile, simțea și o mâncărime în ceafă. Făcu un efort pentru a alunga tensiunea nervoasă, continuă să bea coniac, aprinse o țigară și fumă cu patimă.

Efectuase cu succes repetiția personală. O nimica toată…

Era în stare să facă prinsoare cu sine însuși că avea să se descurce la fel de bine și în timpul acțiunii. Încă nu

cunoștea amănuntele planului întocmit de Demetriad, știa doar că, în ceea ce îl privea, îi revenea rolul să „facă rost de o mașină”, să o ducă la o anumită oră din noapte în preajma Colecției Muzeale. Îl irita faptul că nu i se spusese ce avea de făcut până la capăt. Decise să dea o raită a doua zi prin cartierul respectiv, să studieze străzile, să învețe pe de rost cum se va putea replia în cazul când avea să se ivească vreo defecțiune.

Începuse să lucreze pe cont propriu cu ani în urmă când săltase prima tărăboanță. Lucra la un atelier de mecanică auto, îi plăcea meseria, era foarte apreciat de maistru; l-a căutat într-o zi un prieten din Tei. I-a tras de o parte, i-a spus că are nevoie presantă de o anume piesă de la un motor de *Citroen.* În atelier nu exista niciun *Citroen,* dar pentru prieten această lipsă nu constituia un obstacol, reperase el unul în Drumul Taberei; știa că proprietarul mașinii lipsea din București: din păcate, era teribil de riscant să demonteze piesa în parkingul dintre blocuri; prietenul i-a propus o sumă ispititoare pentru a conduce mașina într-un loc ferit. A acceptat, era pe drojdie, pierduse cu o seară în urmă aproape toată chenzina la babaroase. Treaba a mers strună. Iar după încasarea banilor oferiți de prieten nu s-a mai prezentat la slujbă, a chefuit zile întregi. Mai târziu s-a apucat de bișniță… Fără succes, îi lipsea experiența, abia a scăpat din mâinile a trei rivali, care l-au încolțit

pe strada Covaci… După aceea, a intrat într-o combinație cu doi vecini; citeau anunțurile mortuare de la Mica Publicitate, cercetau cartea de telefon pentru a se informa unde locuise defunctul, apoi, în ziua și la ora înmormântării, călcau locuința respectivă, de regulă pustie. Momentul cel mai potrivit, rudele erau plecate la cimitir, puteau să opereze nestingheriți… Odată s-a lăsat cu tămbălău, gata-gata să se încurce ițele; în prima cameră era pregătită masa pentru praznicul de după înhumare; unul din cei doi vecini ce-l însoțeau pe Corozel s-a repezit la platoul cu colivă, a început să înfulece, a dărâmat cu cotul o sticlă de vin, care s-a spart cu zgomot; a apărut din bucătărie o bătrânică, a răcnit speriată, i-au astupat gura, s-a auzit pocnetul unei uși pe palier, se alarmaseră niște locatari, au fost nevoiți să o șteargă urgent…

A părăsit banda de ciocli; nu pentru că îl chinuia vreun sentiment de vinovăție față de morții jefuiți. Nicidecum; i se părea că lucrurile furate nu justificau riscul asumat.

A revenit la furtul mașinilor, câștigându-și repede faimă în lumea tagmei; „lucra” rar, cu fereală, nu forța nota, de cele mai multe ori se mulțumea cu ce găsea prin mașinile sparte, un pled, o servietă diplomat, un caniche blând și jucăuș, pentru care a primit o recompensă serioasă, un palton nou-nouț; un căscat

uitase să încuie mașina în care se aflau câteva verighete de aur…

Dacă se gândea bine, nu-l obligase nimeni să accepte propunerea lui Tase. L-a tentat acontul gras, iar treaba nu părea grea și periculoasă, cel puțin până în prezent. Ceea ce îl nemulțumea, era faptul că Demetriad îl umilise în fața Danei.

Atinse fără să vrea claxonul; sunetul strident sfâșie tăcerea deplină a nopții, făcându-l să se înfioare. Demară, îndreptându-se către oraș; conducea cu dibăcie, aplecat spre parbriz, fără să mai aprindă farurile. După vreo jumătate de kilometru, motorul începu să dea rateuri. Frână și coborî înciudat, vru să ridice capota, apoi renunță. Abandonă *Wartburgul* la marginea șoselei și continuă drumul pe jos. Ajunse frânt de oboseală în centrul stațiunii; șoferul de camion căruia îi făcuse semn să oprească îl ignorase total.

Din fericire, găsi un taxi liber în fața hotelului Excelsior.

Bătea orele 11 când intră în holul Popasului; singura aplică aprinsă difuza o lumină vagă spre ușa barului, care, din nefericire, era închis. Se lăsă greoi pe un fotoliu, își întinse suspinând picioarele, dar se ridică brusc când dinspre celălalt capăt al holului auzi o voce aspră răgușită:

— Pot să-ți ofer o bere.

Se îndreptă șovăielnic într-acolo, derutat, cu senzația neplăcută că mai auzise undeva vocea. Distinse un bărbat așezat pe canapea; rămase în picioare, nedumerit.

— Ia loc lângă mine, reluă insul necunoscut, (Frecă un chibrit, aprinse pipa, obrazul îi deveni vizibil câteva secunde.) Ne petrecem concediul în același loc, n-are rost să ne dușmănim.

Corozel acționă comutatorul din apropiere și tresări, recunoscând în insul de pe canapea pe cel căruia încercase să-i salte portofelul. Probabil, își zise, m-a așteptat dinadins aici.

— Ia loc. Să facem cunoștință… Mă numesc Roger Fleurist.

— Corozel.

Se așeză bănuitor, dar temerile i se risipiră când Fleurist ridică de pe covor o sticlă de bere și i-o întinse:

— Nu-i otrăvită, bea fără grijă. Pahar n-am, n-am prevăzut ivirea unui „prieten”. Ne împăcăm?

— Ne împăcăm.

— O.K.!

— Știți, atunci… Mi-am închipuit că sunteți o muhaia[31].

— Nu înțeleg, n-am mai auzit cuvântul acesta.

---

[31] Prost, fraier; hahaleră.

— Un tip naiv, distrat, fraier. Vă supărați?

— Nicidecum. Sper că între timp ți-ai schimbat părerea despre mine. Nu sunt un naiv. Am hoinărit prin Europa, Australia, America…

— Australia?

— Da, din păcate. Poate am să-ți povestesc odată ce mi s-a întâmplat în țara cangurilor.

Ciocni paharul de sticla lui Corozel și continuă: – Ți-aș da un sfat. Nu o lua în nume de rău.

— Ce sfat?

— Să nu mai repeți niciodată figura pe care ai încercat-o cu mine. Îți lipsește îndemânarea și experiența *pickpocketului.*

— Pic…?

— Pickpocket înseamnă pungaș de buzunare. N-ai degete agile. De altfel, bănuiesc că ai făcut-o pentru prima oară.

— Mda, rosti Corozel, încurcat.

— Evident, ți-ar putea surâde șansa să dai peste vreun fraier. Cu mine nu ți-a mers. Furtul acesta a devenit, mai ales în ultima vreme, o specialitate strictă. (Trase lent din pipă, înălțând umerii.) Asemenea „specialiști” vizitează uneori șase-șapte țări, una după alta. Am cunoscut la Marsilia unul. În felul lui, un as. Frecventa asiduu locurile unde de obicei este mare aglomerație, târgurile de mărfuri, saloanele automobilistice,

premierele cinematografice, expozițiile… Era ajutat de nevastă-sa, de un cumnat, de un văr… Unii consideră că astfel de infracțiuni sunt minore. Se înșală profund! În Anglia, de pildă, se fură anual din buzunarele cetățenilor peste 11 milioane de lire sterline.

— Fantastic!

— Tipul respectiv locuia în același hotel în care locuiam și eu. Mi-a dezvăluit câteva din secretele „meseriei" lui, după ce a ratat ocazia de a mă buzunări. Ne aflam în lift, înghesuială ca într-o cutie de sardele… N-avea de unde să știe că îmi păzeam buzunarele ca pe ochii din cap. Nu de altceva, dar în perioada aceea nu mă dădeau banii afară din casă. Pe scurt, mi-a extras rapid portofelul. Am ieșit împreună din lift, deși nu locuiam la același etaj, l-am urmat pe coridor și când a descuiat ușa camerei l-am apucat de guler. Mă rog, confruntarea de rigoare…

Corozel se încruntă, amintindu-și propria confruntare cu Fleurist.

— Și?

— Am reintrat în posesia portofelului. Omul nu era total antipatic, am devenit puțin, amici. Sudamerican… înfățișare jovială, mustăți enorme, zâmbăreț, gras, plesnea de sănătate, debit verbal de neimaginat. Mă rog… (Își frecă fruntea, de parcă ar fi dorit să alunge o vedenie.) Apropo, cum stai cu banii?

Corozel nu se grăbi să-i răspundă, bău o gură de bere ocolind privirea iscoditoare a străinului. Bani avea, cheltuise până acum doar două mii de lei din avansul înmânat de Tase. De fapt, de ce mama dracului se îndesase să jefuiască un buzunar? Idioțenie…

— Ăăă… Sunt cam la limită.

— Adică?

— Am achitat până sâmbătă cazarea la popas. Aș fi vrut să mai stau.

— Cum ai de gând să te descurci?

— Găsesc eu o soluție. I-am și trimis cumnatului o telegramă. Îmi va expedia o mie de lei la începutul săptămânii viitoare.

— Te jenezi dacă îți acord un împrumut până vei primi banii?

„Tipul e totuși o muhaia de zile mari, conchise Corozel. De ce să nu profit?” Se prefăcu că reflectează câteva secunde, apoi zise:

— Mă rog, numai cu titlu de împrumut.

— N-am oferit niciodată pomană, nimănui. Presupun că nu vei pleca înainte de a…

— Va dau cuvântul meu că am să vă înapoiez banii!

Intenționa, firește, să părăsească stațiunea fără a-și achita datoria.

— De cât ai nevoie?

— Cinci sute.

Palmer îi înmână banii, scutură pipa și se ridică.

— Mi s-a făcut somn, mă retrag…

În timp ce se pregătea de culcare, recapitulă discuția cu Corozel, întrebându-se dacă nu cumva era cazul să-l coopteze în acțiunea de la Colecția Muzeală; acceptase „împrumutul” fără cea mai mică jenă, părea lacom, coruptibil. Oricum, era obligatoriu să mai stea de vorbă cu el, să-l verifice amănunțit. Se posomorî deodată. Dacă se gândea bine, el însuși nu era decis să…

Adormi târziu, se zvârcoli, se trezi transpirat înainte de ivirea zorilor, privi năuc fereastra întunecată și murmură oftând:

„Ce caut eu aici? De ce nu abandonez totul?”

22

Nanu păzea ibricul cu cafea pus pe reșoul din camera de la demisol. Îl păzea distrat, cu ochii închiși, gândurile îi zburau la Dana, la conversația de pe terasa berăriei, la plimbarea prin pădurea de deasupra lacului. Lichidul maroniu sfârâi, se revărsă peste buza ibricului, se auzi apoi o pocnitură slabă și odaia fu invadată de beznă. Se arsese siguranța.

Aprinse un chibrit și deschise ușa. Vecina de vizavi, o slăbănoagă de vreo cincizeci de ani, cu părul cănit, agita lanterna în fața tabloului cu siguranțe de pe culoar. Se

întoarse spre Costache și susură cu glas de fetiță răzgâiată:

— S-a ars… Ce ne facem?

— O repar imediat, e vina mea.

— Nicio vină, zău. Casa o maghernință, instalațiile sunt vechi și mereu se întâmplă câte un pocinog.

— Știu, știu. Ridicați puțin lanterna.

În timp ce înfășura lița o boscorodi în gând pe vecină: „Lasă-mă să răsuflu, te înghesui în mine, n-am chef de farmecele tale ofilite.”

O dată cu reaprinderea becului de pe culoar, nările îi fură izbite de parfumul ieftin emanat de părul femeii.

— Gata, zise el, strecurându-se pe lângă trupul înfășurat într-un capot vișiniu.

— Mersi, vecine.

— Pentru nimica.

Cafeaua se terminase, în cutie nu mai exista nici măcar un vârf de linguriță; își făcu un ceai, îl vântură ca să se răcească și-l bău stând pe pat, continuând să fie preocupat de Dana.

„M-am amorezat până peste urechi… ditamai măgădăul[32]… mă uit la ea prostit. Pupături, numai pupături. Di acul mi-a scos-o în cale, parcă sunt legat de mâini și de picioare, nu pot să fiu îndrăzneț… Hm, cu

---

[32] Om tânăr înalt, voinic și cam prost

ea nu ține să mă port cum m-am purtat cu celelalte, ar fi în stare să-mi dea papucii… Să-i pun pirostriile pe cap? Să o duc în sat, să fac nuntă cum nu s-a mai văzut, să crape de necaz consătenii. Parcă îi aud: «Costache, tare parșiv ai devenit tu la oraș, ai îmbrobodit o zână, ai…»"

Se uită la ceas, se apropia ora când trebuia să se prezinte la serviciu; puse în tabacheră zece jumătăți de *Mărășești* și-și verifică ținuta în oglinda de pe ușa șifonierului; capul și umerii depășeau înălțimea oglinzii, dacă voia să-și privească chipul era nevoit să se aplece puțin. Constată nemulțumit că vestonul îi cam plesnea pe pântece. Cu siguranță că antrenorul îl va lua la rost. Ei și? Să caute un om mai slab! Nu va găsi pe toate cărările un boxer de aproape doi metri, în greutate de 102 kilograme… Cum să nu se îngrașe dacă la sală nu avea cu cine să se măsoare? Niște debili, niște pitici… Era nevoit, de cele mai multe ori, să-și dozeze efortul, să lovească mai încet pentru a nu-i mătura dincolo de corzile ringului. Niciunul nu dispunea de asemenea alonjă.

Luă o poză marțială și zâmbi, dar veselia îi fu umbrită când își aduse aminte de depozitul pe care îl păzea și de custodele Gogolea. Ce-o fi în mintea lui? se întrebă. De ce mă controlează atât de des? Crede că sunt incapabil? Am să-i fac o figură într-o noapte, îl las să se apropie și-i șuier un glonț pe lângă ureche.

Înainte de a ieși, își puse pufoaica pe umeri. Nopțile erau reci, spre revărsatul zorilor bătea vântul, uneori ploua. Vecina trebăluia pe coridor, mătura pragul magaziei de lemne.

— La treabă, domnu' Nanu? La treabă?

— Da…

— Asta-i situația, viața-i aspră, muncim și noi cura putem.

Costache schiță un gest oarecare și se grăbi să urce treptele, gândind indignat:…Pentru tine nu-i deloc aspră, îți vine acasă pensia de boală și m-am prins că n-ai nici pe dracu, ești mai vioaie decât mine, aud mereu chicoteli de bărbați în camera ta… Ce te-aș mai trimite cu la prășit! Să dai cu sapa, să faci bășici în palme, să te usuce soarele cât o ziua de lungă. Ce prefăcută!"

Pentru că dispunea de timp berechet până când, avea să-l schimbe pe paznicul de zi, porni în pas de plimbare, ocoli cartierul Cățui, întârzie un sfert de oră în fața cinematografului, asaltat de întrebările a doi adolescenți, admiratorii lui înfocați, care voiau să afle cu cine va boxa în viitorul meci. Îi lămuri cu bunăvoință, apoi se îndreptă către parc, însă când trecu pe lângă chioșcul unde concerta în fiecare duminică fanfara Regimentului de vânători de munte avu impresia că este strigat. Se întoarse și o recunoscu pe Gerda, manichiurista de la hotelul Carpați, una din fostele lui

cuceriri. Pata se opri gâfâind dinaintea sa.

— Costache! Vreau să-ți spun ceva.

— Mă cam grăbesc, mi-e teamă să nu ajung prea târziu. N-ai să ajungi prea târziu.

Ce dorești? Nu ți-am rămas dator cu nimic am hotărât amândoi că n-are rost să ne mai întâlnim. Despărțit în bună regulă, nu?

— În bună regulă, îl maimuțări ea. Îngâmfatule! Tare deștept te mai crezi. (Vocea i se frânse.) Nu ți-ai dat seama niciodată cât de mult am ținut eu la tine.

— O noutate, o aflu pentru prima oară, remarcă el cu o nuanță de orgoliu în glas. S-a terminat nu-mi place supa reîncălzită. Apropo, mi se pare că te-am zărit săptămâna trecută cu un tip la cinematograf.

— Dacă te uitai mai bine, vedeai că-i fratele meu. În fine, nu sunt datoare să-ți dau explicații. Vreau să… să…

— Spune.

— Mi-e milă de tine, Costache, vreau neapărat să te ajut, să te avertizez, să-ți dau un sfat.

— Nu mă interesează mila și sfatul tău.

Gerda îi puse mâna pe braț și îl privi lung în ochi. Costache se retrase, pufnind.

— Spune repede.

— Ai să-ți închipui că sunt o intrigantă, deși eu…

— Vorbește!

— Te plimbai zilele trecute prin centru cu o tipă.

— Mda, mă urmărești, ești geloasă.

— Ce-ți trece prin cap? Nu mi-o lua în nume de rău…

— Femeiușcă aia nu-i de nasul tău, o să te ducă la pierzanie… Ieri dimineață a stat două ore în camera unui bărbat cazat în hotelul nostru.

— De unde știi?

— Mi-a povestit Olga, fata de la recepție.

Costache simți deodată că nu mai poate respira, înghiți în sec și bravă:

— Ei și? Asta nu demonstrează că Dana…

— Dana o cheamă? Ce a găsit fâțâita aia la tine?

— Cum? Tu zici așa ceva? Păi tu leșinai când te strângeam în brațe, toată te topeai.

— Eu… Prostule…

Se întoarse și se depărtă de el. Cu capul plecat. Costache se repezi după ea, o prinse de mână.

— Gerda!

— Nu mai discut nimic.

— Cum se numește bărbatul acela?

— Nu sunt o denunțătoare. Îmi pare rău că ți-am spus.

— Te implor, interesează-te cum îl cheamă.

— Bine, bine, poate am s-o fac pentru tine.

Și plecă numaidecât iar Costache mai rămase câteva momente în loc, parcă sleit de puteri.

Își luă postul în primire la timp; paznicul de zi nu remarcase nimic ieșit din comun în schimbul său. Costache verifică în prezența colegului, conform regulamentului, sigiliile și încuietorile depozitului. Totul ora în bună regulă. După ce silueta colegului dispăru pe drumul ce cobora către oraș, execută conștiincios un rond, apoi îmbrăcă pufoaica și se rezemă de stejarul aflat lângă turnul pavilionului; aprinse o jumătate de țigară, fumă cu fereală, atent necontenit la zgomotele din preajmă. Putea să pice vreun control efectuat de afurisitul de Gogolea sau de cineva de la poliția orășenească…

Clădirea internatului liceului industrial, situata la o distanță de aproximativ două sute de metri, părea un cub uriaș de cărămidă, un cub maroniu străpuns ici colo de lumina cu striații a becului din curte; o singură fereastră era puternic luminată, a camerei în care știa că locuiește o profesoară.

Își încheie toți nasturii pufoaicei și se ghemui la rădăcina stejarului.

Puțin după orele unu, când se lupta cu toropeala ce începea să-l învăluie, se scutură deodată și se frecă la ochi; cobora cineva dinspre popasul Pui de Urs, cobora foarte încet, pașii răsunau rar, înăbușit. Pătrarul lunii începea să se voaleze, pe cer aluneca un nor siniliu,

panglica cenușie a drumului abia se mai zărea. Își reținu respirația încordând auzul. Insul care se apropia cu mers furișat încă nu depășise serpentina, avea să se ivească peste o jumătate de minut, dacă ținea seama de încetineala cu care avansa. Dezbrăcă iute pufoaica, pentru ca gesturile să-i fie mai sprintene, pipăi tocul revolverului și așteptă lipit de trunchiul stejarului, strângând lanterna în mâna stângă. Nu avea totuși de ce să fie îngrijorat, probabil plimbărețul nocturn era un vilegiaturist care locuia la popas și ieșise să ia aer după un chef prelungit. După două-trei momente, se ivi o siluetă incertă, se opri, își potrivi pe umăr cureaua unei genți, se îndreptă către depozit, trecând pe lângă stejar. Costache scoase pistolul și strigă cu voce cavernoasă:

— Stai!

Silueta se răsuci brusc și lanterna lumină chipul răvășit de spaimă al Danei.

— M-ai speriat… Stinge lanterna, mă orbești.

— Ce cauți tu aici, la ora asta?

— Am venit să te vizitez, Costi, mi-ai spus că păzești pavilionul în fiecare noapte.

Nanu stinse lanterna, murmurând:

— Trebuia să mă anunți.

— Am vrut să-ți fac o surpriză, ți-am adus cafea caldă. Te superi?

— Dacă te-ar vedea cineva aici… acum…

— Cine să mă vadă? E o întunecime de poți s-o tai cu cuțitul. Ar trebui să te bucuri că m-am încumetat să bat drumul până aici. (Scoase un termos din geantă.) Ai fi în stare să mă alungi?

— Nu, dar… îmi risc serviciul dacă…

— Dacă! Nu mai cobi, n-are să ți se întâmple nimic rău. Ține termosul, am să beau și eu un strop de cafea, simt că mă ia cu frig din cauza sperieturii.

Îi puse pufoaica pe umeri, o conduse lângă stejar și începu să bea cafeaua, cu înghițituri mari.

— Răule mic, îl alintă ea, oprește-mi și mie, n-o bea pe toată.

Dana goli termosul, se aplecă și îl puse în geanta pe care o lăsase pe sol.

— Mai ești supărat pe mine?

— Gândește-te și tu, e posibil să pice un control.

— Ei, exagerezi, îți garantez că nu ne va deranja nimeni.

Exact în clipa când termină fraza, izbucni uruitul unei mașini ce urca dinspre stațiune. Costache tresări și, năpădit de-o presimțire urâtă, șopti:

— Ascunde-te în pădure.

— De ce să mă as…?

— Fugi! O vorbă să nu spui!

Dana strânse în jurul taliei mânecile prea lungi ale pufoaicei, trecu drumul în grabă și se adăposti sub

primul copac.

După scurt timp, se opri lângă stejar un ARO al poliției, din care coborâră locotenentul Scutaru și Gogolea. Nanu se prezentă și dădu raportul. Vorbea răgușit, cu poticneli, trăgea mereu cu coada ochiului spre pădure, se foia neliniștit.

Aplecă apoi o clipă privirea și zări îngrozit la picioarele sale geanta uitată de Dana. Făcu o jumătate de pas, o împinse cu călcâiul în spatele stejarului.

Custodele și locotenentul verificară minuțios sigiliile ușilor, zguduiră inutil gratiile solide instalate la ferestre, luminară zidurile de sus până jos, asistați de Nanu, care răspundea cu oarecare întârziere când i se cereau explicații, continuând să fie preocupat, îngrijorat că prezența fetei în pădurea foarte apropiată ar putea fi descoperită.

— Să fii cu ochii în patru, îi recomandă cu asprime Gogolea, în timp ce reveneau la mașină. Vigilență permanentă!

— Am înțeles…

Locotenentul interveni:

— Dacă remarci ceva suspect, pui mâna pe telefon și ne anunți imediat.

— Am înțeles…

— Dă târcoale cineva pe aici în cursul nopții?

— Păi… nu prea dă…

Gogolea răbufni tăios:

— Să ne răspunzi clar. Cum adică „nu prea dă”? Nanu își drese vocea spartă, luând poziția de drepți.

— Mai apare câte un chefliu de la popas.

— Înfunzi pușcăria dacă dispare vreun obiect din depozit. Avem valori inestimabile, de neînlocuit!

Nanu își permise să-l ironizeze în gând: „Inestimabile pe dracu, știu eu ce păzesc, doar am păzit și în oraș nimicurile astea. Nu mai pleacă odată, e în stare să mă prelucreze până se luminează de ziuă.”

Gogolea dădu să urce în mașină, dar se răzgândi brusc și reluă și mai sever:

— Să nu dea necuratul să se declanșeze un incendiu. Atâta îți spun. Dacă aflu că fumezi în preajma depozitului…

— Sunt boxer, nu-mi permite antrenorul să fumez.

— Bine face!

În fine, se decise să se instaleze lângă locotenent, care răsuci cheia de contact și spuse:

— Ești răgușit, domnule Nanu, vorbești pe nas. Ai gripă?

— Am răcit oleacă, dimineața e răcoare, bate vântul dinspre munte.

Gogolea, de parcă ar fi așteptat această explicație, reizbucni:

— Ai în dotare o pufoaică. De ce nu o îmbraci?

— Păi… am dat-o la curățat, o scot mâine.

Gogolea bombăni ceva, iritat, cu intenția de a continua muștruluiala, însă Scutaru îl opri punându-i mâna pe genunchi:

— Plecăm domnule Gogolea, dacă mai stăm mult o să ne apuce dimineața aici.

După ce mașina dispăru, Nanu scuipă scârbit și fluieră scurt. Dana ieși din pădure și traversă agale drumul.

— Cum a fost? Te-ai alarmat degeaba, nu ți-au imputat nimic.

— Of! Îmi vine să-mi iau lumea în cap. Tipul o să mă bage în balamuc. E încăpățânat ea un catâr. Cred că dacă ar păzi depozitul propria lui mamă, n-ar avea încredere în ea.

— Ofițerul de poliție?

— Celălalt. Custodele Colecției. De ce mama dracului nu stă la căldurică, lângă nevestică? A dat strechea în el de când sunt exponatele aici. Vrea să mă distrugă…

— Înainte nu te controla?

— Nu mă controla atât de des. Afurisitul… (Săltă chipiul, își netezi părul umed). Am asudat din creștet până în tălpi.

— Poate are motiv să te controleze mai des.

— Ce motiv? Broaștele de la uși sunt moderne, de nedescuiat fără chei originale… S-au pus gratii la

ferestre, ușa din spate a fost zidită, există un telefon pe care 51 întrebuințez în caz de forță majoră.

— Forță majoră? Nu pricep…

— Ei, s-ar putea să apară vreun hoț.

Dana memora amănuntele date de Nanu, pentru a le comunica lui Demetriad, apoi bătu din palme, speriată:

— Aoleu! Ce mă fac?

— Ce este?

— Am pierdut geanta, mă întorc în pădure să o caut. Nanu chicoti, începând să se elibereze de tensiunea nervoasă.

— Ai uitat-o aici, norocul meu că am observat-o înaintea celor care an venit în control. Am împins-o cu piciorul în spatele stejarului. Îți dai seama ce belea ar fi căzut pe capul meu dacă o găseau aici?

— Ești băiat descurcăreț, al fi născocit tu o poveste.

— Crezi? Poate le-aș fi spus că n-am văzut-o, fiindcă era întuneric când mi-am luat serviciul în primire. L-ar fi chestionat pe paznicul de zi… Ce încurcătură! Oricum, ar fi scotocit geanta… poate ai niște acte în ea, buletinul, vreo legitimație, te-ar fi căutat să ți le înapoieze, să te întrebe unde ai pierdut geanta…

— Așa e. (Luă hotărârea de a nu-i relata lui Demetriad acest incident, deși el prelinsese să i se raporteze orice lucru). În fine, am scăpat, n-are rost să ne mai imaginăm ce încurcătură ar fi ieșit. Cât e ceasul?

Costache aprinse lanterna deasupra ceasului de mână.

— Două fără un sfert.

— Oho! S-a făcut târziu, trebuie să plec, mâine mă duc în excursie cu niște fete din vilă.

— Excursie? Ești sigură? (Își reaminti discuția cu Gerda). Cine-i bărbatul cu care te-ai întâlnit la hotelul Carpați?

Dana rosti fără convingere, încercând să câștige timp:

— Eu? M-am întâlnit eu cu alt bărbat? Cine ți-a îndrugat minciuna asta gogonată?

— Nu-i minciună. Te rog să-mi răspunzi cu sinceritate. Am fost văzuți destul de des împreună, la berărie, la debarcader, la cofetărie. Orașul e mic, mă cunoaște toată lumea, n-am chef să pic de fazan.

— Și dacă nu-ți răspund?

— Înseamnă că ai ceva de ascuns.

— Insistența nu te onorează. Mă simt umilită… Nu mă așteptam la scene de gelozie din partea ta, te bănuiam mai…

— Cum mă bănuiai?

— Bine, bine… Îți răspund, deși nu sunt obligată să dau socoteală. E vorba de un fost cumnat. Fost, deoarece s-a despărțit de sora mea. Din vina ei, este o ființă imposibilă, nu mă împac nici eu cu ea. Părinții mei nu au întrerupt relațiile cu el. Ne vizitează din când în

când. Mi-a scris mama aici, a aflat că își petrece și el concediul în Ghințurești. Vasăzică, l-am căutat la hotel și… (Realiză că explicația inventată pe loc începe să se complice, nu o mai lungi, nu-i mai adăugă alte înflorituri ce s-ar fi putut întoarce împotriva sa). Poftim, am mărturisit *păcatul,* mi-am descărcat sufletul. Mă crezi, Costi?

— Te cred! Și te rog să-mi ierți insistența.

O sărută îndelung, cu înfocare, apoi o conduse galant până la prima serpentină.

23

Locotenentul Scutaru aprinse lampa de pe birou, își descheie vestonul și se uită la ceasul cu pendulă atârnat sub calendar: 19,04.

Prin fereastra întredeschisă pătrundea aerul răcoros al serii de toamnă, pe pervazul exterior băteau toba picături răzlețe de ploaie. Preocupat de lucru, nu observase căderea întunericului. Zgomotele de afară începeau să se estompeze și să se rărească, acordurile orchestrei de pe terasa restaurantului „Dâmbovicioara” soseau parcă filtrate printr-o pânză groasă, roțile mașinilor ce treceau pe bulevard lansau în atmosferă fâșâituri abia auzite.

Aprinse o țigară și reluă studiul comparativ al celor

două declarații. Capul i se mișca la stânga și la dreapta, aidoma unui pendul, urmărind frazele rând pe rând. Oftă lung și slăbi nodul cravatei. Simțea că îl apucă amețeala și că îl usturǎ ochii din pricina încordării.

Ciudată întâmplare…

Declarațiile erau semnate de directorul policlinicii din stațiune. În răstimp de numai trei zile, i se furase *Wartburgul* de două ori; mașina fusese regăsită de fiecare dată, abandonată în locuri diferite, la mare depărtare unul de celălalt, la periferiile opuse ale localității. Da, ciudată întâmplare!

Ceva nu era în regulă cu afurisita de mașină a medicului Mircescu. Una din două: un anume ins ținea cu tot dinadinsul să-i facă o farsă stupidă doctorului, sau se amorezase până peste urechi de *Wartburgul* cenușiu cu cutia de viteze într-o stare lamentabilă, cu pneurile cam uzate, cu arcurile prăpădite…

Netezi declarațiile, țuguindu-și buzele.

Poate se înșela presupunând că în ambele cazuri acționase unul și același individ; după o examinare mai sumară a faptelor reieșea că individul respectiv fusese cuprins de o nestăvilită pasiune pentru tărăboanța lui Mircescu, că făcuse o fixație maladivă, dorind să se plimbe numai cu mașina directorului policlinicii… Nu cumva furturile trebuiau interpretate ca o răzbunare, ca o răfuială?

Cineva avansa pe culoar, se opri în fața ușii. Scutaru nu așteptă să bată, rosti repezit:

— Intră, Vasiloiule!

Iar când plutonierul se opri în poziție de drepți în fața biroului, înălță fruntea și-i făcu semn să ia loc.

— Ei? ce se aude?

— V-am adus raportul tehnicianului de la laboratorul de criminalistică. Într-o anume privință, nu diferă de primul, de cel întocmit după prima dispariție a *Wartburgului.* Mă refer la constatarea principală… nu s-au revelat impresiuni papilare străine. Fapt care ne îndreptățește să tragem concluzia că…

— Știu, nu te osteni, îl întrerupse ușor iritat locotenentul. Infractorul a purtat mănuși, de unde concluzia că ar putea fi un individ versat, poate un recidivist.

— La același lucru m-am gândit și eu.

Scutaru îl privi pătrunzător și ciocăni cu arătătorul în cele două coli de pe birou.

— O afacere cu schepsis, Vasiloiule. Poate ai să râzi, însă pe mine mă îmboldește o intuiție să nu tratez povestea asta cu ușurință ci să o abordez cu multă seriozitate. Îți amintești, au trecut niște ani buni de când n-a mai dispărut o mașină din orașul nostru. Iar acum pe neașteptate, pentru că asemenea infracțiune părea eliminată din Ghințurești, se comite furtul unei mușini

de două ori în răstimp de trei zile… Ce ai scos de la doctorul Mircescu? Ce ți-a relatat în afară de bazaconiile așternute pe hârtie?

— E foc și pară, aruncă flăcări pe nas, are impresia că își bate cineva joc de el, că vrea să-l facă de râs.

— Cine? Și de ce l-a ales pe el? După câte știu, e un om cumsecade, la locul lui. Să admitem un moment că îl apreciez greșit. Atunci, dacă cineva dorește să-și bată joc de el, de ce întrebuințează această metodă? De ce îi fură mașina? (Strivi țigara în scrumieră și reluă cu jumătate de glas). Dumneata ce părere ai?

— Sunt de părerea dumneavoastră; să nu ne lăsăm amăgiți de faptul că mașina a fost regăsită, deci să nu tratăm cazul cu ușurință. Dacă va fi furată a treia oară…

— Te rog să nu cobești. Bate-te peste gură!

— Dar…

— Niciun dar! Să recapitulăm întreaga întâmplare. Eu o expun, iar dumneata mă corijezi, dacă omit vreun amănunt.

— Cum doriți.

— Așadar, mașina a dispărut prima oară de pe aleea Dumbrava, din fața locuinței doctorului, în dimineața când Mircescu era plecat la spitalul județean, unde trebuia să asiste la o intervenție chirurgicală.

— Mă întreb de ce nu a călătorit cu mașina.

— A vrut omul să călătorească cu trenul, i s-a părut

mai comod, sau a vrut să facă economie de benzină. Ai impresia că acest detaliu are vreo importanță?

— Mă rog…

— Lipsa mașinii ne-a fost semnalată de către soția medicului, în aceeași zi, la orele 20. *Wartburgul* a fost regăsit în dimineața următoare, abandonat la marginea drumului, la cinci sute de metri distanță de cabana Brădet; avea o mică defecțiune la carburator; o pană ce nu pune probleme nici măcar unui începător, însă probabil că cel care a furat mașina s-a ferit să întârzie lângă ea, n-a dorit să fie remarcat acolo de un eventual martor. E posibil ca infractorul să fi trecut pe la cabană.

— Da, e posibil.

— Te-am trimis să discuți cu cabanierul și…

— Am discutat. În ziua când s-a produs furtul mașinii cabana era închisă pentru inventar. Cabanierul s-a jurat că nu l-a vizitat niciun turist.

— S-a jurat? Ți s-a părut că nu-i sincer, că ți-a ascuns ceva?

— Mi s-a părut.

— De ce îmi spui abia acum?

— Pentru că între timp am întreprins niște cercetări în legătură cu familia Mircescu. Am aflat că nevasta doc torului nu e chiar ușă de biserică. E încurcată cu un coleg de-al soțului. Ea mi-a declarat că în ziua când a dispărut mașina nu s-a clintit din casă, însă o vecină

susține contrariul.

— Aha… Interesant!

— Nu e deloc exclus ca nevasta medicului să fi făcut o escapadă la Brădet, profitând de absența soțului din localitate. Iar cabanierul nu mi se pare atât de naiv încât să dea în vileag faptul că a găzduit niște amanți, că le-a închiriat o cameră… Probabil s-a ales cu un bacșiș gras și, desigur, n-a încasat prima oară acest bacșiș.

Locotenentul își încrucișă brațele, surâzând.

— Bravo, Vasiloiule, îmi placi, n-ai încărunțit degeaba. Te repezi mâine dimineață la cabana Brădet. Înțelegi? Îl iei la rost pe cabanier, îl faci să priceapă că declarațiile mincinoase îl vor costa mai mult decât bacșișul încasat de la amanți.

— Înțeleg.

— Bun, să zicem că, în principiu, am rezolvat misterul primei dispariții a *Wartburgului*… Pentru că așa se explică de ce nu s-au găsit amprente străine pe volanul mașinii; o folosește și zvăpăiata nevastă a lui Mircescu, doar are și ea carnet de conducere auto.

Aruncă o scurtă privire asupra declarațiilor și continuă:

— Să trecem la cel de-al doilea furt. S-a produs ieri seară, la gara ferovIară. Căscatul de Mircescu a lăsat *Wartburgul* descuiat și cheile de contact la bord, parcă servite pe tavă. De astă dată nu mai poate fi bănuită

nevastă-sa.

— Nu, deoarece când s-a furat mașina, ea juca *bridge* cu niște prietene, a căror mărturie colectivă nu am pus-o la îndoială. Iar mașina a fost iarăși abandonată, în aceeași seară, tot din pricina unei pene. Înclin să afirm că a doua oară a fost *furată cu adevărat.*

— De acord… Bun… Pe ziua de azi am terminat cu munca la birou, mergem pe teren, dăm o raită prin oraș. Mă sufoc dacă mai stau aici.

Când ajunseră în stradă, plutonierul se opri un moment.

— Știți… vă reamintesc rugămintea domnului maior Alexe.

— Ce rugăminte?

— Ne-a rugat să-i spunem dacă nu cumva ne-a trimis Biroul Național Interpol o notiță cu indice de culoare roșie, prin care ni se solicită arestarea unui infractor străin.

— Nu ne-a venit asemenea notiță. Ce să caute în stațiunea noastră un infractor de talie internațională?

— Tocmai. Mă mir ți eu… Ce să caute?

— Nu ocoli această chestiune când te vei mai duce la maiorul pensionar. Să ne înștiințeze la cine sau la ce s-a gândit.

Se urcară în ARO-ul parcat în fața porții.

— Încotro pornim? întrebă plutonierul.

— Trecem mai întâi pe la bufetul Luminiș. Am fost sesizat că vainburșul[33] umblă cu ocaua mică. Apoi îl luăm de-acasă pe Gogolea și ne repezim să vedem care mai este situația la depozitul Colecției Muzeale.

Vasiloiu demară bombănind:

— Care să fie situația? Normală, știți foarte bine. Gogolea e un obsedat, zău așa.

— Poate… însă n-aș vrea să ni se impute vreodată că nu ne-am făcut datoria până la capăt, că nu ne-am dat silința să controlăm riguros paza Colecției…

24

Fotograful Marius Niculescu reflectase temeinic înainte de a se înhăma la ciudata treabă propusă de Tase, pe care îl cunoștea sub numele de Teodor Cojan; își chemase în aceeași seară ajutorul, un tânăr plăpând, pistruiat, foarte viclean, pe care îl trimitea mai ales duminicile să pozeze turiștii aflați la cabanele din preajma stațiunii; băuseră o sticlă de vin în atelier, după ora închiderii și întorseseră problema pe toate fețele.

În dimineața următoare, conform planului conceput

[33] Vainburs e o adaptare din germană, „Wein Bursche”, în traducere liberă „băiatul cu vinul”, un fel de barman-ospătar-băiat de cârciumă din perioada interbelică și din timpul războiului.

de Marius Niculescu, se găseau amândoi în holul elegantului hotel Carpați, așteptând înfrigurați apariția lui Demetriad.

La orele nouă, holul era aproape pustiu; două englezoaice vârstnice croșetau de zor pe o canapea, schimbând rareori câte o replică, niște italieni coborau, zgomotoși, pe scări, dinspre bar se insinua dulceag o melodie mexicană; recepționerul își înăbuși un căscat și se uită a doua oară, mustrător, spre vânzătoarea de la shop-ul non stop; intenționa să o întrebe ce a găsit atât de amuzant la tânărul cu care pălăvrăgea veselă, un ins în costum jerpelit, cu un aparat foto atârnat de gât. Își aminti că tânărul ce i se părea dubios, contrastând cu atmosfera stilată a hotelului, intrase împreună cu fotograful Niculescu, dar acesta se despărțise imediat, de el, acum ședea pe fotoliul din spatele ficusului și răsfoia nepăsător o revistă. Intenția de a o admonesta pe sprințara vânzătoare îi fu întreruptă de soneria telefonului. Ridică aferat receptorul, în timp ce ușa liftului se deschidea și din cabină ieșea cel ce urma să fie fotografiat pe ascuns.

Tânărul cu înfățișare îndoielnică, adică ajutorul domnului Marius, se desprinse cu oarecare regret de lângă ghișeul vânzătoarei și se repezi în calea lui Demetriad; duse Zenitul la ochi, acționând blițul. Figura energică a șefului lui Tase fu inundată de o

lumină orbitoare; își curbă umerii și își astupă obrazul cu palmele; realiză supărat, o secundă mai târziu, că ireparabilul se consumase; fusese fotografiat prin surprindere, împotriva voinței.

Îl înhăță de braț pe fotograf și încercă să-i smulgă aparatul, dar tânărul, în ciuda aspectului firav, izbuti să scape și declanșa iarăși blițul.

O amintire de neuitat din stațiunea noastră! Pozele vor fi gata mâine dimineață, vi le livrez…

— Nu ți-am cerut nicio poză. Ai abuzat de neatenția mea, dă-mi filmul.

— Imposibil.

— Scoate filmul din aparat, ți-l plătesc.

— Conține și alte poze, se supără clienții, domnu…

— Ți-am spus că te despăgubesc.

— Onor clientela…

Demetriad întinse mâna brusc și intră în posesia Zenitului.

Uite că e posibil, șuieră el cu ură. Cară-te, până nu te pocnesc!

Recepționerul părăsi grăbit pupitrul, atras de scena ce amenința să deterioreze excelenta reputație a instituției; socoti firesc să se adreseze turistului:

— Am impresia că individul vă inoportunează. Îl dau afară imediat.

— De ce să mă dați afară? se sborși fotograful.

— Dacă te încăpățânezi să nu pleci, chem un polițist.

— Îmi fac meseria în mod cinstit, mă străduiesc să câștig și eu o bucată de pâine. Nu plec de-aici până nu-mi înapoiază scula.

Demetriad aprecie într-o clipită situația; își dădu seama că orice scandal îl punea într-o postură nefavorabilă, cu urmări fatale pentru acțiunea plănuită; surise blajin, înapoie aparatul și-l liniști pe recepționer:

— Lăsați… S-a produs o mică neînțelegere. (Așteptă să se îndepărteze recepționerul.) Nu sunt supărat, vă invit la restaurant, bem un coniac.

Tânărul își readuse aminte cu neplăcere de ordinul expres al domnului Marius, care îi cunoștea meteahna: „Te abții de la orice fel de băutură alcoolică. Dacă îți dai în petec, pierdem o groază de parale.” Înghiți în sec și răspunse cu ciudă:

— Am să beau o cafea.

Se instalară în apropierea ușii și, după ce ospătarul aduse cafelele, Demetriad începu:

— Zici că nu te înduri să vinzi filmul?

Se supără clienții. Obrazul, nu?

Demetriad examină cu ironie obrazul buhăit, striat de vinișoare stacojii, nasul borcănat și buzele crăpate, livide.

— Câte poziții ai consumat?

— Douăsprezece.

— Color?

— Alb-negru.

— Mda…

Aprinse tacticos o țigară, privindu-l crunt pe omul din fața sa; fotograful se foi neliniștit pe scaun, strângând cu putere cureaua Zenitului. Tresări când Demetriad reluă cu neașteptată blândețe:

— Dă-mi puțin aparatul. Nu te teme, nu-l distrug.

— N-aș vrea să… (În momentele de spaimă, uitătura îi devenea șașie.) Știți, să nu care cumva…

Trase cu coada ochiului la ușa de-alături. Se gândea că putea să sară de pe scaun, să țâșnească spre hol, însă nu era deloc convins că nu va fi ajuns din urmă de bărbatul acesta solid, incomod, care acum îl fixa amenințător „de parcă i-ar fi ghicit gândurile. Oftă și-i întinse aparatul.

— Să nu-l scăpați din mână, e sensibil, se strică.

Demetriad îl depuse lin pe masă, vorbind aspru, sacadat:

— Cine te-a pus să mă fotografiezi?

Ajutorul domnului Marius își frecă de coapse degetele transpirate.

— Nimeni! Jur! E meseria mea, pozez pe unde pot, alerg ca un ogar prin toată stațiunea.

— Lasă bancurile, răspunde la întrebare.

— Să mi se usuce mâna dacă nu spun adevărul.

— Mda, ești prea fricos ca să minți.

— Nu m-a trimis nimeni aici, mi-am încercat norocul.

— Refuz pozele. Ieși în pierdere.

— Ce să fac? Pierdere planificată, se mai întâmplă.

— Să presupunem că ai terminat pelicula, că o vei developa. O cumpăr, te scutesc de alergătură și de pierdere.

— Nu prea e corect.

— Îți fac altă propunere, mai avantajoasă. (Suflă fumul țigării spre fotograf, care se strâmbă de parcă ar fi fost pălmuit.) îmi vinzi Zenitul. La preț oficial, deși este uzat. Îți convine suma de 2000 de lei, plus banii pe care i-ai fi încasat pe poze?

Șașiul aplecă pleoapele, ascunzându-și satisfacția; n-avea rost să se mai tocmească, îndeplinise cu succes misiunea încredințată de domnul Marius. Luă banii, îi numără la repezeală, execută o temenea adâncă și ieși din restaurant.

Demetriad aruncă țigara în scrumieră, scoase filmul din aparat, îl desfășură pentru a-l voala, plăti cafelele, atârnă de umăr cureaua Zenitului și părăsi la rândul său restaurantul; trecu agale prin hol, se opri câteva momente să-și aprindă altă țigară și împinse ușa batantă prin care năvălea lumina portocalie a soarelui, fără să-l remarce pe bărbatul ascuns în spatele ficusului impunător.

Teleobiectivul prelung al Nikon-ului manevrat de Marius Niculescu urmărea cu precizie silueta lui Demetriad…

25

Alexe ieși din tutungeria, de pe bulevard, băgă în buzunar cutia cu trabucuri *Ardeal,* îi făcu semn câinelui să-l urmeze și porni alene de-a lungul bulevardului. În dreptul Oficiului de Turism se trezi acostat de o brunetă între două vârste, foarte bronzată, cu oarecare farmec, aproape frumoasă dacă figura smeadă n-ar fi contrastat cu părul vopsit într-un roșu turbat. Fu îmbrățișat și sărutat zgomotos pe ambii obraji.

— Unchiule! Ce bine îmi pare că te-am întâlnit! O privi pe sub sprâncene, mormăind stânjenit:

— Nu vă cunosc… Mă confundați…

— Să te confund pe dumneata? Nu prea te-ai schimbat.

— Hram… Cu cine am onoarea?

— De fapt, e normal să nu mă știi, fiindcă nu m-ai văzut niciodată. (Scotoci prin geantă, scoase un mic album și-i arătă o poză.) Uite, asta sunt eu! În stânga mea e mama, în dreapta e mătușa dumitale. Caraghios, nu? Să stăm puțin pe-o bancă, să te uiți mai atent la fotografie.

Și după ce se așezară, desprinse fotografia și i-o puse cu de-a sila în mână.

— Ce zici? Nostim, nu?

Între două femei ce purtau cu stângăcie portul popular din Muscel se afla o fetiță de vreo doisprezece ani, negricioasă, îmbufnată; pe femeia mai vârstnică o recunoscu, era cuscra unui văr de-al său, cealaltă era probabil sora cuscrei vărului și, desigur, mama fetiței, pentru că semănau.

Se strădui să definească gradul de rudenie dintre el și femeia care îl abordase intempestiv, însă renunță, părându-i-se foarte complicat.

— Eu sunt puștoaica, m-am cam lungit de-atunci, unchiule Zenovie.

Alexe se crispă; nu suferea să i se spună Zenovie, la birou știau toți colegii că se enerva când era numit astfel și făceau mare haz de acest amănunt. Întrebă derutat:

— Cum m-ai descoperit?

— Mi-a scris mania de curând, a aflat de la vărul dumitale că după pensionare te-ai stabilit în Ghințurești. Mi-a comunicat și adresa, bineînțeles, voiam să te caut într-una din zilele următoare. Ce coincidență fericită! Să te muți chiar în stațiunea asta… Fantastic, nu-i așa?

— Da, admise el morocănos, fantastic. Însă tot nu pricep cum m-ai recunoscut adineauri.

— Păstrez cu sfințenie o poză de-a dumitale, pe care am decupat-o din revistă.

— Ehe! Tipărită în revistă în urmă cu vreo șase ani…

— Jur că nu te-ai schimbat.

— Ești politicoasă.

— Poate ai mai chelit și poate pungile de sub ochi sunt mai pronunțate. În rest… Vai! Aiurită mai sunt, am uitat să mă recomand, mă numesc Marcela Negreanu, sunt bibliotecară la Casa de cultură. Ei, acum nu mai sunt chiar singură, mă bucur că am o rudă aici. (Îi puse mâna pe braț, zâmbind.) Zău că mă bucur.

Alexe se învioră.

— Și eu mă bucur. Dacă vrei să-mi faci o vizită…

— O să ne vizităm reciproc. Locuiesc foarte aproape, uite, în blocul cu balcoane albastre, al doilea după ce treci de cinematograf. La câțiva pași de aici. Am o idee! Mă vizitezi chiar acum. Să nu-mi spui că nu ai timp. Am să-ți ofer o dulceață de trandafiri. Nu mă refuza!

Invitația îl tenta, începea să-i placă această nepoată ivită brusc, parcă izbucnită din mâneca unui scamator; iar vizita reprezenta și un motiv bine venit, o justificare pentru amânarea Continuării memoriilor intime; dimineața se înfățișa magnifică, soarele blând și coloritul de toamnă al copacilor îmbla la lenevie, la visare; nu-l încânta nicidecum lupta cu topul de hârtie virgină. „Ce am să fac când vor începe ploile? Voi sta în

casă, țintuit pe scaun, și voi scrie, și iarăși voi scrie…”
Râse amuzat și se eschivă mai mult de formă:

— Mă iei pe nepregătite.

— Te rog!

— Bine, dar ai tăi, soțul, copiii…

Marcela bătu din picior, autoritară:

— Sunt o biată fată bătrână. Să mergem! Ar mai fi o problemă, am un motan, mi-e teamă că n-are să se împace cu câinele. Cum o rezolvăm?

— Nicio problemă! E dresat, știe să ajungă acasă. Hai, Zmeule, du-te acasă… (Desprinse lesa, îl mângâie pe spinare și mai rosti încetișor un cuvânt pe care Marcela nu-l înțelese.) Hai!

Câinele așteptă să treacă un autoturism, apoi traversă bulevardul și în curând dispăru. Marcela bătu din palme, uimită:

— Bravo, e fenomenal! Acum putem merge…

— Stai aici un minut, vreau să cumpăr ceva, un mic cadou, sunt demodat, mi-e jenă să intru prima oară în casa ta cu mâna goală.

Cumpără un buchet de crizanteme superbe și o sticlă cu lichior de caise; avea impresia că lichiorul de caise se potrivește perfect cu noua nepoată. Când îi înmână protocolar buchetul, Marcela roși, șoptind fâstâcită:

Ești galant, unchiule Zenovie. Ia-mă de braț…

Garsoniera era cochetă, încăpătoare, dar părea cam

strimtă din pricina rafturilor înțesate cu cărți, care ocupau în întregime doi pereți; un motan negru, imens, sări de pe fotoliu și se frecă mieunând de gleznele Marcelei.

— Lulu, îl prezentă ea. E siamez, cred că iubești pisicile.

Alexe își stăpâni o strâmbătură.

— Mai degrabă câinii.

— N-am înțeles niciodată de ce unii oameni nu suportă pisicile. Am avut șase motani.

— Șase? („Îi cam lipsește o doagă, își zise, nu degeaba a rămas nemăritată, aș vrea să-l văd pe bărbatul care ar fi acceptat asemenea dotă.") Cam exagerat să dormi în aceeași cameră cu șase animale. Oricât ar fi de curate…

— Am fost nevoită să renunț la cinci, îmi făceau mizerie vecinii, l-am păstrat numai pe Lulu. Pe ceilalți i-am plasat destul de greu și te rog să mă crezi că am plâns când m-am despărțit de ei.

— Te cred, spuse Alexe, binecuvântând în gând absența cohortei de feline.

— Ia loc pe fotoliu, unchiule Zenovie.

— Hmmm… Să lămurim o chestiune de la bun început. Află că mă irită îngrozitor acest nume de călugăr. Din păcate, nu mi l-am ales eu, ci nașul meu. Fac alergie când mi se spune Zenovie.

— De ce? Sunt de părere că ți se potrivește. Provine

din greaca veche, înseamnă Zeus, Forță…

— Las-o baltă, nu mă încântă, nu sunt megaloman.

— Dar va trebui să-ți spun cumva. Poate Zeno?

— Fie și Zeno, voi încerca să mă obișnuiesc.

Marcela depuse motanul pe pat, umplu cu apă o vază, aranjă crizantemele în ea și reluă:

— Mă simt emoționată, unchiule Zeno. Ai picat la țanc, pe cuvântul meu. Ne vom vedea mai des, ne vom plimba prin stațiune, cunosc fiecare copac și fiecare casă. Sunt mândră de dumneata, aș vrea să…

— Ce ai vrea?

— Sper că te vei îndura să-mi povestești câteva din cazurile pe care le-ai rezolvat. Știi, sunt mare amatoare de cărți polițiste.

— De acord, am să-ți povestesc. De fapt, cu ocazia asta, îmi voi reîmprospăta niște detalii… Te avertizez dinainte, întâmplările pe care ți le voi povesti eu nu prea au legătură cu cele descrise în romanele polițiste.

— Ei… Fără modestie! Te abandonez un minuțel. Aduc îndată dulceața de trandafiri. O cafea?

— Am băut una de dimineață. N-am să refuz un păhărel de lichior.

În timp ce Marcela se agita fredonând prin bucătărie, răsună țârâitul telefonului pus pe etajera de lângă fereastră.

— Răspunde dumneata, strigă Marcela. N-are cine să

mă caute, cu siguranță e o greșeală.

Maiorul se supuse, duse receptorul la ureche și timpanul îi fu brusc zgâriat de un glas bărbătesc, energic, cu nuanțe metalice.

— Alo? Țin să-ți comunic… Am hotărât să nu ne mai întâlnim, este mai convenabil pentru amândoi, este soluția cea mai potrivită, este…

Maiorul întrerupse fraza, pentru că nu avea chef să surprindă niște confidențe care nu îl interesau:

— Dacă o căutați pe Marcela…

— Pe ea! Am format alt număr?

— Nu! O clipă…

— Cine sunteți dumneavoastră?

Glasul devenise mai aspru, mai tăios, deși cuvintele se poticneau de parcă col ce sunase n-ar fi stăpânit corect limba română. Maiorul avu senzația că mai auzise glasul acela undeva, de curând; se uită stânjenit la Marcela, care tocmai ieșea din bucătărie, și zise sec:

— V-o dau, e lângă mine.

Ea păru nedumerită, apucă receptorul și după ce ascultă câteva cuvinte, rosti în șoaptă:

— Nu, nu… Altcineva, nu-i ceea ce îți închipui. (Evită privirea lui Alexe.) Nu lua o hotărâre pripită, de care să-ți pară rău mai târziu. Trebuie să ne vedem! Cum? Te-ai gândit bine?… Gândește-te încă o dată. Propun să ne întâlnim mâine, în fața cinematografului, la ora

obișnuită. Nu mai discut, n-are rost să ne certăm, la revedere.

Închise și suspină, frecându-și bărbia.

— Am impresia că ți-am produs neplăceri, zise Alexe. Nu era cazul să vorbesc eu, cel care te-a căutat a crezut că…

— O! N-are importanță ce a crezut. Iar necazurile mi te-am produs eu însămi în ziua când… Am să-ți explic, nu vreau să stăruie o confuzie.

— Nu-ți cer nicio explicație, nu-mi pot permite așa ceva. Uită necazurile! Ce se aude cu dulceața de trandafiri?

— O aduc…

În continuare, maiorul se strădui zadarnic să reanime atmosfera. Marcela era preocupată, chiar abătută, evita să-l privească în ochi, tresărea după fiecare întrebare. La plecare, îl conduse până la ușa liftului și spuse:

— Scuză-mă, unchiule Zeno. Prima noastră întâlnire n-a fost deloc veselă. Trebuie totuși să mă confesez… Nu! Azi nu… Of! Tare mult aș dori să mă fi înșelat într-o anume privință. Am mare nevoie de un sfat.

— Știi… Experiența mea e cam limitată în materie de…

— E groaznic când în suflet ți se strecoară șarpele îndoielii. Am să-ți telefonez mâine. Cu bine!

Și, după ce cabina liftului începu să coboare, își

rezemă fruntea de peretele alăturat, încleștă pumnii și stătu acolo un timp, nemișcată, cu spinarea gârbovită, luptându-se cu sughițurile ce-i cutremurau neîncetat umerii; se desprinse din acel loc doar când auzi pocnetul liftului ce se oprea la parter.

26

Antrenamentul echipei de box din Ghințurești se desfășura într-o clădire anexă a liceului industrial, în care aerul curat de-afară pătrundea împuținat prin ferestrele înguste, atmosfera se impregna repede cu un miros pătrunzător de transpirație, becurile înșurubate în tavanul demisolului erau înconjurate de un permanent halo de praf. Ringul se înălța în mijlocul sălii, pe peretele din dreapta intrării erau aliniate câteva aparate de gimnastică, iar de-a lungul celui din stânga se aflau câteva scaune; unul din scaune era ocupat în momentul acela de Dana, care ședea picior peste picior și urmărea curioasă mișcările boxerilor, netezindu-și mereu minijupa; era foarte mândră de perfecțiunea picioarelor, le expunea bucuroasă de câte ori se ivea prilejul.

Antrenorul nu se înduplecase de la bun început să-i admită prezența în sală, îl luase pe Nanu de-o parte, parlamentase cu el, încercase să-l convingă că băieții nu

vor da randamentul optim, deoarece vor sta cu ochii pe ea; până la urmă fusese nevoit să cedeze, Nanu îl amenințase cu retragerea din echipă, conștient de faptul că unicul boxer de categorie grea din stațiune nu poate fi contrazis.

Programul era în toi, antrenorul se plimba de colo-colo, dădea sfaturi, corija gesturi, fără a se putea împiedica din când în când să o privească încruntat.

Ea, parcă dinadins, își proptea palmele în șolduri, își cabra bustul convinsă că băieții se uitau insistent la ea; aveau la ce să se holbeze, fusta scurtă îi dezvelea îndeajuns pulpele arămii, bluza de satin roșu ca sângele sta gata să-i plesnească pe sânii pietroși. Cel mai interesat de persoana ei se arăta un tânăr blond, înalt, cu ochii depărtați și nas turtit; își întrerupea uneori, câteva clipe, boxul cu imaginea dintr-o oglindă și zâmbea curtenitor. Dana îi întorcea zâmbetul, netezindu-și insistent și inutil tivul minijupei. Nanu, care izbea cu sete un sac solid, învelit în piele, atârnat de plafon, surprinse manevra colegului și începu să lovească sacul cu și mai multă violență de parcă ar fi fost hotărât să-l distrugă. Dana îi zâmbi și lui, mai afectuos, apoi își îndreptă atenția asupra celorlalți băieți. Doi slăbănogi scunzi se agitau pe ring, se angrenau în lupta corp la corp, se despărțeau, se urmăreau pas cu pas; un brunet cu mustăcioară sărea coarda în ritm vioi, un ins

cu pectorali anemici era întins la orizontală și gâfâia săltând o halteră deasupra pieptului.

Antrenorul acordă o pauză pentru odihnă.

Nanu se trânti pe scaunul de lângă Dana; respira zgomotos, o vână îi pulsa pe gâtul musculos, la fiecare răsuflare; își scoase mănușile, bombănind:

— Te-ai plictisit?

— Dimpotrivă, mi se pare interesant, mă bucur că m-ai adus aici, nu am mai intrat niciodată într-o sală de box. Sper că antrenorul n-o să-ți facă mizerie. În definitiv, nu deranjez pe nimeni.

— Nu, nu… Ține la mine, el m-a format, mă apreciază, e un om tare cumsecade.

Dana schimbă vorba:

— Cine-i blondul care se contorsiona în fața oglinzii?

— Ăla? De ce mă întrebi?

— Cred că are tehnică. Mă rog, cât mă pricep eu… Nanu se strâmbă, disprețuitor:

— Posedă ceva tehnică, dar stă prost cu bărbia, e foarte fragilă. Semigreu, fost finalist cu ani în urmă la campionatele de la Varna. Din păcate, i-a apus gloria, acum se descurcă și el cum poate, nu prea mai dă rezultate bune. Anul trecut abia de a reușit să ajungă în sferturile de finală. (Se uită suspicios la Dana.) Ce vrei să mai știi despre el?

— Nimic, mi s-a părut bun și atâta tot.

Antrenorul le întrerupse dialogul, bătu din palme, chemând băieții lângă el; urma cea de a doua parte a antrenamentului, verificarea cunoștințelor acumulate, punerea lor în practică, lupta pe ring. Îi alese doi câte doi, mai întâi categoriile ușoare. La sfârșit trebuiau să urce pe ring Nanu și fostul finalist de la Varna.

Dana le așteptă cu nerăbdare confruntarea, foindu-se pe scaun, ușor nervoasă, nu prea interesată de celelalte meciuri. În fine, antrenorul le făcu semn celor doi să vină pe ring, adresându-se la început fostului semifinalist:

— Protejează-ți cu grijă bărbia, evită svingurile[34], eschivează mai iute.

— Am înțeles…

— Iar tu, Costăchiță, adu-ți aminte că nu lupți într-un meci oficial. Fără durități, boxează frumos, n-am chef să-mi demolezi omul. Evită apropierea de adversar… Corectează-ți croșeul, mișcă-te cu sprinteneală și, după ieșirea din clinci[35], retrage-te un pas… Încă ceva: nu iovi cu mănușa deschisă, în meciul de la Reșița era gata-gata să fii descalificat.

— Când să fiu descalificat? se indignă Nanu Meciul s-a terminat în prima repriză, după douăsprezece secunde.

---

[34] Lovitură laterală dată la box cu brațul ușor arcuit.

[35] Încleștare și imobilizare reciprocă a partenerilor, la box.

— Nu conta pe forță, ai să întâlnești odată și odată un tip la fel de solid ca și tine și atunci doar tehnica își va spune cuvântul.

Le controlă mănușile, părăsi ringul, se așeză pe un scăunel de lângă ring și bătu gongul.

Cei doi boxeri încrucișară mănușile, apoi se depărtară, studiindu-se încruntați. Semigreul, mai scund cu un cap decât Nanu, își ținea bărbia aplecată pe piept, acoperită cu palma stângă, rotea neîncetat brațul drept, mutându-și greutatea corpului de pe un picior pe celălalt, agil, rapid. Era stângaci, cu garda inversă, ceea ce îl incomoda pe Nanu care îl urmărea lent, cu ambii pumni ridicați la nivelul umerilor masivi. După vreo cincisprezece secunde, își prinse adversarul într-un colț al ringului, pufni și azvârli o directă de dreapta, țintind bărbia. Blondul eschivă cu eleganță, prompt, plasă un croșeu de stânga în plexul lui Nanu, reveni în centrul ringului și continuă jocul de picioare. Nanu părea din ce în ce mai furios, se repezea să atace ca un taur în arenă, își risipea forțele, fără a izbuti să lovească în plin. La un moment dat, semigreul eschivă la fel de iute un sving ce ar fi putut să-l arunce peste corzi și ciocăni cu două directe obrazul congestionat al greului. Sunetul gongului izbucni brusc, punând capăt primei reprize. Se retraseră amândoi în colțuri opuse și se prăvăliră greoi pe taburetele introduse în ring.

Antrenorul interveni, părând nemulțumit:

— Costăchiță, nu prea ești în formă!

Nanu își șterse cu un burete ud firicelul de sânge ce i se scurgea din nara dreaptă și clătină din cap, iritat:

— Ba sunt… O să vă convingeți imediat că sunt în formă.

— Peste două săptămâni avem meci oficial.

— Știu, sunt pregătit.

— Cu tipul din Galați nu-i de glumit, are un punci[36] teribil.

— N-am uitat.

Reîncepu cea de a doua repriză.

De astă dată, Nanu părea ferm hotărât să termine înainte de limită, se năpusti ca un bolid asupra blondului, mătură cu stânga palma ce acoperea bărbia și plasă cu precizie un upercut[37] extrem de puternic; pe figura încinsă a semigreului se instală stupoarea, genunchii i se înmuiară, brațele îi căzură de-a lungul șoldurilor, rămase total dezarmat, la cheremul adversarului, care profită de ocazie și expedie două croșeuri[38] ce ar fi putut să dărâme un zid.

Antrenorul scăpă o înjurătură și azvârli prosopul în

---

[36] Lovitură de pumn puternică la box.

[37] Lovitură la box, aplicată adversarului de jos în sus, în general sub bărbie.

[38] Lovitură laterală scurtă, la box, dată adversarului la cap sau la corp, în care brațul este îndoit și nemișcat din cot, formând cu antebrațul un unghi de aproximativ 45°.

ring.

Semigreul zăcea întins pe dușumea, cu brațele în cruce, livid, cu ochii închiși. Doi coechipieri se grăbiră să-l scoată din ring, îl transportară pe o canapea acoperită cu mușama vișinie și începură să-i facă respirație artificială.

Dana, străbătută de fiori, frânse țigara pe care o învârtise între degete, o fărâmiță reținându-și răsuflarea, tresărind când antrenorul țipă la Nanu:

— Costache, ai făcut-o de oaie!

— V-am demonstrat că sunt în formă.

— Mi-ai nenorocit semigreul, ți-am atras atenția că nu boxezi în meci oficial, era vorba de o întâlnire amicală. Ce dracu! E indisponibil, nu va putea să participe la meciul de la Galați!

— N-am nicio vină. Nu știe să se apere.

— Nu va mai veni nici măcar la antrenament până nu se reface.

— Să-mi găsiți un adversar pe măsură, nu mai lucrez cu oameni mai ușori decât mine.

Coborî țanțoș din ring aruncă o privire spre blond și rânji:

— O să-și revină… Regret, mi-a fost imposibil să lovesc mai ușor.

— Băiatule, băiatule, ești încăpățânat, nu mă asculți deloc. Treci la duș. (Redevenise împăciuitor.) Da. Nimic

de zis, ești în mare formă. Îți lipsește tehnica, dar de capitolul ăsta am să mă ocup eu…

Nanu îmbrăcă un halat plușat și dispăru pe o ușă situată la celălalt capăt al sălii. Dana se ridică, cu intenția să-l urmeze, însă antrenorul o opri, înălțând imperativ degetul arătător:

— N-aveți acces la spălător și la vestiar. Așteptați în curte!

Ea surâse batjocoritor, își umezi buzele cărnoase și ieși din sală fără niciun comentariu, deși ar fi dorit să spună câteva cuvinte ce l-ar fi lăsat pe antrenor cu gura căscată.

Antrenorul schiță un gest de lehamite, o blestemă în gând pe „fufă” și se grăbi să se îndrepte către spălător. Nanu fornăia sub jetul dușului, fluierând un marș; când îl zări pe antrenor, tăcu, închise apa și începu să-și șteargă corpul atletic. Mormăi spășit:

— Îmi pare rău, nea Anton, zău îmi pare rău. N-am vrut cu tot dinadinsul să-l fac knock-out…

— Pun prinsoare că ai vrut să-i arăți fetei cât de grozav ești. Am dreptate?

— Păi…

— Păi să nu te mai prind cu ea pe aici. Ce dracu? Ești atât de fustangiu încât nu te poți dezlipi câteva Ore de ea? Te rog să nu o mai inviți la sală.

— A stat pe scaun, n-a deranjat. Nu văd de ce să nu…

— De când o cunoști?

— De vreo patru-cinci zile. Bucureșteancă, petrece concediul de odihnă în stațiune. Fată la locul ei, cuminte, zău așa.

Antrenorul se ciupi de mustața sură.

— Mde, cuminte până la proba contrarie. Cu ce se ocupă?

— N-am întrebat-o.

— Era normal să o întrebi. Ce discuți cu ea? Ai intenții serioase?

— Adică?

— O simplă aventură? Ai de gând să te însori cu ea?

Nanu se îmbrăca repede, morocănos, ocolind privirea ironică a antrenorului, care reluă cu ton mai blând:

— Băiatule, îți fac o mărturisire… Mi-am pus mari speranțe în tine, mi-am dat seama din prima zi că ai chemare pentru box.

— Adevărat, îmi place să boxez.

— Mă voi strădui să te formez, să te ajut să devii campion. M-am săturat până peste cap de lichelele care se perindă sporadic prin sală, care vor să învețe câteva trucuri numai cu scopul de a se încăiera cu alte lichele. Pricepi?

— Sigur că da.

— Atunci, ar fi cazul să-mi urmezi cu strictețe sfaturile. În primul rând, îți reamintesc, să termini

definitiv cu fumatul și cu băutura.

— Nu exagerez. Din când în când câte un păhărel de tărie, câte o bere, două-trei țigări pe zi. N-am să mă călugăresc…

— Ba chiar să te călugărești! Cine intenționează să ajungă sportiv cu faimă este obligat să respecte anumite reguli, să exerseze continuu, să înlăture tentațiile facile. Ai avut șansa să înfrunți adversari mai slab pregătiți din punct de vedere tehnic. Te bizui pe forță, ceea ce ți se pare normal, însă de-acum înainte, pe măsură ce vei avansa către finală, vei întâlni boxeri din ce în ce mai experimentați și poate la fel de solizi ca și tine.

— Clar, nea Anton.

— Gândește-te mereu la ce te va aștepta când vei cuceri centura de campion republican. Onoruri, deplasări în turnee internaționale, cronici laudative în presă.

Nanu surâse visător, iar antrenorul continuă patern: Băiatule, se întâmplă ceva ciudat cu tine, un lucru care mă neliniștește.

— Nu se întâmplă nimic neobișnuit.

— Mi-e teamă că ai să calci în străchini, dacă nu… (Se întrerupse, părând că regretă ceea ce spusese, puse mâna pe clanță, dar nu ieși imediat.) Cum ziceai că o cheamă pe fată?

— Bana.

— Dana și mai cum?

— Nu știu…

— Halal să-ți fie! Te-a aiurit în asemenea hal, încât te ții după ea ca un cățeluș… Hmmm! Are ea un scop, fii cu ochii în patru!

— Ce scop? Zău dacă… Arăt atât de fraier? îmi lipsește ceva? Nu sunt nici cocoșat, nici chior, nici șchiop. Poate umblă după avere, poate am o situație materială excelentă și nu știu.

— N-am vrut să insinuez că ai fi un bărbat de care să fugă femeile. Doar atât îți mai spun: nu cred că-i o fată potrivită pentru tine… Ceva nu e în regulă cu Dana asta. Dacă ai nevoie de vreun sfat, să nu te rușinezi de mine, să nu mă ocolești.

— Bine, nea Anton. Îți mulțumesc.

Antrenorul îi strânse mâna și ieși.

Costache se pieptănă cu grijă în fața oglinzii; obrazul stâng îi era marcat de o mică vânătaie; i se păru că semnul acela îi dă un aer mai viril, mai bătăios, surâse, apoi se întunecă, amintindu-și predica pe care i-o ținuse antrenorul.

„Chestia asta a cam început să mă calce pe nervi, gândi derutat; aseară m-a dăscălit Gerda, adineauri m-a luat la rost antrenorul. N-aș vrea să mă despart de Dana… Poate au văzut un defect la ea, un defect pe care eu nu l-am văzut… Ce să fac? Răposatul tata avea o

vorbă: dacă doi oameni îți spun că ești beat, chiar dacă ai băut numai apă chioară, îi crezi, te duci frumușel la culcare. Ce să fac? Am să mă mai gândesc…”

Dana îl aștepta lângă poartă. Se înălță în vârful picioarelor și depuse o sărutare apăsată pe obrazul marcat de vânătaie.

— Te doare, Costi?

— Deloc, până mâine dispare, am să pun o compresă cum ajung acasă.

— Ai fost formidabil! Mergem la cofetăria din centru, astăzi ești invitatul meu. Nu protesta!

— Mergem.

— La noapte îți aduc iarăși un termos cu cafea fierbinte.

— Zău, nu te deranja, se opuse el moale, flatat.

— Nerecunoscătorule! Îmi sacrific somnul, iar tu faci nazuri. Ce-ai zice dacă m-aș supăra și n-aș mai vorbi cu tine?

— Te rog, nu te supăra.

Dana se lipi de el, unghiile-i purpurii, ascuțite, se frecară de bicepșii tari ca granitul, făcându-l pe Nanu să se înfioare.

— Apropo, ești de serviciu numai noaptea? De ce?

— Așa sunt repartizat. Celălalt paznic e mai în vârstă, o să iasă la pensie în curând. Pe urmă, îți dai seama, au încredere în mine… Dacă iese vreun bucluc, numai

noaptea poate să iasă.

— Bucluc?

— Deh… O încercare de furt… Doamne ferește!

— Și n-ai lipsit niciodată de la slujbă?

— Numai când mă deplasez cu echipa, când avem meciuri oficiale.

— Cine te înlocuiește?

— Paznicul de zi, iar în locul lui este transferat un paznic de la fabrica de cherestea. De» ce întrebi?

— Pentru că mă interesează totul în legătură cu ținte. Nu-i normal? Vreau să știu cât mai multe lucruri despre tine. Hai la cofetărie…

Porniră braț la braț, fără să-l observe pe antrenor, care ședea pe o bancă și se uita încruntat la ei, clătinând din cap.

27

Gogolea sosi acasă cu câteva minute înainte de orele 18. Pătrunse voios în antreu, aruncă pălăria în cuierul pom și trase cu coada ochiului către bucătărie, a cărei ușă era întredeschisă, adulmecând aerul; constată mulțumit că niciun miros aparte nu trăda pregătirea vreunui sos imposibil de suportat. O strigă pe Iacobina, care apăru cu oarecare întârziere, îmbujorată de dogoarea plitei și care remarcă fără entuziasm:

— Ai și venit…

— La depozit avem mai puțin de lucru, se justifică el aidoma unui elev chiulangiu. Mâncăm?

— Cina nu e gata, erai dator să-mi telefonezi, să mă anunți că astă-seară sosești mai devreme.

— Nicio pagubă, nu-ți fac reproșuri, o să mâncăm frugal.

Iacobina surise cu perfidie:

— Ce înțelegi prin frugal?

— O mică gustare. Am trecut adineauri prin piață, am luat trei legături de ridichi. Adaugi la ele niște brânză de burduf, câteva felii de slănină afumată și două cepe.

— Mda, gustare…

— De ce nu? Am început să mă îngraș, nu mă mai încap pantalonii. Nu te supăra, m-am săturat să mai mănânc seara tocană.

— Mă supăr, Valeraș, mă supăr. Îmi dau silința să fiu o gospodină model și tu nu-mi apreciezi efortul. Am pus adineauri ia cuptor *caneloni*[39], o mâncare ușoară, indicată la cină.

Gogolea trase de nodul cravatei, scăpând un suspin.

— Deci crochete umplute cu tocătură de carne.

— N-ai nimerit. Bea o țuică până te chem la masă. Ai

---

[39] Dreptunghiuri de aluat de tăiței, fierte în prealabil, apoi rulate în jurul unei umpluturi, respectiv tuburi de aluat gata preparate, apoi umplute, acoperite de obicei cu sos și gratinate.

să te lingi pe buze, îți garantez.

— Dacă zici tu…

Iacobina aerisise și coborâse storurile în camera de zi, dar încă se mai simțea aroma dulceagă a țigărilor fumate înainte de a pleca la serviciu, niște țigări egiptene, dăruite de casiera Colecției în urmă cu doi ani, păstrate cu sfințenie pentru ocazii deosebite; Gogolea atacase pachetul după micul dejun, considerând că se ivise, în fine, ocazia deosebită, deoarece terminase cu bine depozitarea Colecției în clădirea fostului teatru de vară.

Se înserase, soarele n-avea să mai strice arabescurile înflăcărate ale covorului. Aprinse plafoniera și deschise fereastra; cerul era spuzit de stele, niște copii se fugăreau în jurul leagănului din fața blocului, aerul părea mai pur ca oricând, în depărtare se întrezăreau culmile împădurite ale muntelui Falanga.

Își turnă țuică într-un păhărel, și se așeză la biroul imitând stilul florentin, achiziționat cu o sumă modică; telefonul sună în momentul când se pregătea să ducă paharul la gură; tresări, câteva picături i se prelinseră peste degete, bău țuica și răspunse:

— Casa Gogolea.

— Aș dori să…

— Știu ce doriți. (Se strâmbă, recunoscuse din prima clipă vocea Marcelei Negreanu.) Vreți să vorbiți cu

nevastă-mea.

— Să schimb două vorbe cu dânsa, dacă nu e foarte ocupată.

— Imediat.

Umplu alt pahar, o strigă pe Iacobina și când intră în cameră îi întoarse ostentativ spatele. Se postă lângă fereastră, auzind ca prin vis replicile monosilabice; cele două vorbe se lungeau, amenințau să nu se mai sfârșească, conversația continua. Umplu al treilea pahar când Iacobina depunea receptorul.

— Ți-e tare foame?

— Rezist.

— Tai pâinea și te chem…

Nu se interesă ce anume discutase cu insuportabila de Marcela, se reașeză la birou, amintindu-și enervat de dorința prietenului „matracucei[40]”, dorința francezului pe care, din păcate, i-l prezentase chiar el, convins că face o farsă de pomină; se păcălise singur, acum era nevoit să-și stoarcă creierii, să născocească o justificare a refuzului… De fapt, acceptarea însemna o abatere de la regulament, o certă ilegalitate. Cum dracu îl cheamă pe amicul Marcelei? Parcă Roger… Celălalt nume, de familie, nu-l mai ținea minte, însă amănuntul acesta era lipsit de importanță… Poate Marcela o sunase pe

[40] Femeie urâtă și prost îmbrăcată; femeie proastă, bleagă; femeie rea și vulgară; femeie stricată.

Iacobina pentru a interveni iarăşi… Doamne păzeşte! Oare să-l anunţe, sau să nu îi anunţe pe locotenentul Scutaru ce vrea străinul? Ei, se linişti, nu-i niciun necaz, încă nu a călcat legea… Cum să scape de pisălogeala Iacobinei? Ar fi în stare să-l toace la cap ore în şir. „Trebuie să mă descurc, să caut o soluţie… Aş putea să-l invit pe franţuz în biroul meu de la depozit, să-i arăt câteva monede… Şi cu asta, basta 1"

Dinspre bucătărie izbucni un ţipăt de disperare, urmat de apariţia Iacobinei, răvăşită la faţă, cu privirile rătăcite, de parcă ar fi fost lovită de cine ştie ce calamitate.

— S-a ars! răcni ea.

— Ce s-a ars?

— Mâncarea. *Caneloni*! Am uitat să închid gazul la cuptor când m-ai chemat la telefon.

Gogolea zâmbi cu cruzime, simţindu-se răzbunat.

— De! Altădată să nu te mai întinzi la basme cu nesuferita de Marcela. Să-ţi fie învăţătură de minte!

Iacobina păli.

— Îţi interzic să vorbeşti urât despre cea mai bună prietenă a mea.

Gogolea înălţă din umeri şi porni către bucătărie, urmat de nevastă. În Jurul aragazului pluteau fuioare cenuşii de fum cu miros acriu, tava cu *caneloni* zăcea în chiuvetă, pe fundul ei stăruia o crustă negricios-verzuie,

bizară.

— Cu ce le-ai umplut?

— Cu spanac. Cină dietetică, mi-ai spus de atâtea ori că nu vrei să te mai îngrași.

— N-am auzit în viața mea de *caneloni* cu spanac. Trebuie să fie o inovație de-a ta, sau o sugestie tâmpită a Marcelei. N-are rost să te văicărești, luăm o gustare, cum am propus de la bun început. Curăță ridichile.

— Refuz să mai mănânc, declară cu ciudă Iacobina. Curăță-le singur și îndoapă-te cu slănină, poate ai să slăbești.

Gogolea o privi cu milă, o mângâie pe obraz și luă o hotărâre eroică:

— Te invit la restaurantul vânătoresc!

— La „Mistrețul"?

— Exact! Au niște preparate grozave.

— Ce te-a apucat, omule? Ai auzit de prețurile de-acolo? Nu ne dau banii afară din casă, avem de achitat ratele la mobilă, la…

Gogolea îi înlătură temerile:

— Sunt de părere că o dată pe an ne putem permite și noi luxul de a cina la „Mistrețul". Pune-ți rochia decoltată, cu paiete argintii. Te prinde!

— Dacă m-ai fi anunțat cu o zi mai înainte, mă duceam la coafor. Uită-te și tu în ce hal arăt.

— Arăți minunat.

Iacobina execută o piruetă și se repezi în dormitor, să îmbrace rochia indicată de soț, pe care o mai purtase ia revelion, într-un cerc foarte restrâns. Era convinsă că în seara aceea va face furori.

28

Soarele apusese, întunericul se stabilise complet, dinspre munți bătea un vânt răcoros.

La internatul liceului industrial domnea o liniște profundă, explicabilă prin faptul că elevii se aflau în vacanță. Pe fațada clădirii vechi, mohorâte, situată în vecinătatea fostului teatru de vară, erau luminate numai două ferestre, una la parter, cealaltă la etajul al doilea. În încăperea de la parter locuia profesoara de franceză, fată bătrână și acrită, ocupată în seara aceea cu depilarea părului de pe picioare; tocmai își scosese stratul de ceară de pe gambe, sta într-un fotoliu și aștepta să-i treacă usturimea, făcându-și vânt cu un ziar; intenționa să dea o raită mai târziu prin imobil, să se asigure că totul este în ordine.

La etajul al doilea, și ultimul, într-unul din vastele dormitoare comune, adolescentul Marinescu Alexandru recitea cartea „Revolta de pe Bounty”, de Sir John Barrow.

Își petrecea vacanțele la internat, deoarece era orfan.

Întrerupse lectura, scăpă un suspin și se apropie de fereastră, afurisind-o în gând pe profesoara de franceză, care făcuse în cursul dimineții un control inopinat și-i confiscase pachetul de *Snagov,* ascuns copilărește sub pernă. Necazul nu consta doar în pierderea țigărilor, ci și în interdicția supărătoare de a mai ieși în oraș timp de două zile; „Vulpea” încuiase atât ușa principală, cât și pe cea de serviciu.

Marinescu deschise fereastra, scuipă cu năduf în curte și reveni lângă pat, luând brusc hotărârea de a nu respecta consemnul.

„Dacă-i bal, bal să fie, își zise cu amărăciune, o să vedem noi cine e mai tare… Am să plec în oraș doar după ce adoarme «Vulpea»…”

Îl obseda în mod neplăcut vocea ei cârâită și degetul întins acuzator:

„Marinescule, noi ne cunoaștem de mult, te știu de când erai într-a ’ntâia. Câte vacanțe am rămas aici, împreună?”

„Cam toate vacanțele, doamnă profesoară, afară de cea din iarna trecută, când am fost trimis în tabără, la Sinaia, unde n-am avut onoarea să mă însoțiți.”

„Fără obrăznicii! Să nu-mi spui că astă-iarnă mi-ai dus dorul. N-am să te cred, chiar de-ai jura.”

„Ba, sincer să fiu, m-am gândit mereu la dumneavoastră.”

„Oho… Cum te-ai gândit? Ai fost fericit că ai scăpat de supravegherea mea? Că nu mă țin zilnic de capul tău?"

Nu era nicidecum cazul să-i dezvăluie în ce fel se gândise la ea, deși se întrebase o clipă cum ar reacționa dacă i-ar spune adevărul gol-goluț. Acolo, în tabără, încercase destul de des să-și imagineze că la întoarcere n-avea să o mai găsească; poate avea să i se întâmple ceva… să se transfere la alt liceu, în altă localitate… poate avea să se îndure vreun bărbat să o ceară de soție, ceea ce părea foarte puțin probabil… În ultima zi de ședere la Sinaia, după ce se sărutase cu o elevă din Constanța, o visase pe profesoară. Un vis lung, încurcat… Se trezise înainte de deșteptare, buimac, cu durere de cap, categoric nemulțumit de ceea ce i se năzărise; trupul bondoc și pilos al profesoarei de franceză n-avea nimic ademenitor.

„Marinescule, ești brânză bună în burduf de câine. Te-am apreciat întotdeauna, te știam băiat disciplinat, ascultător. De când te-a prins năravul fumatului?"

„Nu fumez. Am găsit pachetul pe stradă, ieri."

„Așa… pe stradă. Ai să rămâi două zile în internat, ca să nu mai ai norocul să găsești țigări pe stradă."

„Mâine se schimbă filmul la cinematograf, aș fi vrut să…"

„N-ai să părăsești clădirea. Și diseară, înainte de

culcare, te prezinți la mine cu caietul de matematici, să văd cum ai rezolvat exercițiile. Ei, Marinescule, dacă n-ai fi orfan…”

Replica asta îl înnebunea, nu mai era în stare să o suporte, avea din ce în ce mai mult impresia că se referă la un defect fizic, rușinos. Adevărat, o foloseau și alți profesori, mai rar. Și ce dacă era orfan?

O afurisi iarăși pe profesoara de franceză; din pricina pedepsei, nu mai putea să se prezinte la întâlnirea cu vânzătoarea de la cofetăria „Liliacul”; o roșcată de 18 ani, cu care se înțelegea de minune; aveau aceleași gusturi, aceleași preferințe, le plăceau aceleași filme, aceleași cântece…

Cum să plece din internat? Două modalități păreau demne de luat în considerație. Prima: să alunece încetișor pe burlanul de lângă W.C.; cale prea riscantă, burlanul se clătina. A doua: să coboare tiptil în spălătoria de la demisol, unde o ferestruică rămânea în permanență descuiată, cu acordul tacit și interesat al uneia din spălătorese; cale tot atât de riscantă, deoarece îl obliga să treacă prin fața camerei ocupată de profesoară, care putea să se trezească, să-l surprindă când îi era lumea mai dragă.

Se uită la ceasul agățat pe perete. Orele nouă și jumătate. Bun! Sosise momentul să se ducă la control cu caietul de matematici. Îmbrăcă haina, lustrui pantofii,

își pieptănă părul castaniu, luă caietul și ieși din dormitor, călcând apăsat pe culoarul placat cu mozaic alb-negru, foarte tocit. I se răspunse îndată ce bătu în ușă.

— Intră, Marinescule…

Puse maculatorul pe masă, aplecă privirea, luându-și un aer spășit, străduindu-se să nu izbucnească în râs „Vulpea” se depilase, pe sub poalele capotului roz i se întrezăreau gambele anemice, albe ca telemeaua.

— Da, da… Ai lucrat corect…

Se strădui din nou să nu râdă; una dintre probleme o scrisese dinadins anapoda, știind că profesoara nu se pricepe deloc la matematică.

— Mâine îmi vii cu restul problemelor. Nu te încrunte, ai timp să le rezolvi, ai luat un premiu pe țară la olimpiada de matematică, ești foarte bine cotat la materia aceasta. Trudește, Marinescule, nu te lăsa ademenit de lenevie, ești orfan, bizuie-te pe propriile puteri, impune-ți o conduită, gândește-te la viitor…

Semăna mai bine ca oricând cu o vulpe, partea de sus a capului era alungită de bigudiuri metalice, acoperite parțial de basmaua cafenie. Suportă cu smerenie continuarea predicii.

— Se reîntoarse în dormitor, așteptă să se facă orele zece. Stinse lumina și porni precaut pe culoar, cu auzul încordat; când trecu pe lângă ușa camerei ocupată de

profesoară, desluși un sforăit slab. A doua parte a drumului se dovedi o nimica toată, parcurse repede demisolul, sări pe ferestruică și ajunse în curte. După ce ocoli clădirea, fu cât pe-aici să se izbească de un bărbat înalt, masiv, îmbrăcat în salopetă, care tocmai sălta capacul de fontă al unei guri de canal; se opintea din răsputeri, folosind un cârlig, bicepșii i se conturau sub mâneci, pe umărul stâng i se bălăbănea o geantă, probabil o trusă de scule.

— Bună seara, bâigui Marinescu, speriat de apariția neașteptată.

Găliganul se răsuci brusc, scăpând cârligul din mână.

— ’nă seara. De unde ai răsărit?

— Din internat… S-a înfundat canalul?

— O verificare.

Marinescu își mută greutatea corpului de pe un picior pe altul, pregătit să fugă, bântuit de senzația că insului din fața sa nu-i convenea această întâlnire, că s-ar putea să-l apuce de guler, să-l doboare dacă ar fi schițat un gest necugetat. Răsuflă ușurat când muncitorul se aplecă să ridice cârligul.

— S-a mai înfundat o dată, nene, a refulat apa în magazia internatului.

— Normal, instalația e veche, uzată.

— Dacă vreți, vă ajut să ridicați capacul.

— Nu-i nevoie… încotro ai pornit-o?

— Păi… Eu…

— Clar! Te-ai cărat din internat.

Marinescu fu cuprins de panică.

— Eu… nu…

— Du-te, nu te reclam.

Marinescu șovăi, i se păru că trupul nu-l mai ascultă, că nu se putea urni din loc. Între silueta sa și cea a găliganului cădea pieziș o rază palidă de la felinarul din celălalt capăt al curții. O verificare a instalației la o oră atât de târzie? Nu reuși să distingă figura omului din fața sa, îl invadă certitudinea unui pericol iminent.

Făcu un efort, trase aer în piept și se depărtă lent, dându-și seama deodată, mirat, că dialogul se desfășurase cu voce scăzută. În ceea ce îl privea, se ferea să nu fie auzit de profesoară… Dar ciudatul mecanic? De ce vorbise în șoaptă?

Depăși poarta, aruncând o privire peste umăr; mecanicul începuse să coboare în canal, îi mai zări umerii și capul, luminați vag de lanterna atârnată pe pieptul salopetei. O luă la fugă, trecu gâfâind pe lângă pavilionul fostului teatru de vară, se opri când de după stejar se ivi alt găligan, în uniformă de paznic, care îl întrebă:

— Mă, copile, mă, de ce hoinărești la ora asta? N-ai somn?

— Mă duc să… (Râse, se liniști, recunoscându-l pe

greul care boxa în echipa stațiunii.) Domnule Nanu…

— Mă știi?

— Am asistat la toate meciurile dumneavoastră. Îmi pare rău că nu v-am văzut și în deplasare.

— Da, da…

— Grozav l-ați mai aranjat pe greul cu care ați boxat luna trecută. Un upercut de stânga, scurt, apoi o directă de dreapta la bărbie. Când o să mai boxați?

— Peste două săptămâni, la Galați. Ai vrea să vii?

— Cum să nu?

— Bine, copile, am să te iau în autobuzul nostru, meciul va fi într-o duminică, n-am să te stingheresc de la școală.

— Vă mulțumesc, domnule Nanu.

— Hai, întoarce-te la internat, nu mai umbla noaptea.

Marinescu ascultă, renunță la întâlnirea cu fata de la cofetăria „Liliacul”, reveni la internat, constatând cu satisfacție că escapada sa nu fusese descoperită de profesoară; la plecare, lipise un fir de păr între canatul și tocul ușii; firul nu era dezlipit și nici rupt. Se dezbrăcă pe întuneric, deschise fereastra și execută câteva exerciții de respirație, cu ochii ațintiți asupra curții cufundată în beznă.

Când se întinse pe pat, auzi un zgomot metalic, înfundat; își închipui de unde provenea, alergă la

fereastra de la capătul culoarului, cea care dădea în spatele clădirii și îl revăzu pe insul acela ciudat ieșind din canal, apoi îndreptându-se către oraș.

Își frecă palmele, contrariat. Oare de ce avea impresia că acum arăta altfel, că un anume amănunt îi deosebea de insul cu care vorbise mai devreme?

Adormi fără a izbuti să dezlege acest mister.

29

Corozel descuie după numai trei încercări portiera *Fiatului* 800 parcat pe strada Mălinilor, în fața unei case ce părea pustie; făcu apoi o mică pauză, încercând să străpungă cu ochii bezna dimprejur. Nu se apropia niciun pieton, nu-l întrebă nimeni ce căuta în acel loc. Se urcă la volan, porni foarte încet, se opri puțin la prima răscruce de pe bulevard, se asigură că nu se afla niciun polițist prin preajmă, apoi țâșni la stânga, în viteza a doua, străbătu o zonă cufundată în penumbră și ajunse cu bine dinaintea imobilului unde i se spusese să aducă mașina furată; frână în spatele unei camionete, stinse farurile și coborî realizând iritat că tot ceea ce făcuse și tot ceea ce avea să facă în continuare era de un ridicol nemaipomenit, că își risca libertatea numai pentru că așa dorea Demetriad, că suporta o toană de-a lui… De ce era nevoie să aducă o mașină în acest cartier? Însă

senzația de zădărnicie nu-l scuti de frică. Își frecă de pantaloni palmele asudate, respiră ritmic pentru a scăpa de greutatea din piept. Inima îi bătea cu putere, avea senzația că gâtul îi este blocat de un ghem de vată.

Vru să aprindă o țigară, își dădu seama că lumina chibritului îl putea trăda, renunță și băgă în gură o gumă de mestecat, uitându-se atent în susul străzii; din partea aceea putea să vină buhaiul de Tase, dinspre oraș; la celălalt capăt al străzii, mai apropiat, se întindea o grădină de zarzavat, înconjurată de un gard de sârmă ghimpată; nu prea și-l imagina pe Tase că se va strecura printre colții sârmei…

Regreta că nu băgase în buzunar o sticlă cu tărie, își spuse că în împrejurarea de față l-ar fi calmat o înghițitură de alcool; înjură în surdină, ridicând gulerul bluzei de piele; nu uitase să ia sticluța, o lăsase în ultima clipă în cameră, la popas, obsedat de ideea că putea să fie controlat și beștelit de Demetriad.

Se crispă când o mână i se abătu subit pe umăr, trase șișul de sub curea și se răsuci ca un țipar.

— Eu sunt, îi suflă Tase în obraz, nu te înfierbânta.

— De unde ai apărut?

— Te-am așteptat lângă camionetă.

— Puteam să te împung…

— Aruncă scula, nu ne jucăm de-a gangsterii. Fără vărsare de sânge! Dacă aude bossul că porți armă albă…

Aruncă scula!

— Dacă zici…

Azvârli șișul peste gardul de sârmă ghimpată, pe urmă îi făcu semn lui Tase să urce în Fiat, în timp ce el se urca la volan. Mătăhălosul se foi, bombăni, se lipi de ușa opusă.

— Bă Corozele, asta-i cât o roabă, n-ai loc nici să respiri.

— E grozavă, nașule, strânge-ți bucile.

— Bă, te-ai cam obrăznicit în ultima vreme… Dă-i drumul!

Corozel demară fără să mai aprindă farurile; cunoștea pe de rost traseul, era capabil să conducă legat la ochi, studiase locurile cu o zi mai înainte. Abia când se apropiară de centru îi explică Tase că planul din seara aceea suferise o modificare; i se impunea să folosească o cale complicată pentru a ajunge la clădirea din strada Merilor, trebuia să ocolească blocurile din spatele cinematografului, să parcurgă o distanță de câțiva kilometri pe aleea ce conducea la Băile Termale, să revină în oraș respectând același traseu în sens invers și abia după acest periplu să se îndrepte către Colecția Muzeală; din nefericire, nu era singura schimbare în program, deoarece când ajungeau la punctul terminus, Tase urma să-l lase singur, iar el, Corozel, să readucă

mașina exact la locul de unde o furase.

— Limpede? întrebă Tase.

— Limpede, dar nu-mi place. Trebuie să străbat toată stațiunea. Ce e logic în tevatura asta? O plimbare periculoasă… Aș putea să abandonez Fiețelul oriunde.

— Ordinul nu se discută.

— Nu-mi place deloc. E ceva… ceva anormal.

— Teancul de sutare ți-a plăcut?

— Ei, n-o lua chiar așa. Și șeful?

— Ce-i cu el?

— Dacă plec și eu după ce cobori, înseamnă că nu îl mai aștept, cum mi-ai comunicat ieri.

— Sigur că nu-l mai aștepți. Vezi ceva rău în schimbarea asta? În definitiv, ar trebui să te bucuri, abia scapi mai repede.

— Caraghios… Am riscat degeaba. Și mai am o nedumerire.

— S-o aud.

— Clădirea respectivă, de pe strada Merilor, e pustie, Colecția nu mai funcționează. M-am plimbat ieri pe-acolo, au pus un anunț, scrie pe el că exponatele au fost temporar mutate. Nu cumva tipul e sărit de pe fix?

— Care tip?

— Demetriad.

În felul acesta judecase și Tase, când părăsise odaia primitoare a gazdei din cartierul Cățui. Ce scop avea

trambalarea prin oraș, la miezul nopții? Lăsând deoparte această nerozie, mai stăruia o întrebare. Ce căutau pe strada Merilor? Exponatele erau depozitate în pavilionul fostului teatru de vară, mutarea lor nu constituia un secret, o mulțime de oameni cunoșteau locul unde fuseseră duse… Atunci? Nu-și manifestă nemulțumirea, îl înghionti pe Corozel și rosti moale:

— Nu te sinchisi. Până acum treaba a mers strună, n-am avut niciun necaz. Demetriad nu e un începător, te sfătuiesc să ai încredere în el, știe să acționeze.

— De ce m-a obligat să înapoiez cărțile?

— Ce dracu, bă, Corozele, ți-am mai explicat chestia asta. Ești tare de cap… Maiorul ăla e primejdios, dacă pici în colimatorul lui s-a terminat cu tine, înfunzi pârnaia.

— Chiar așa? rânji Corozel, Mă faci să râd.

— Atâta îți mai spun, să te ferești de el ca dracul de tămâie.

— Am luat nota. (Scuipă guma de mestecat prin geamul deschis și frână.) Capăt de linie!

Tase puse un picior pe pământ. Icnind, și vorbi peste umăr:

— Ai grijă, nu goni ca un bezmetic, respectă cu strictețe regulile de circulație. Cea mai măruntă abatere ar putea fi catastrofală.

— Nu te osteni să mă dăscălești, știu să umblu cu

mașina.

După ce masa cenușie a *Fiatului* se pierdu la cotitură, Tase aprinse o țigară. Își zise că poate din pricina întunericului nu prea se simțea în apele sale. Avea impresia din ce în ce mai acută că Demetriad își bătuse joc de el. Așteptarea în fața acestei clădiri pustii i se părea ridicolă și inutilă. De ce nu îndrăznise să-i spună bossului că nu mai exista nimic de preț în această clădire? Oare Demetriad nu deținea această știre? Cu neputință… El știa totul, nu avansa orbește, cântărea ca la farmacie fiecare etapă, își lua neîncetat măsuri de precauție, nu lăsa niciun amănunt la voia întâmplării. De fapt, chiar aceste calități îl cuceriseră de la bun început, din ziua când se întâlniseră și discutaseră în Cișmigiu, la restaurantul Monte-Carlo…

Trase un fum lung din țigară, pe urmă o strivi de grilajul alăturat. Nu mai avea mult de așteptat. Norii se risipeau, dezvelind lumina argintie a lunii pline, acoperișurile de pe stânga își proiectau umbrele oblice pe trotuar. Traversă strada în pantă, se lăsă greoi pe o bancă și în clipa următoare, când alături se deschise o fereastră, tresări înfricoșat.

— Pe cine căutați? îl întrebă o femeie cu glas tremurat.

Tase încercă să străpungă bezna cu privirea; distingea o siluetă oarecare, anonimă, care își strângea la piept marginile capotului.

— V-am întrebat pe cine căutați.

— Mă odihnesc. E interzis să stau aici?

— Într-o seară a fost atacat un trecător de o haită de câini vagabonzi. Așa că…

— Vă mulțumesc, am și plecat.

Fereastra fu închisă cu un pocnet sec, fu aprinsă o plafonieră ce lumină palid, două-trei secunde, chipul femeii, apoi storul fu coborât cu un zornăit ascuțit și strada deveni parcă și mai întunecoasă. Tase se depărtă înjurând. Avea iarăși senzația că participă în mod silit la o mascaradă. Dar dacă…? Se înfioră, uitându-se cu atenție în jur. Poate că Demetriad era ascuns prin apropiere, poate voia să verifice cum se comportă.

Sub felinarul de la capătul străzii apăru deodată un pieton.

Avansa cu pași mari, fără zgomot, liniștit, nu se auzea nici măcar fâșâitul tălpilor pe caldarâmul inegal. Îl recunoscu pe Demetriad, își îndreptă automat spinarea, ascunse la spate țigara pe care tocmai se pregătea să o aprindă și vorbi răgușit:

— Sunt prezent, dom'le Virgil.

— În regulă. Să mergem, repetiția s-a sfârșit.

Purta un trenci maroniu cu gulerul ridicat, pe cap avea o pălărie cu boruri late, aplecată peste sprâncene, își ținea mâna dreaptă înfundată într-un anume fel în buzunar, de parcă ar fi strâns în pumn o armă.

„Se joacă de-a gangsterii, își zise Tase. Șmecheria asta nu se prinde, nu rămân cu gura căscată.” Vorbi totuși cu sfială:

— Poate știți…

Fu întrerupt cu brutalitate:

— Ce să știu?

— Colecția a fost transferată la…

— Sunt la curent! Hai, pornim spre centru.

Îl bătu amical pe umăr și Tase fu cuprins de o ușoară crispare la atingerea mâinii înmănușate, continuare a brațului tatuat. Se grăbi să țină pasul cu Demetriad, pipăind o clipă buzunarul din interiorul hainei, în care se aflau fotografiile livrate în acea după-amiază; ieșiseră splendid, color, domnul Marius respectase cu onestitate angajamentul, lucrase frumos, pe hârtie glasată. Douăsprezece poze!… Nu regreta suma cheltuită. La prima examinare a fotografiilor fusese puțintel înduioșat, apreciase că Demetriad aduce cu faimosul actor Gregory Peck[41]; același surâs dezarmant, aceeași vagă timiditate, aceeași ținută elegantă, aceeași privire melancolică… Dar impresia asemănării pierise îndată, definitiv, când își reamintise sfatul bătrânului spărgător întâlnit în arestul poliției din Gara de Nord:

---

[41] Gregory Peck (născut ca Eldered Gregory) (n. 5 aprilie 1916, La Jolla, California – d. 12 iunie 2003, Los Angeles, California) a fost unul dintre cei mai celebri actori americani de după război. El a reprezentat etica morală a marelui ecran.

„…ocolește-l ca pe un șarpe veninos, ca pe lepră…” Apăsă instinctiv palma pe buzunar, liniștit o clipă, apoi iarăși cutremurat de spaimă. Era o mare prostie să păstreze fotografiile în buzunar când se întâlnea cu Demetriad. Unde să le ascundă? Să le pună într-un plic lipit, să le încredințeze gazdei, să o roage să… Nu, nici varianta asta nu-l încânta, trebuia să se gândească la altă modalitate de a…

— Ți-e frig? îl întrebă Demetriad.

— Mie? Nu.

— Te-a scuturat un fior. N-ai de ce să te temi. Ne despărțim aici. Vom da lovitura în noaptea de sâmbătă spre duminică.

„Slavă Domnului, își zise Tase, înseamnă că duminică dimineață mă urc în tren și o șterg la mare. Îndată ce ajung pe litoral îi și telefonez lui Mami, o chem și pe ea, ne putem permite să petrecem un timp acolo, voi încasa destule parale.”

Demetriad reluă:

— Ne vom mai întâlni încă o dată toți patru, pentru a pune la punct ultimele amănunte.

— Unde și când ne vom întâlni?

— Te voi înștiința, n-ai grijă.

— Am înțeles!

— Aștepți cuminte telefonul meu. Renunți la hoinăreala prin stațiune, n-am chef să te izbești de

maiorul acela, e posibil să-și aducă aminte de tine, deși ești deghizat.

— Nu mă clintesc din casă.

Demetriad îi privi pătrunzător, îi strânse mâna și se îndreptă către hotelul Carpați, dezbrăcând din mers trendul, aruncându-l pe umăr. Tase își umezi buzele, spunându-și din nou: „Cum se termină afacerea, o și iau din loc!”

30

Agentul mafiotului Angelo Baldassare coborî de pe bicicletă în fața popasului „Pui de Urs”, rezemă ghidonul de gard și păși în curte cu aerul fericit al călătorului epuizat care a nimerit, în fine, oaza îndelung râvnită.

Nu mai avea aproape nimic din înfățișarea insului care îl abordase pe Demetriad, prima oară la subsolul galeriei Orizont, a doua oară în parcul Herăstrău; mergea cocârjat, purta niște pantaloni golf, verzui, tricou maro strâns pe pântecul voluminos, fals, era încălțat cu bascheți scâlciați, iar în colțul stâng al gurii îi atârna o țigară neaprinsă, mototolită, pe care o scuipă îndată ce puse piciorul pe prima treaptă a terasei.

Erau ocupate numai două mese, la una scria un băiețandru un teanc de ilustrate, la cealaltă flecăreau cu

animație două bătrâne. Încă nu își făcuse obișnuita apariție matinală individul pe care, conform contractului încredințat de don Baldassare, era obligat să-l lichideze. Absența lui Roy nu-l neliniști, îi studiase obiceiurile, știa că va coborî din cameră dintr-un moment într-altul, să-și bea berea și să fumeze o pipă.

Lăsă geanta vânătorească pe un scaun, scoase din ea niște ochelari cu lentile negre, lucitoare, îi puse pe nas și-și rezemă coatele de balustradă, întorcând spatele clădirii.

Pe obrazul nebărbierit, vinețiu. Îi alunecă iute o expresie de cruzime. „Ei, își zise, de astă dată n-ai să-mi mai scapi, domnule Palmer”.

Se răsuci puțin și strânse palmele pe balustradă când auzi cunoscuta voce răgușită care o striga pe ospătară:

— O halbă cu guler, Rozi! Și cașcaval cu piper.

Îl urmări cum se instalează la o masă, cum rătăcește cu privirile spre culmile muntelui trăgând din buzunar pipa și punga cu tutun.

Trecu indiferent prin fața lui, se așeză fără grabă la masa învecinată, iar când se prezentă ospătara îi întinse un cartonaș pe care scria cu majuscule de tipar: SUNT SURDO-MUT. Pe urmă arătătorul i se înfipse în lista de bucate, oprindu-se în dreptul cuvântului Ceai. Fata înălță sprâncenele, cu milă, înclină capul și se depărtă

aferată[42].

Sosiră treptat alți clienți, câțiva localnici în haine de sărbătoare, după ei niște excursioniști foarte bronzați, veseli, apoi vreo cincisprezece copii de școală, struniți de două profesoare.

Roy Palmer terminase de mâncat, golise pe jumătate halba, acum trăgea alene din pipa scurtă, butucănoasă. „Surdo-mutul” îl pândea neîncetat, așteptând momentul prielnic; ratase prima tentativă, nu-l lichidase pe Palmer când trăsese din pădure, de la mare distanță. Dar acum era convins că nu va mai da greș: în pumnul drept sprijinit pe genunchi, ținea ascuns un minuscul flacon din plastic, plin cu o otravă puternică, în stare lichidă, de culoarea berii.

Pe terasă se produse deodată o busculadă, doi copii începură să se fugărească printre mese, imitând niște țipete de pescăruși, asistați cu bunăvoință și amuzament de toți clienții. Una din însoțitoare îi admonestă fără prea multă convingere, pe urmă continuă să înfulece din porția uriașă de cartofi pai. Roy Palmer părea distrat.

Trimisul lui don Baldassare se folosi de acest prilej.

Aruncă neglijent pe masă o bancnota de 10 lei, se ridică, apucă geanta cu mâna stângă, trecu foarte

---

[42] Care este sau care pare că are multe treburi, că este foarte ocupat.

aproape de Roy, profită de neatenția acestuia, apăsă cu degetul gros flaconașul din podul palmei drepte, mascându-și gestul abil de scamator cu o răsucire a umărului opus; jetul subțire țâșni doar o secundă în halba lui Palmer, alias Fleurist. „Surdomutul" își potrivi ochelarii din mers nonșalant, coborî treptele, depăși poarta fără a lua în seamă bicicleta rezemată de gard și intră cu pași de maratonist în pădure.

Hârjoana copiilor se termină, terasa își recăpătă aspectul obișnuit, una din profesoare bătu din palme, cerând elevilor să se adune în curte. O fetiță de vreo nouă ani, firavă, cu cozi blonde împletite deasupra frunții, cu fața năpădită de pistrui, nu se încumeta să se desprindă de pe scaun. Nu participase la veselia generală a colegilor, privise mereu, preocupată, în direcția mesei ocupată de fumătorul de pipă. Avea impresia că zărise cu un minut mai devreme, în lumina intensă a soarelui, cum țâșnesc niște stropi sclipitori în halba taciturnului fumător de pipă. Se scutură când profesoara o strigă:

— Ce faci, Luminița? Ai rămas ultima, iar visezi cu ochii deschiși…

— Doamnă profesoară…

— Repede, riscăm să pierdem trenul.

— Da…

Se ridică, parcă năucă, porni cu pași de robot spre

profesoară, însă când ajunse lângă ea, se reîntoarse brusc, se apropie de fumătorul de pipă, îi spuse ceva, arătând halba, pe urmă se alătură grupului de colegi.

Roy Palmer scrâșni și înconjură cu ambele palme halba din fața sa, strângând-o cu atâta forță, încât încheieturile degetelor i se albiră; spinarea i se gârbovi, pe obrazul cu pori largi, tăbăcit de soare, se așternu un aer de teribila oboseală.

31

Maiorul Alexe se uită la ceasul ce imita o tigaie, agățat deasupra dulapului din bucătărie; arătătoarele aveau să se împreune în curând peste cifra șase, ora când urma să sosească Marcela.

Se retrase un pas, își șterse mâinile pe șorțul în carouri cu care era încins și examină cu ochi critic platoul de pe masă; aprecie că gustările au un aspect apetisant, agreabil, că nuanțele culorilor erau frumos echilibrate, aidoma ilustrației din cartea de bucate pe care o consultase în cursul dimineții; la mijloc, ouăle umplute cu maioneză, așternute pe foi de salată verde, străjuite de tartinele cu unt și mezeluri, ornate cu felii subțiri de roșii, de ridichi, de gogonele; apoi rândul mai larg, format din pâinea de secară unsă cu pastă de pește, peste feliile de pâine tronând jumătăți de măsline,

depuse pe frunzulițe de pătrunjel verde.

Contemplarea platoului fu întreruptă de lătratul dogit al câinelui. Dezlegă iute șorțul și ieși pe cerdac. Mar cela se holba la câine, printre lațurile gardului, părând îngrozită.

— Zmeu! Aici, ordonă Alexe. Culcat.

Câinele se supuse, iar Marcela se încumetă să străbată distanța dintre poartă și cerdac, scotoci prin geanta uriașă pe care o ținuse atârnată de umăr și scoase o sticlă de un litru, plină cu un lichid gălbui.

— Unchiule Zeno, aici e țuică mureșană. Mi-a garantat un vecin că-i faină, eu nu mă pricep, sper că n-am dat greș.

Alexe își frecă bărbia proaspăt rasă.

— Te-ai apucat să cheltuiești, ți-am spus să nu…

— Adică să nu-ți aduc nimic? Mai am niște fursecuri făcute de mine și un pachet cu tutun de pipă.

— Mă copleșești… Unde dorești să stăm? În casă? Afară?

— Afară, bineînțeles. Vremea e splendidă, încă e cald.

— Pare să fie o toamnă lungă. Mă uit mereu la pădurea asta de brazi și de fagi și parcă nu-mi vine să cred că-i atât de minunată. Bun, pune țuica pe masa de sub umbrar, mă duc să iau paharele și gustările.

— Dacă vrei să-ți ajut…

— Stai jos și ai un pic de răbdare.

— Și Zmeu? Nu se repede la mine?

— În niciun caz. Pune-i mâna pe cap, între urechi Așa… Atât. Nu-l mângâia, nu-i *caniche*. (Câinele se ridică, adulmecă vârful degetelor manichiurate, apoi își reluă poziția de mai înainte, demn, cu botul sprijinit pe labele din față.) în regulă, acum nu te va mai sfâșia.

— Nu arată prea jucăuș.

— E normal să fie blazat, știe o mulțime de lucruri despre oameni, despre oamenii răi, a fost rănit în lupta cu un infractor.

— Pasionant. Îmi spui cum s-a întâmplat?

— Îți povestesc mai târziu. Ia loc sub umbrar.

Peste câteva minute, când reveni cu platoul și cu păhărelele, remarcă uluit că Marcela plânsese. Frământa în pumn o batistuță, genele îi erau încă umede, fardul i se stricase, îi mânjea obrajii.

— Ce-i cu tine?

— Unchiule… Eu, eu… poate nu trebuia să te deranjez.

— Îmi pare foarte bine că m-ai deranjat. (Se așeză alături de ea, de aceeași parte a mesei, îi înălță bărbia, o obligă să i se uite drept în ochi.) Cine te-a supărat?

— Am un mare necaz…

— Ei, ei, să știi că nu mă așteptam. Cât de mare-i necazul? Te-ai jena dacă mi-ai spune despre ce-i vorba? Te rog.

— Era de datoria mea să te anunț că nu pot veni astăzi. Trebuia să contramandez vizita.

— Ai venit, totuși, ceea ce mă îndeamnă să sper că îmi vei destăinui ce te tulbură.

— Asta îmi era intenția când am plecat de-acasă. Dar acum… Mi-e teamă că ai să-ți imaginezi cine știe ce bazaconie.

— Înainte de a te asculta, nu vreau să-mi imaginez absolut nimic. E o deformație profesională, un vechi obicei, te asigur. (Destupă sticla cu țuică, umplu cele două păhărele în formă de butoiaș.) Să ciocnim, poate prinzi oleacă de curaj. Brr… Trăsnet! Mănâncă ceva.

Marcela făcu un gest de lehamite, bău o înghițitură, puse paharul pe tavă și-și apăsă vârfurile degetelor pe tâmple.

— Sunt o aiurită, unchiule Zeno, m-am băgat fără să vreau într-o încurcătură mai mare decât mine.

— E chiar atât de grav? Nu exagerezi?

Marcela oftă cu disperare, apoi răbufni:

— M-am amorezat! Asta e… La vârsta mea e pur și simplu ridicol.

Maiorul chicoti, reumplând paharele.

— Ce tot îndrugi? Ești încă tânără.

— Tânără pe dracu, voi împlini 39 de ani în decembrie. Așa că… Nu e cazul să mă mai amăgesc. Realizezi cât de caraghioasă sunt? M-am amorezat ca o

școlăriță naivă.

Pe obrazul maiorului se ivi o strâmbătură comică.

— Știi, în domeniul dragostei orice sfat se dovedește inutil, sau se poate întoarce împotriva persoanei sfătuite. Firește, aș putea să-ți înșir niște maxime, niște proverbe. La ce bun? Unele le contrazic pe altele. Ce părere ai?

Te încumeți să-mi povestești care-i baiul? Cine-i fericitul care îndrăznește să te facă nefericită?

— Chiar că există un bai. Cu voia dumitale, l-aș chema aici pe Roger, să-l cunoști, să discuți cu el, să vezi ce fel de om este.

— Roger?

— Un inginer francez, Roger Fleurist. Își petrece concediul la popasul Pui de Urs.

Alexe își aminti de străinul pe care îl cunoscuse cu două zile în urmă, de atitudinea-i prea degajată când comentase împușcătura ce răsunase în pădurea din apropiere. Rosti îngândurat:

— Chestiunea începe să se complice. (Se încruntă o clipă, înălțând din umeri.) Întâmplător, cu totul întâmplător, am făcut cunoștință cu acest Fleurist. Am schimbat doar câteva fraze… Sunt de acord să-l chemi. Telefonul se află în prima cameră din stânga. Invită-l pe Fleurist aici. Iar până va sosi, îmi vei spune de ce crezi că ai intrat într-o încurcătură. Poate îți închipui o

grozăvie, dar poate că realitatea este alta, absolut diferită.

— Nu îmi închipui. Nu mai sunt o puștoaică, am ceva experiență de viață.

— Îi telefonezi?

Văzu cum șovăie un moment, apoi cum se ridică și cum se îndreaptă cu pași nesiguri către casă. Aprinse un trabuc, încercând să alunge temporar din minte impresia pe care i-o lăsase francezul, nepăsarea-i forțată față de împușcătura cumva bizară la ora aceea a asfințitului, graba cu care oferise, deși nu i se ceruse, o explicație de-a dreptul puerilă. Într-un fel, deși înduioșat de încrederea cu care i se adresase Marcela, era și puțin iritat de faptul că avea să fie smuls din tihna cotidiană pe care începea să o aprecieze, la care râvnise ani în șir; și, în același timp, îl stânjenea ideea că intervenția sa ar putea să-i producă o mai mare tristețe Marcelei. Când reapăru, îi zâmbi cu optimism, întrebând:

— A acceptat să vină?

— L-am convins. Cu greu…

— I-ai spus cu ce m-am ocupat înainte de a ieși la pensie?

— Nu… Îi voi spune îndată ce va sosi.

Se reașeză, își netezi fusta, își fixă privirea asupra pomului de lângă poartă și începu să vorbească încet,

cu pauze lungi. Alexe o asculta cu atenție, fără să comenteze, fără ca pe față să i se clintească vreun mușchi. Clipi, parcă trezit din somn, când Marcela întrebă cu timiditate:

— Am apreciat greșit comportarea lui Roger?

— Cred că nu l-ai apreciat greșit.

— Ce sfat îmi dai?

— E necesar să stau de vorbă cu el. Nu mă pot pronunța categoric. Să nu-l țintuim la stâlpul infamiei înainte de a ne convinge cu ajutorul unei dovezi că nu te-ai înșelat. (Îi puse mâna pe umăr.) Iar dacă nu va veni, voi fi obligat să aduc la cunoștința autorităților bănuielile tale. Așa este corect.

— Știu, mi-am asumat acest risc din clipa când ți-am împărtășit temerile. Poate sunt o gâsculiță proastă, dar îți mărturisesc că încă mai sper că m-am înșelat, că nu e capabil de o infamie.

— Să-i acordăm cincisprezece minute, mai mult nu poate face până aici.

*

Roy Palmer își cercetă încă o dată imaginea reflectată de oglindă, se pieptănă, își pipăi cicatricea, trase concluzia că nu arată ca un Adonis, apoi ieși din cameră.

Apelul telefonic al Marcelei nu-l surprinsese peste măsură; îl amuza faptul că îl invitase să vină acasă la unchiul ei, la insul acela pe care îl cunoscuse cu două

zile în urmă; nu mai ținea minte cum se numea, deși se recomandase.

„Probabil își imaginează că nu voi îndrăzni să mă despart definitiv de ea, dacă va fi și el prezent. Dar trebuie neapărat să rup orice relație cu ea, nu îmi este permis să o angrenez într-o acțiune primejdioasă, să o pun într-o situație penibilă…”

Holul era pustiu, dinspre bar răsunau înăbușit niște râsete, vru un moment să se îndrepte într-acolo, să bea o bere la repezeală, pe urmă renunță cu un gest de indiferență și continuă drumul către ușa deschisă spre terasă. Înainte de a depăși pragul, la hotarul dintre penumbră și lumina aurie, se ciocni de o slăbănoagă care se grăbea să intre în hol; îi remarcă distrat sânii caraghios de umflați în comparație cu îngustimea bustului; murmură o scuză, se retrase o jumătate de pas pentru a-i face loc, auzi un pocnet înfundat, aproape un fâsâit, și simți o arsură în partea stângă a pieptului. Ochii i se încețoșară, se sprijini o clipă de canatul ușii, constatând uimit că îl părăsesc puterile; căzu moale pe covor, străduindu-se zadarnic să se agațe de gleznele ciolănoase ale femeii.

*

— Timpul se scurge îngrozitor de lent, zise Marcela, uitându-se din nou la ceas. Au trecut cincisprezece minute… De ce nu apare? De ce întârzie? Mi-a promis

că vine neapărat. Nu trebuia să mă amăgească, putea să-mi spună că nu are chef să mă vadă.

— Da, buna cuviință îi impunea să găsească o justificare, să se scuze, să-ți spună motivul din pricina căruia nu poate veni. Dar nu este deloc exclus să fi intervenit un fapt neprevăzut, care l-a împiedicat să se țină de cuvânt.

— Încerci să mă liniștești. Ce să intervină?

Îi surise încurajator și o bătu încetișor pe mâna întinsă pe masă.

— Sus capul!

— Sunt tare necăjită, unchiule Zeno. De ce m-a mințit?

— La urma urmei, poți să-i mai dat un telefon.

— Nu știu ce să fac, zău nu știu…

Tăcu brusc, tulburată de sunetul sfâșietor al unei sirene ce venea dinspre drumul în serpentine, sunet din ce în ce mai pătrunzător, asociat cu ecoul lansat de pădurea deasă.

— Auzi și dumneata?

— Aud…

Alexe porni către poartă, o deschise, când o ambulanță trecu în viteză spre popasul „Pui de Urs”, urmată la o distanță de vreo două sute de metri de un ARO al poliției, printre ocupanții căruia îl zări pe locotenentul Scutaru. Îi făcu semn cu mâna să oprească

și când mașina frână lângă el se interesă:

— Vreun necaz?

— A fost agresat un cetățean francez, cazat la popas.

— Roger Fleurist?

Locotenentul înălță sprâncenele, circumspect:

— De unde știți?

— O bănuială… Te rog să faci o escală aici, la întoarcere, să discutăm o chestiune care te va interesa. Ce fel de agresiune?

— Se pare că a fost împușcat. Mai mult nu știu.

— E în stare gravă?

— Foarte gravă. Scuzați-mă, sunt foarte grăbit.

— Înțeleg…

ARO-ul demară în trombă, drumul deveni pustiu; stărui o vreme pe el doar o trâmbă de praf subțire ca un abur. Alexe rămase în loc, descumpănit, întrebându-se cum să o anunțe pe Marcela. Tresări când ea îl atinse cu cotul, parcă din nebăgare de seamă.

— Unde se duc mașinile?

— La popas.

— Unchiule… Mi-e frică să nu i se fi întâmplat o nenorocire lui Roger. Ce ai vorbit cu locotenentul?

Alexe ezită, îi evită câteva secunde privirea, apoi lansă cu ton neutru:

— A fost rănit.

— Plec imediat la popas, sunt datoare să fiu de față,

să…

— N-ai nicio datorie și nu pleci nicăieri! Prezența ta acolo ar complica inutil treburile.

O luă de talie și o conduse încet, ca pe o bolnavă, la masa de sub umbrar; îi puse cu de-a sila în mână păhărelul cu țuică.

32

— Trebuie să te sune! răcni miliardarul Geoffrey Clifford în receptor, adresându-se corespondentului din Paris. Ai răbdare!

— Ieri nu m-a sunat la ora stabilită. E posibil să…

— Nu e posibil! Nu intra în panică, trebuie să te sune.

Trânti furios receptorul, se uită la telefon ca la un obiect scârbos și își șterse cu batista, apăsat, palmele transpirate. Se strădui să-și reprime agitația nervoasă provocată de sentimentul acut al frustrării, repetându-și că nu îl apreciase greșit pe Roy Palmer, că acesta va anunța în curând o știre îmbucurătoare, nu voia să admită că nu-i organizase cu precizie de calculator călătoria în Carpații Orientali, etapă cu etapă…

Dincolo de ușa-fereastră a bibliotecii, pe terasa impunătoare ce domina pășunile fermei, doi dintre musafirii sosiți cu o seară în urmă, un bărbat pleșuv, scheletic, și o brunetă cu trup divin și cu o certă expresie

de ferocitate pe obrazul smead se devorau din priviri. Încercă să-și amintească numele lor; nu izbuti, abia de schimbase câteva vorbe cu ei la micul dejun, erau invitații doamnei Clifford. De altfel, gândi iritat, ce importanță avea în momentul de față numele lor?

Descuie seiful mascat de un tablou al lui Matisse și scoase din el dosarul lui Roy Palmer; îl răsfoi foarte încet, examină iarăși fiecare referință, fiecare informație a oamenilor plătiți pentru a scotoci de-amănuntul trecutul lui Palmer. Era cu putință să lipsească vreun element din tumultoasa biografie, din aventuroasa existență a insului expediat în România? Cu neputință! îl studiase el însuși, cu orice prilej; în plus, dăduse ordin să fie urmărit pas cu pas încă din prima zi a angajării la fermă; primise rapoarte amănunțite despre modul cum se comporta în diverse împrejurări, la locul de muncă și în orele de răgaz. Cea mai bună dovadă că nu se înșelase consta în faptul că Palmer acceptase fără să crâcnească „misiunea”, că reacționase conform prevederilor după furtul pus la care cu abilitate, în scopul testării reacțiilor.

Îndrăzneț, energic, bătăios, inteligent, meticulos. Dar atunci cum se explica lipsa apelului telefonic către corespondentul din Paris?

Reîncuie dosarul, aprinse o țigară de foi și se așeză pe scaunul pivotant din spatele biroului, uitându-se morocănos la aparatul telefonic.

Își turnă într-un pahar puțin coniac *Napoleon,* îl sorbi iute, străduindu-se să se concentreze asupra faptelor.

Intervenise vreo piedică neprevăzută? Oare reușiseră autoritățile din localitatea aceea insignifiantă să descopere adevărata identitate a pretinsului inginer Roger Fleurist? Sau se răzvrătise Palmer, dezvăluise scopul intrării în România, și atunci… Nu, această ipoteză nu putea fi luată în considerație! Tentația răsplatei era reală, era o faptă, nicidecum o ipoteză hazardată; îi observase cu mare atenție expresia feței, remarcase cu satisfacție, de altfel așteptată, cum își reține respirația, cum se înțepenește, cum îi sticlesc ochii la auzul sumei pe care avea să o capete la întoarcere, după îndeplinirea misiunii. Apoi… Ei bine, conta desigur și cealaltă chestiune, ținerea strânsă în lesă, datorită șantajului; lui Roy Palmer nu îi era permis să dea înapoi, era obligat să meargă până la capăt, cu orice preț; dacă îi trecea prin minte să renunțe nu mai avea șansa să se întoarcă acasă, avea să fie arestat de poliție.

Întinse involuntar mâna către telefon, se stăpâni în momentul următor și o retrase. Zadarnic își făcea griji, probabil raportul lui Palmer întârzia din cine știe ce motiv neînsemnat, din cauza unui fleac ce nu avea legătură cu misiunea. Nu era deloc exclus să sune astăzi. Oricum, corespondentul din Paris se afla la post,

putea fi căutat la orice oră din zi și din noapte.

Soarele se furișa lent în spatele munților, în vasta bibliotecă începeau să se înfiripe primele umbre ale înserării, peste câmpia pe care hoinăreau hergheliile de cai se așternea o lumină vag albăstruie.

Se destinse, împinse paharul din fața sa, silindu-se să-și impună calmul; însă calmul întârzia, gândurile îi zburară spre veșnicul rival Angelo Baldassare, mitocanul originar din Sicilia, care cuteza din nou să-l înfrunte. Care avea să fie rezultatul confruntării? Cine avea să ajungă cel dintâi la start? Avu deodată impresia stranie că în vasta bibliotecă se strecura pe nesimțite Baldassare, avansând către birou; pe tenul măsliniu se lățea un nesuferit rânjet biruitor; i se păru că îi aude și vocea cârâită, rostind printre hohote de râs: „Am învins, am învins! Dețin monedele!”

Se scutură pentru a scăpa de coșmar, bău câteva picături de coniac și trase telefonul mai aproape.

33

Dana puse pe noptieră revista de cuvinte încrucișate și pixul, se ridică de pe pat, curioasă, întrebându-se cine bătuse în ușă. Se ferise de la bun început să lege cunoștință cu vecinele de vilă. Probabil era Tase, venise să-i transmită vreun, mesaj din partea lui Virgil; netezi

automat pledul mototolit și rosti moale:

— Intră…

În prag se ivi Corozel, se înclină, își scoase pălăria cu boruri înguste și întinse stângaci un buchet de garoafe.

— Sărut mâna.

— Bună. Ce-i cu tine? Te-a trimis Tase?

— Ai impresia că ies în oraș numai când îmi permite el? Treceam întâmplător prin cartier, mi-am adus aminte că locuiești pe-aproape. Deranjez?

— Nu… Ia loc.

Îi luă pălăria, pe care o învârtea nervos în mâini, îl privi cum răsucește un scaun, cum se așază călare, cu coatele proptite de spetează. Părul inundat cu briantină, costumul pepit, roșu-verzui și pantofii crem, cu scârț, îi împrumutau aerul demodat al unui gangster american din perioada prohibiției.

— Poți să fumezi.

— Mi se pare că nu-ți convine vizita mea.

— Sinceră să fiu, nu sar în sus de bucurie. Ți-aduci aminte, ni s-a spus din prima zi să nu ne vedem în afara programului stabilit. Ai venit aici fără știrea șefului.

— Ce treabă are el cu timpul meu liber? Nu mai sunt copil de grădiniță, n-am chef să fiu dirijat și supravegheat în fiecare moment.

— Ai acceptat condițiile lui Demetriad, nu-i așa? N-are rost să atragem atenția asupra noastră, să ne punem

singuri bețe în roate. Nu-mi plac musafirii nepoftiți. Spune ce ai de spus și pleacă.

— Am un plan. Îți propun să…

— Nu te osteni, nu mă interesează planurile tale. De fapt, nu mă tentează niciun plan atâta vreme cât sunt angajată în altul. (Îi observă ochii holbați, ațintiți cu insistență asupra genunchilor dezveliți și se grăbi să-și încheie ultimii doi nasturi ai capotului.) La urma urmei, nu mă costa nimic dacă te ascult. Ce dorești?

— În primul rând, te invit să cinezi la restaurantul „Excelsior".

— Nu primesc! Punct și de la capăt. Care-i al doilea rând?

Corozel își îndreptă preocupat dunga pantalonilor.

— Deci refuzi invitația?

— Nu vreau să am necazuri cu Demetriad. Nu am niciun interes să mă cert cu el.

Făcu câțiva pași prin cameră, trecu pe lângă Corozel și simți brusc un damf puternic de rachiu; se retrase lângă fereastră, cu spinarea lipită de geam, cu brațele încrucișate pe piept, străbătută de o ușoară neliniște. Corozel trase din țigară și reluă tăios:

— Nu ni s-a spus ce vom sălta de la Colecția Muzeală? Era normal să fim informați. Acțiunea asta mi se pare…

— Cum ți se pare?

— Teribil de riscantă, deoarece paznicul este înarmat.

— Tremură nădragii pe tine. Nu cumva vrei să dai bir cu fugiţii? Nu înţeleg de ce mi te plângi mie, discută cu şeful, dă-i banii înapoi, spune-i pa şi pusi!

— Poate ştii mai multe amănunte decât mine, poate ţi-a destăinuit Demetriad ce urmează să luăm din depozit.

— E rândul meu să-ţi pun o întrebare: eşti poliţist?

— Nu, rânji Corozel. Alta e problema, n-am chef să fiu priponit ani de zile, să mă trezesc cu o condamnare banană. Toată chestia asta mi se pare tare ciudată.

— Adică?

— M-am uitat la un pliant al Colecţiei. Fleacuri fără valoare, după câte mă pricep eu… obiecte din piatră, din lut ars, ulcele din ceramică şi din bronz… Seceri, săbii, securi, lănci…

— Atâta tot? murmură ea dezamăgită. Nimic din aur?

— Ar mai fi nişte monede, dar în pliant nu se specifică din ce metal sunt făcute. Aş fi vrut să le văd… Din păcate, când am sosit noi în staţiune, Colecţia nu mai putea fi vizitată.

Dana înălţă din umeri, mimând nepăsarea.

— Propun să nu-ţi faci griji de pomană. Lasă-le în seama lui Demetriad.

— Ceea ce am discutat acum rămâne între noi, nu e cazul să afle şi bossul.

— Nu sunt turnătoare. Ştiu, ţi-e frică de el.

— Mie? Frică?

— Te-a pus la punct zilele trecute, n-ai apucat să crâcnești.

Corozel o privi cu ură, livid, țâșni de pe scaun, trântindu-l pe podea; o vână groasă, violetă, îi pulsa pe tâmplă și strângea pumnii convulsiv, de parcă ar fi vrut să verifice tăria falangelor.

— Ți-e frică, ești un prăpădit, nu poți să te compari cu el, reluă ea spontan, realizând o clipă mai târziu că nu trebuia să-l ațâțe.

Corozel se repezi, o prinse de încheieturile mâinilor, o atrase brutal spre el, respirând precipitat.

— Dă-mi drumul! Ești beat.

— Cu mine să nu faci pe scorțoasa, nu sunt imbecil, m-am prins, ți se scurg ochii după Demetriad. Ce-ai găsit la el? Bani, nu? Un sac de bani…

— Dacă nu pleci imediat, țip, vor năvăli vecinii, n-are să-ți pice bine.

Corozel o plesni peste gură.

— Țipă, șuieră el. Hai, țipă dacă te țin balamalele.

Dana încercă să-l lovească cu genunchiul, dar Corozel se feri iute, îi eliberă mâinile, apoi luă buchetul de garoafe de pe masă, îl calcă în picioare și ieși trântind ușa.

Dana se ridică gemând de pe covor, îmbibă o batistă cu apă rece și își tamponă buzele tumefiate; se plimbă

un timp prin cameră, furioasă, fumă cu patimă în fața ferestrei prin care se zăreau crestele munților ce păreau gemene cu cele din ilustrata primită din Tirol, de la Giovanni; macaronarul nu-i mai dăduse niciun semn de viața; oare nu știa că lăsase în urma lui un fiu? Făcu un gest de silă și reveni lângă pat, contemplând îndelung fotografia de pe noptieră; o clipă sau două o năpădi senzația dureroasă că n-avea să mai revadă curând casa cu acoperiș din șindrilă, în care copilărise; și, desigur, n-avea să-l mai îmbrățișeze într-un viitor apropiat pe copilașul cu păr negru, buclat și ochi vioi.

Strânse de pe covor garoafele strivite, le aruncă în coșul de gunoi și se îmbrăcă în grabă, bombănind abătută:

— Ce să fac? Să renunț, s-o șterg acasă? Nu știu, nu știu… Dacă pianul lui Virgil va da greș… Ba nu, e un tip cu experiență, *trebuie* să am încredere în el… Mă duc chiar acum la hotel, îi spun ce-a zis animalul de Corozel, îl avertizez…

Însă când trecu de poarta vilei, pe chip i se așternu șovăiala și renunță la ideea de a-l mai căuta pe Demetriad schimbă direcția, porni către cantina unde lua masa.

Tase părăsi satisfăcut camera de baie, unde tocmai își reîmprospătase culoarea blondă a părului, asemănătoare cu cea a mustății false. Pe culoar fu întâmpinat de gazdă, care îi zâmbi mieros.

— V-am făcut o cafeluța, domnu' Cojan.

— Mă răsfățați. Seara nu beau cafea, mi-e teamă de insomnie.

— Una mică de tot. Nu mă refuzați, v-o aduc în cameră.

— Am s-o beau în bucătărie, să vă țin de urât.

— O, sunteți amabil!

În bucătăria foarte curată fierbea o cratiță pe plită, răspândind în aerul călduț o aromă apetisantă de ostropel, pe pereți străluceau niște vase de aramă, iar pe masă aburea cafeaua, alături de un borcan ademenitor cu dulceață.

Tase se așeză pe scaun, înduioșat; de când se știa nu fusese tratat cu atâta prevenitoare politețe, de multă vreme nu mai trăise clipe de răgaz atât de tihnite; își reaminti, fără să vrea, cele mai neplăcute, cele mai triste momente din viața sa; mai întâi, prima arestare, pe Lipscani, țipetele lui Mami, grupul de gură-cască adunat împrejur, distrându-se ca la bâlci, apoi, după ispășirea condamnării, iarăși jalnicele furtișaguri, iarăși disputele necontenite cu Mami, din care ieșea mereu învins, umilit… Ultima arestare, acum patru ani, în

pasajul Victoriei, bătaia pe umăr însoțită de cuvintele ce-l încremeniseră: „Urmează-mă, Mălinoiule! Fără scandal e în interesul tău.”

Firește că îl urmase supus pe polițist, fără văicăreli, fără proteste, fără circul pe care îl făcea cu ani în urmă, când era tânăr.

— Serviți cu încredere și dulceață de fragi, îl îndemnă gazda, are un gust grozav, merge cu cafeluța.

— Am să gust puțin, spuse mecanic Tase, cu gândul departe.

— Am uitat să vă spun, a trecut azi pe aici sectoristul, a făcut un control de rutină. Vine din când în când, se interesează ce chiriași mai am.

Tase rămase cu lingurița în aer, înlemnit.

— Și? Ați avut vreo încurcătură din cauza mea?

— A, nu, l-am lămurit imediat, i-am explicat că ați uitat buletinul la București. Și-a notat datele pe care mi le-ați dat.

Tase încleștă sub masă degetul mijlociu peste arătător și-și făcu pripit cruce cu limba, în cerul gurii.

„Ptiu, drace! M-am ars. Presarii rezolvă rapid chestiile astea. Un apel telefonic la București, și s-a terminat! Află că nu sunt adevăratul Cojan. Dar poate că sectoristul n-a considerat că sunt suspect. Probabil… Dacă treaba în care m-am angajat se amână, e musai să-mi caut alt adăpost.”

Întrebă temător:

— Când a fost polițistul?

— Pe la ora zece. N-aveți grijă, băiat cumsecade, l-am lămurit.

— N-am să vă mai deranjez mult, voi pleca la începutul săptămâni viitoare.

— Niciun deranj, domnu' Cojan, unde nu dă Dumnezeu să am parte în fiecare sezon de un bărbat atât de ordonat și de politicos. Astă-vară mi-a picat o familie de mitocani, puneau noaptea tranzistorul, trăgeau niște chiolhanuri de se speriaseră vecinii!

Își potrivi cocul impresionant, zâmbind galeș.

— Acuș dă în fiert ostropelul, îl stâng cu un pic de supă. Îmi țineți companie și la cină dacă suportați usturoiul.

— Sigur, sigur…

Se gândea la scrinul din camera unde dormea, la scrinul pe spatele căruia țintuise cu o pioneză plicul cu fotografiile livrate de fotograful Niculescu. Păcat că nu apărea în nicio poză tatuajul ăla fioros. Oare Demetriad era machiat? Hmmm… Cum de nu-și pusese problema asta până acum? Arăta altfel în realitate? Imposibil!

Se uită lacom la femeia trupeșă, care trebăluia îndemânatică pe lângă plită, stingea ostropelul, fredona o romanță… De ce nu profitase încă din prima zi de prezența ei? De ce o ocolise, de ce îi respinsese

avansurile prea transparente?

— Vă e foame, domnu' Cojan?

— Nu…

— Pe unde v-ați plimbat azi?

— Am fost la o cabană, la „Zăganul".

— Șase kilometri dus și întors, înseamnă că sunteți ostenit.

De fapt, se întâlnise cu Demetriad în pădurea de deasupra debarcaderului, la locul obișnuit.

„Vom acționa, îl anunțase șeful, în noaptea de sâmbătă spre duminică, la orele 2,30. Îți voi arăta punctul exact în care te vei prezenta."

„Dana?"

„Ea se va ocupa de paznic, îl va anihila."

„Corozel?"

„Vine cu o mașină la intersecția dintre drumul care coboară de la popas cu șoseaua care urcă spre nordul județului. Ne așteaptă la orele cinci dimineața. Luni, firește. Mă întreb dacă mai e cazul să…"

Ezitase, între sprâncene i se ivise, pentru prima oară de când îl cunoștea Tase, o cută ce-i. Trăda nehotărârea.

„Să-l mai folosim pe Corozel?"

„Pai… bănuiesc că vom căra «marfa» cu mașina condusă de el. Și nu numai atât… Cu aceeași mașină ne vom depărta urgent de locul infrac… de depozitul cu pricina."

„E logic ceea ce spui, însă nu ai o vedere de ansamblu, nu bănuiești totul. În fine, anunță-l pe Corozel să vină acolo. Altceva nu discuți cu el. Vreo nelămurire?”

„Paznicul e înarmat, va apăsa pe trăgaci după somația de rigoare.”

„În varianta pe care am ales-o nu va avea posibilitatea să ne surprindă. Niciun risc!”

Gazda aranja pe masă tărâmurile și farfuriile, continuând să fredoneze. Oare ce făcea Mami în momentul de față? Probabil ședea la fereastra garsonierei din Berceni, cu privirile ațintite asupra pieței Reșița, ronțăind dropsuri… Și poate se gândea la el, pentru că primise înainte de prânz o ilustrată de pe litoral… Ilustrată pe care scria: *Iubită Mami, alerg de colo-colo împreună cu Gogu, ne spetim, plasăm suveniruri. Te pup, Tase. P.S. Când strâng o sumă convenabilă te chem neapărat. Același.*

Cam acesta era textul de pe fiecare ilustrată. Spera că Gogu nu uitase să le reexpedieze din două în două zile, cum îl rugase.

Gazda îi răsturnase ceașca pe farfurioară, acum o întorcea și spunea:

— Desene frumoase. Interesantă!

— Vă pricepeți?

— Ce ghicesc eu se cam adeverește.

— Vă rog, ard de nerăbdare.

— Câteva vorbe, până se mai răcește ostropelul. (Învârti ceașca pe exteriorul căreia niște iepurași erau fugăriți de o vulpe cu coada incredibil de lungă și de stufoasă.) O să vă intre în casă o sumă mare…

Tase se lăsă pe speteaza scaunului, surâzând mulțumit.

— Altceva?

— Vedeți curca asta înfoiată?

— Ce-i cu ea?

— O să vi se încrucișeze drumul cu o femeie grasă, care o să vă înfunde într-o afacere juridică.

— O femeie grasă?

— Da. Alături de ea apare o balanță, o să fiți purtat pe la tribunal… Și femeia e persoană apropiată poate soție sau…

— Sunt holtei!

Obrajii gazdei se împurpurară.

— Iertați-mă, n-am vrut să fiu indiscretă. Dar tribunalul…

Tase înălță palmele la înălțimea urechilor, de parcă ar fi vrut să se predea, și o întrerupse tăios:

— Nu vă mai ascult! N-am umblat în viața mea pe la tribunale, mi-e groază de avocați.

Își pipăi buzunarul în care ținea acontul plătit de Demetriad. Oare va mai avea timp să cheltuie banii? Se înfioră, luă ceașca din mâna femeii, aproape o smulse, o

trânti pe masă și se decise pe neașteptate:

— Stimată doamnă, vom mânca mâine ostropelul. Vă invit astă-seară la „Mistrețul”.

— Dar acolo costă enorm, nu se poate să…

— Ba se poate! Vă spun un secret, doresc să fiți obligată față de mine, am de gând să-mi petrec și concediul viitor în Ghințurești.

— Cu mare plăcere. Numai să-mi telefonați înainte cu o săptămână, să știu să vă rezerv camera. Stațiunea noastră este extrem de solicitată în toate anotimpurile.

— Am să vă telefonez. Bun, să mergem.

— Dacă stăruiți…

— Stărui foarte mult.

35

Alexe se instalase de vreo jumătate de oră, împreună cu Marcela, într-unul din semiseparеurile restaurantului vânătoresc „Mistrețul”; din pricina aglomerației, găsiseră cu greu două locuri libere în vecinătatea ușii ce se închidea și se deschidea des, dar prostul plasament al mesei era compensat de excelentul escalop din carne de mistreț. Marcela frământa între degete un cocoloș de pâine, dusă pe gânduri.

— Hotărăște-te odată să mănânci, se sleiește sosul, o avertizează Alexe, păcat de el.

— Ți-am stricat seara, unchiule Zeno, m-ai invitat aici și eu…

— Termină cu mutra asta de înmormântare, nu s-a sfârșit lumea, Roger nu e singurul bărbat.

— A fost un eșec lamentabil.

— Uită-l sau suportă-l cu curaj. Cum a decurs vizita la spital?

— Tot un eșec, mai bine nu mă duceam. Îți mulțumesc totuși pentru intervenție, dacă nu vorbeai dumneata cu locotenentul Scutaru nu mi s-ar fi permis să-l văd pe Roger.

Alexe surise echivoc fără să-i spună că Scutaru inițiase vizita, în speranța că francezul va face destăinuiri în prezența Marcelei.

— Ai discutat cu Fleurist?

— Nu… A deschis ochii două-trei secunde, dar nu sunt deloc sigură că m-a recunoscut, pe urmă a coborât pleoapele și a reînceput să respire cu horcăituri. Medicul mi-a făcut semn să ies… La atât s-a mărginit vizita. Nu cred că are șanse să supraviețuiască. Să vorbim despre altceva.

— Ești mai vitează decât mă așteptam. Te voi răsplăti cu o prăjitură. Ce preferi?

— O șarlotă. Unchiule Zeno, ai să crezi că sunt o caraghioasă dacă am să le rog să mă inviți la dans după cină?

— Ei. Aici ai cam scrântit-o, sunt butuc, ai să fii dezamăgită. Am dansat o singură dală, acum vreo cincisprezece ani.

— La dansurile moderne nu e nevoie să respecți o anume regulă, bați pasul pe loc, mimezi.

— Mă voi strădui…

Aprinse un trabuc, urmărind distrat foiala ospătarilor și agitația de pe ringul de dans. Marcela abandonă garnitura de orez, împingând farfuria într-o parte.

— Atâta tot? întrebă Alexe.

— M-am săturat, n-aș mai fi suportat încă un fel de mâncare. Mă uit la o grăsană, a înfulecat de când am venit noi un șnițel și două cotlete, are să plesnească dacă va continua în același ritm.

— Care grăsană?

— Stă la a treia masă de lângă noi, e îmbrăcată ca o brezaie. O vezi?

Alexe se încruntă:

— O văd… Ciudat, am impresia că am cunoscut-o cândva, demult… Da, sigur, am revăzut-o zilele trecute în stațiune, este Mami, soția unui infractor pe care l-am arestat cândva pe peronul Gării de Nord. Hmmm… în mod obișnuit, unde se găsește Mami trebuie să se găsească și Tase, bărbatul ei. Dacă nu cumva el este la închisoare… Pe cine ai salutat?

— Pe niște vecini. Familia Gogolea, Valeriu și

Iacobina. El este custodele Colecției Muzeale. Dansăm puțin înainte de a ni se servi șarlotele?

— De acord. Ai să mă ierți dacă te calc pe picioare.

*

Gogolea aruncă o privire asupra listei de bucate, apoi o înmână Iacobinei, culant[43]:

— Alege tu… Eu propun să comandăm un turnedou de cerb la grătar, sau o tocană moldovenească.

— Când te-ai întors de la serviciu mi-ai reproșat că te îndop în fiecare seară cu tocană.

— Aici e cu totul altceva. Atmosfera, decorul, antrenul.

— Oricum m-ai jignit, dar te-ai reabilitat aducându-mă aici. N-am încredere în tocana lor. Să începem normal, cu felul întâi, propun un consomeu cu găluște de șuncă.

— Se aprobă.

— În ceea ce privește felul doi, avem de ales între friptură de țap marinată sau cocoș de munte.

— Cu ce-i împănat cocoșul?

— Cu varză brezată, cu slănină și eu bureți setați.

— Iarăși se aprobă!

— M-ar ispiti și o tochitură de mistreț… Ba nu, renunț, n-am chef să devin obeză. Valeraș, prețurile

---

43 Cu care te poți înțelege ușor, care dovedește amabilitate, dărnicie; amabil, generos, mărinimos, darnic.

astea mă scot din minți, vom pleca de-aici jumuliți.

— O dată în viață ne facem și noi de cap. Ce naiba, nu suntem ultimii oameni din stațiune! Dacă mai poftești ceva, nu te sfii.

— Aș vrea să aflu care-i situația în materie de sosuri. Sper că bucătarul e un specialist.

Gogolea își stăpâni o uitătură piezișă.

„O apucă din nou pandaliile, e obsedată de sosuri până și în somn. Cum de nu i-am remarcat mania asta când m-am însurat?"

— Pe lista de bucate nu scrie nimic despre sosuri.

— Din păcate! Mă bate gândul să dau o fugă până la bucătărie, să mă consult cu șeful, să-i propun un schimb de rețete.

— Trebuie să fie ocupat până peste cap. (Se adresă ospătarului ivit lângă masă.) Deocamdată, două porții de consomeu cu găluște de șuncă. Și câte o țuică mică.

Ospătarul se înclină, își potrivi pe șold geanta vânătorească și se depărtă cu pași de sportiv.

— Asta-i culmea! exclamă surescitată Iacobina. O vezi?

— Pe cine să văd?

— Pe Marcela Negreanu, abia acum am observat-o, este cu un babalâc la masa din stânga intrării. Ei, drace! Porcesc împreună către ringul de dans. Ard de curiozitate să aflu cine-i individul. Îl cunoști?

— Nu. Probabil prietena ta a agățat vreun sezonist.

— *Agățat*? De la o vreme te exprimi ca un golan, parcă n-ai fi intelectual. Când sfârșește dansul, mă duc să o salut, poate ne mutăm la masa lor, le ținem companie.

— Cum vrei, bombăni Gogolea, năpustindu-se asupra consomeului.

*

Tase ședea în colțul cel mai întunecat al restaurantului, aplecat peste masă, trăgea cu lăcomie din țigara *Carpați* și se uita duios în ochii gazdei, silindu-se să lupte împotriva amețelii; avea senzația că se clatină scaunul, că plutește pe o mare furtunoasă: o făcuse lată, exagerase cu alcoolul, băuse câte o șliboviță mare la caltaboșii calzi, fierți în zeama lor, și la ciorba de perișoare din carne de căprioară, continuase cu vin la cârnăciorii de iepure, acum învârtea în mână bolul de fundul căruia agonizau câteva picături de coniac. Se întreba dacă va mai putea suporta încă un coniac. În definitiv, își zise, de ce nu? Dispunea de parale, nu trebuia să se calicească, viitorul se înfățișa senin, îmbelșugat…

— Și chiar sunteți obligat să plecați luni, domnu' Cojan? susură femeia cu coc. Nu mai rămâneți?

— Imposibil stimată doamnă, dacă lipsesc mai mult de două săptămâni se dezorganizează secția de care răspund.

— Dar ați stat mai puțin de-o săptămână.

— Așa e… Regret plecarea. (Goli paharul, îi făcu semn picoliței din apropiere să i-l umple.) Mă gândeam la Revelion, poate merită osteneala să-l petrec în Ghințurești.

— Veniți neapărat, ninge ca în pozele din abecedar, stațiunea e asaltată și iarna. Se ține și un concurs internațional de slalom, vin o groază de oameni, camerele sunt foarte solicitate.

— Înainte de a veni am să vă trimit o carte poștală, în care o să vă rog să-mi rezervați camera.

— Jur că am să o păstrez! Sunteți un om… un bărbat… Scuzați-mă. Mă simt tulburată, poate din cauza șliboviței, îmi bate inima și…

— Nu vă faceți griji, ne întoarcem acasă cu taxiul. Vă deranjează dacă ciugulim două-trei chifteluțe?

— Îmi pare rău, m-am săturat domnu' Cojan. N-am mai fost niciodată la „Mistrețul", îmi pare bine că m-ați invitat, localul e la înălțime, corespunde… Doamne! Cine o fi nefericita care s-a îndopat cu cinci pateuri?

— Care nefericită?

— E cam la jumătatea sălii, uitați-vă, acum s-a apropiat de masa ei un tip cu trabucul în gură, îi spune ceva, ea pare furioasă, mă tem să nu izbucnească vreun scandal, mai mare rușinea, n-ar trebui să fie admiși la un local de lux oameni dubioși.

Tase înalță capul peste paravanul semisepareului, privi în direcția indicată și începu să tremure; obrazul, până atunci stacojiu, i se goli de sânge, deveni galben ca lămâia; se încovrigă de parcă ar fi fost izbit de o măciucă, își astupă ochii cu palmele. Ce mama dracului căuta Mami aici, la restaurantul vânătoresc „Mistrețul" din stațiunea Ghințurești? Era ultimul loc din lume în care și-ar fi putut imagina vreodată că poate să o întâlnească. Și discuta încruntată cu maiorul Alexe, eu ofițerul de poliție de care el se temea ca de cea mai năprasnică nenorocire…

— V-ați schimbat la față, constată uimită femeia cu coc, vă tremură mâinile, parcă ați văzut o stafie.

„Da, gândi Tase, ai dreptate, am văzut o stafie… Cum să scap de primejdie? Încotro să mă îndrept?"

Se scutură, gemând ușor.

— Mă doare stomacul. (Întoarse capul, se holbă în toate direcțiile, căutând disperat o salvare.) Am alergie la caltaboși, m-am lăcomit, trebuia să mănânc mai puțin.

Scoase din buzunar, sub masă, plicul cu banii primiți de la Demetriad, numără la iuțeală douăzeci de sute, apreciind că ceea ce consumase nu putea depăși această sumă, se ridică și mormăi posac:

— Lipsesc un moment.

Porni înfrigurat, gârbovit, subțiindu-și umerii

mătăhăloși, cu speranța acerbă că nu va fi observat de Mami și de maiorul Alexe, se opri în fața ospătarului și răsfiră bancnotele:

— Plata. Mi-e rău… Ține două mii, m-am uitat pe listă, nu costă mai mult…

Și țâșni către ușa bucătăriei, se strecură prin spatele unei femei care curăța cartofi, dărâmă cu șoldul o piramidă de mere, împinse cu cotul altă ușă, nimeri într-un vestibul strâmt, ajunse afară, sprintă pe o străduță în pantă, bâiguind:

— Gata! Închiriez altă cameră, nu-i spun lui Demetriad ce pacoste a căzut peste mine. Gata… Sunt salvat…

*

Alexe renunță să mai discute în contradictoriu cu Mami, se reîntoarse la locul său și rămase un moment descumpănit când constată imixtiunea unui bărbat și a unei femei, vecinii Marcelei.

Valeriu îi întinse o mână moale, asudată, săltându-se cu câțiva centimetri de pe scaun. Iacobina îl măsură cu o privire străpungătoare, își făcu vânt cu un evantai caraghios și turui declamator:

— Ne pare bine de cunoștință. Soțul meu este custodele Colecției Muzeale. Luați loc, nu stați în picioare. Marcela tocmai ne spunea că sunteți unchiul ei, că v-ați cumpărat o căsuță în orașul nostru.

— Într-adevăr.

— Dacă veți avea nevoie de vreun ajutor, vă rog să nu ne ocoliți, am să vă dau numărul nostru de telefon. Soțul meu are o mulțime de relații în stațiune, la primărie, la Comercial, la Financiar, îl știe toată lumea ca pe un cal breaz, e deosebit de apreciat.

Valeriu bombăni acru:

— Nu exagera…

Dar nu exagerez deloc! Dacă nu te-aș împinge eu de la spate, te-ar considera toți un bleg.

— Te rog… Domnul își va imagina…

— Ce să-și imagineze decât adevărul? Bine, nu mai insist. I-am zis ospătarului să ne aducă și nouă câte un escalop de mistreț, a mâncat și Marcela, ea are gusturi rafinate, Ah! Uite-l pe domnul locotenent Scutaru!

— Unde? tresări Gogolea.

— L-am zărit adineauri, când s-a deschis ușa dinspre garderobă. Ce-ar fi să…

Se întrerupse din pricina unei picolițe care se apropiase de masa lor și-i șoptea ceva lui Gogolea.

— Ce vrea fetișcana? izbucni bănuitoare Iacobina, după ce picolița se depărtă. Ce secrete are ea cu tine?

— Niciun secret, mi-a transmis să ies o clipă la garderobă. Mă cheamă locotenentul Scutaru.

— Mă înșel eu, sau ai pus la cale vreo inspecție inopinată la depozit?

— Cum poți să crezi că aș fi în stare să te abandonez tocmai în seara asta?

— Atâta îți spun, dacă mă lași singură s-a isprăvit, mâine îmi fac bagajele și mă mut la mama.

— Dragă Iacobina, oleacă de tact, e penibil, nu mă obliga să-ți dau anumite explicații în public. Pricepe și tu, nu se apelează la mine degeaba, au intervenit desigur niște probleme, nu pot să mă eschivez de la sarcinile de serviciu.

— Du-te!

Gogolea reveni surescitat, plin de sine, rostind aferat:

— N-am să lipsesc mai mult de-o jumătate de oră, trebuie să plec, s-a ivit o chestiune.

— Ce anume? șuieră veninoasă Iacobina.

— Îți voi povesti la întoarcere. Mă grăbesc, locotenentul Scutaru deține o informație importantă, de ultimă oră, e necesar, absolut necesar să verificăm în mod amănunțit punctele nevralgice ale depozitului. Mă ia cu mașina. Îți dau cuvântul de onoare că mă reîntorc cât pot de repede. Jur!

— Înțeleg, nu se poate fără tine. O jumătate de oră, nicio secundă în plus.

Și după ce ieși din sală Valeriu bătu din palme și i se adresă Marcelei, părând că își aduce aminte de un detaliu:

— Ești uluitoare, Marcelico, s-a adeverit literă cu

literă horoscopul pe care mi l-ai întocmit pe săptămâna în curs.

Marcela se uită stânjenită la Alexe și murmură fără interes:

— Horoscopul? Ce ți-am spus?

— Perioada va debuta cu mare viteză. Preocupările unui ins apropiat îți vor produce efemere neliniști. Desigur că insul apropiat trebuie să fie Valeraș, nu?

— Desigur…

— Mi-ai mai spus să nu iau în serios surmenajul, deoarece este o falsă depresiune și să continui a cultiva pasiunea pentru arta culinară. Ai dreptate, întotdeauna mi-am găsit refugiul în arta culinară. În rest, nu-mi aduc aminte exact Aha, stai puțin, am horoscopul la mine. (Scoase din geantă o hârtie, o despături și declamă.) Nevoia de senzațional îți va aduce satisfacții nebănuite. Grație politeții tale, îți vei îndeplini dorințele. Nu-ți manifesta furia legitimă… Probabil ai remarcat că mi-am stăpânit mânia și i-am permis lui Valeraș să plece.

— Am remarcat.

— Mai este o chestie pe care nu știu să o interpretez, m-ai sfătuit să-mi verific vederea, dar eu n-am avut niciodată tulburări de vedere, nu am suferit din pricina ochilor.

— Un consult medical preventiv e bine venit oricând.

— Atunci am să trec pe la oculist… (Întoarse capul

către orchestra care începea să interpreteze un tangou languros.) Aș fi dansat, păcat că a șters-o Valeraș.

Alexe sesiză subînțelesul frazei, se ridică și se înclină dinaintea Iacobinei, care îl înhăță de braț și îl conduse autoritară către pista de dans.

36

În ziua următoare la câteva minute după orele opt, locotenentul Scutaru îl sună pe Alexe:

— Bună dimineața. Îmi cer scuze, poate v-am trezit din somn.

— Nicidecum. Mă pregăteam să-mi beau ceaiul și să răsfoiesc o revistă. Oricum, aveam de gând să vă telefonez în jurul prânzului, să mă interesez dacă Fleurist a făcut dezvăluiri. Persist să cred că a venit în România cu intenții necurate.

— Mi-ați mai spus, v-am răspuns că am și eu aceleași bănuieli. Starea sănătății francezului este staționară, adică la fel de gravă ca în clipa internării în spital. Când aiurează, este obsedat de anumite scene din viața sa, repetă cuvintele opal negru, Sidney, puț. Ceea ce consider ciudat, este faptul că se exprimă numai în engleză și română. De ce nu rostește și cuvinte franțuzești? Mă interesează părerea dumneavoastră.

— Probabil că astea sunt limbile pe care le-a învățat

prima oară, în fragedă copilărie. Mă rog, este o supoziție.

— Am înregistrat totul pe bandă de magnetofon, am ascultat-o de nenumărate ori, până la saturație. Azi-noapte, înainte de a reintra în comă, a mai pronunțat două cuvinte: Ghințurești, colecție. Deci încă o dovadă în sprijinul presupunerii că Fleurist a fost trimis aici pentru a jefui colecția. Dar încă mai înainte, adică aseară am mers la depozit cu Gogolea, am mai făcut o verificare a pazei, a încuietorilor. A sistemului de alarmă. Nu am omis niciun amănunt!

— Ați intrat și în depozit?

— Bineînțeles. Nu lipsește nimic, inventarul este complet. De altfel, mă întreb ce obiect, de-acolo ar putea să-l ispitească pe un hoț. Recunosc rușinat, eu n-aș pune rare preț pe exponate. Au desigur o valoare istorică.

— Gogolea este de aceeași părere?

— Nu… Mi-a ținut o prelegere despre monedele *lui*, susține că sunt rarități, că un colecționar particular ar face orice pentru a le obține, că ar fi capabil să investească sume mari pentru a pune mâna pe ele. Am întărit paza depozitului, am adăugat încă un paznic în schimbul de noapte. Sincer să fiu, apreciez cam exagerată această măsură, însă vreau să am conștiința liniștită.

— Ai procedat înțelept. Îți mulțumesc că mi-ai

telefonat.

— Doream să cunosc și punctul dumneavoastră de vedere.

— Mă tem că nu prea ți-am fost de folos. Îți stau la dispoziție oricând. La revedere…

*

Tase Mălinoiu era în dimineața aceea în situația corăbierilor din antichitate care aveau de ales între două rele, între Scylla și Caribda[44], monștrii marini ce străjuiau trecătoarea îngustă dintre Peninsula Italică și Sicilia. Să-l înștiințeze, sau să nu-l înștiințeze pe Demetriad că Mami se afla în stațiune și că fusese abordată de maiorul Alexe? Dacă îi spunea, avea să fie obligat să mărturisească unde o văzuse, apoi ar fi urmat inevitabilele și supărătoarele întrebări: Ce căutase la

---

[44] A fi între Scila și Caribda este o expresie provenită din mitologia greacă, care înseamnă „a alege între două rele”. Scila și Caribda erau monștri marini mitici menționați de Homer; ei se aflau, potrivit mitologiei grecești, pe părți opuse ale strâmtorii Messina, între Sicilia și Italia continentală. Există explicații raționale pentru cei doi monștri. Scila era un grup de stânci (fiind descrisă ca un monstru marin cu șase capete) pe partea italiană a strâmtorii, în timp ce Caribda era un vârtej aproape de coasta Siciliei. Scila și Caribda erau considerate un obstacol maritim, deoarece erau situate destul de aproape una de cealaltă încât reprezentau o amenințare inevitabilă pentru marinarii care încercau să treacă pe acolo; cei care încercau să o evite pe Caribda treceau prea aproape de Scila și invers. Potrivit lui Homer, Ulise a fost forțat să aleagă cu ce monstru să se confrunte în timp ce trecea prin strâmtoare; el a optat mai degrabă să treacă de Scila și să piardă doar câțiva marinari decât să riște pierderea întregii corăbii în vârtej.

restaurantul „Mistrețul”? De ce nesocotise ordinul de a nu ieși din casă până la ora când aveau să acționeze? Mare belea, Demetriad putea să tragă concluzia că spargerea trebuie să fie amânată, să aleagă altă variantă, să-l abandoneze… Și atunci se alegea praful și pulberea de suma promisă în final. Se decise să-l înștiințeze parțial, să-i prezinte chestiunea în așa fel încât Demetriad să-i dea dreptate, să nu-l mustre că nu mai locuia la gazda respectivă.

Ședeau amândoi pe o bancă de pe aleea centrală a grădinii publice, în preajma chioșcului unde în fiecare zi se producea fanfara regimentului de vânători; loc prielnic pentru o discuție discretă, deoarece alămurile acopereau celelalte sunete.

Tase își drese vocea și începu să-și depene născocirea:

— Nu mai locuiesc în cartierul Cățui, m-am mutat aseară.

Întrebarea șefului răsună brutal:

— De ce?

— Păi…

— Dacă te căutam acolo și nu te găseam? Îmi imaginam cine știe ce bazaconie. Nu-mi place! Te-am anunțat încă din prima zi, când ne-am întâlnit în Cișmigiu, că nu permit inițiativele, abaterile de la plan. Te-ai angajat să respecți ordinele mele.

— Dom’ Virgil… Gazda aia era o calamitate, curioasă

foc, mă tot lua la întrebări, zicea că azi-mâine o să pice în control sectoristul. Dădeam de bucluc, am lichidat socotelile cu ea, azi-noapte am dormit la cabana „Zăganul”. Cred că…

— N-ai voie să crezi nimic?

— Dumneavoastră ce ați fi făcut în locul meu?

— Eu nu pot fi niciodată în locul tău. Mascalzone!

Tase își curbă spinarea, având senzația că fusese plesnit de un bici. Demetriad îl fixa cu ochi reci, necruțători, dar nu atât de calm ca în celelalte împrejurări. Nu cumva era cuprins de teamă? Lângă colțul stâng al gurii cu buze subțiri îi tresălta un mușchi, mâinile îi tremurau puțin pe genunchi, ceea ce îl uimi pe Tase. „Uite, dom’le, ce chestie, începe să-și dea în petec, dracu știe de ce am fost eu convins că pe ăsta nu-l clintește din ale lui nici sfârșitul lumii…”

Fanfara făcu o pauză și în liniștea instaurată peste parc, ca un văl diafan, Demetriad rosti încetișor, fără nicio intonație:

— Dacă ratăm treaba asta ești un om terminat definitiv.

— Dom’ Virgil…

— Gura, acum vorbesc eu. Fosta ta gazdă ar putea să-i spună sectoristului că i-ai părut suspect, în mod normal, suntem datori să ne asigurăm spatele, să o eliminăm.

Tase tresări, scoase din buzunar pachetul de *Carpați*, trase o țigară și se bâlbâi:

— Cum?... Pentru ce?... Anihilată?... Vă gândiți la elimi...

— Exact! Te scutesc de o treabă pe care ar trebui să o execuți tu. Consider că cretina aceea nu ne mai poate deranja. Nu mai are timp să ne abată din drum. Te-am anunțat, dăm lovitura la noapte, din clipa asta începe numărătoarea inversă, sunt convins că afacerea merge pe făgașul plănuit de mine. Bun! Te întorci la cabană, cobori în stațiune după ce se întunecă, te ascunzi undeva, apoi te prezinți în locul pe care l-am stabilit, la ora fixată. Îi voi anunța eu pe Corozel și pe Dana în cazul când va interveni vreo schimbare. Sper să nu intervină.

Fanfara continuă cu un fragment din *Freischütz*[45], primit cu aplauze de asistența masată în jurul chioșcului. O fetiță de-o șchioapă se desprinse din grup, se așeză lângă Demetriad și izbucni în plâns.

— M-am rătăcit... Am pierdut-o pe mama...

„De ce i se adresează lui? se indignă Tase. Eu ce cusur am? Arăt ca un căpcăun?"

---

[45] Der Freischütz este o operă romantică în trei acte de Carl Maria von Weber al cărei libret aparține lui Johann Friedrich Kind. În legenda populară, Freischütz înseamnă vânător ce posedă gloanțe „vrăjite", cu care poate să lovească în mod sigur orice țintă.

Demetriad mângâie părul ciufulit al fetiței, îi șterse cu batista lacrimile de pe obraz, apoi o luă de mână, zâmbind:

— Te rog să nu mai plângi. Ce zici? O căutăm împreună pe mămica ta? Îți dau cuvântul meu că o vom găsi imediat.

Și se îndreptară agale către chioșc, în timp ce Tase gândea: „Are clasă, e dat în mă-sa, cu el pot să merg și în iad fără nicio grijă!”

*

Dana scoase din sertarul mesei fiola primită de la Demetriad, îi sparse gâtul și-i vărsă conținutul în termosul cu cafea pe care avea să i-l ducă lui Costache după miezul nopții. Nu se simțea nicidecum nervoasă, neliniștită, gesturile îi erau stăpânite de calm; era sigură că totul avea să decurgă fără nicio încurcătură. Prin fereastra deschisă, dincolo de care se zăreau risipite în întunericul de-afară luminile stațiunii, se insinua o răcoare plăcută.

Se uită mecanic la ceasul pus pe noptieră; mai avea de așteptat mai bine de două ore, trebuia să-și omoare timpul cu ceva. Pe coridor încetase agitația, nu mai răsunau zgomote de pași și de uși trântite, vecinele de vilă se pregăteau de culcare, se potoliseră și cei doi pensionari care jucau table ceasuri întregi pe terasa de la parter. Rămase un timp nemișcată lângă masă, apoi

luă din geantă revista *Rebus* cumpărată la București, se lungi pe pat și se apucă să rezolve ultimele careuri de cuvinte încrucișate. Când se ridică mai târziu, constată că minutele se scurseseră neașteptat de repede. Se pieptănă, puse termosul în geantă și aruncă o ultimă privire cercetătoare prin camera pe care o ocupase aproape o săptămână; nu uitase niciun obiect personal, depusese în cursul dimineții valiza cu veșminte la biroul de bagaje din gară, unde avea să se ducă în zorii zilei următoare, după sfârșitul acțiunii, să o preia împreună cu valiza lui Demetriad; de-acolo, urma să fie transportată de Corozel, cu mașina procurată de el, într-o localitate aflată la o depărtare de 60 de kilometri de Ghințurești; după care, firește, drumurile li se vor despărți, ea se va urca în trenul de București și-i va spune adio pentru totdeauna îngâmfatului „specialist auto”. Nu avea chef să-i mai vadă mutra… Nădăjduia din toată inima să-l reîntâlnească pe Virgil, deși în această privință el se arătase destul de sceptic. În definitiv, își zise, trebuie să mă caute pentru a-și recupera valiza, doar nu are să o abandoneze ca pe o cutie de chibrituri goală.

Agăță de umăr cureaua genții mov, coborî ciocănind cu tocurile înalte scările de piatră ce conduceau în curte, se mai uită o dată la fațada întunecată a vilei, pe care sclipea vag o aplică, și porni liniștită către centru,

legănându-și șoldurile.

*

Înainte de a părăsi popasul „Pui de Urs”, Corozel intră la bar și comandă un coniac mic, pe care îl bău pe îndelete, uitându-se prin fereastra deschisă la șoferul taxiului comandat telefonic; îi încărca geanta de voiaj în portbagaj. Nu regreta plecarea, era mulțumit că scapă de locul acesta, unde cu o zi în urmă se petrecuse o istorie extrem de supărătoare: fusese găsit în agonie francezul Fleurist, pe pragul holului; la scurt timp după aceea, sosiseră câțiva anchetatori, cercetaseră minuțios camerele, se vânturaseră prin pădurea din apropiere, discutaseră cu toți turiștii cazați la popas, punând întrebări destul de incomode. În ceea ce îl privea, considera că se descurcase binișor; se știa nevinovat, neimplicat în cazul pe care îl anchetau; la ora când i se ceruse să-și justifice întrebuințarea timpului se afla în sala de biliard, făcea un carambolaj cu alți doi locatari, care depuseseră mărturie în acest sens; dar se cam pierduse cu firea când un locotenent uscățiv, cu ochi verzi, îl luase la rost:

„Și, mă rog, de ce nu lucrați nicăieri? Sunteți rentier?”

„Caut un serviciu, încă n-am găsit ceva convenabil.”

„Îl căutați în stațiunea noastră? Ați declarat după prima întrebare că v-ați instalat la popas pentru a petrece concediul de odihnă. Acest concediu se acordă

celor încadrați în câmpul muncii.”

„Scuzați-mă, am greșit, am răspuns automat. Am venit în stațiune pentru cură, sufăr de astenie, apa lacului este indicată pentru…”

Era convins că nu atrăsese atenția, că nu îl bănuiau implicat în rănirea francezului; rămânea totuși o chestiune primejdioasă, cea a adresei înscrisă pe buletin, aveau să o verifice probabil, dar câteva zile putea să răsufle liniștit, nu mai locuia de un an în Teiul Doamnei, nu aveau cum să-l găsească acolo și „uitase” să-și facă viza la actualul domiciliu stabilit în Balta Albă.

După ce plecaseră anchetatorii, încercase să-l tragă de limbă pe administratorul popasului, să afle de la el dacă Fleurist era considerat suspect; fără niciun succes, omul parcă avea gura cusută, ori nu știa nimic, ori fusese prevenit să nu trăncănească…

Depuse paharul gol pe masă în momentul când șoferul taxiului îl bătu pe umăr:

— Domnu… Mai am o cursă peste douăzeci de minute. Vă rog să…

— În regulă, plecăm imediat.

Achită costul coniacului, se abținu să lase un bacșiș exagerat, sărută mâna barmaniței, străbătu împreună cu șoferul curtea inundată de soarele portocaliu al toamnei, se prăvăli pe locul de lângă volan, realizând cu satisfacție câtă dreptate avusese Tase la început, când îi

recomandase să-și reteze chica și să poarte un costum decent, pentru a nu părea suspect presarilor în cazul când s-ar fi ivit vreo daravelă. Oricum, avea obligația elementară să-l informeze pe Demetriad ce se întâmplase la „Pui de Urs”, să-i spună că îi fuseseră notate datele de pe buletin; să decidă șeful cum va trebui să se comporte pe viitor.

După ce depuse valiza la biroul de bagaje din gară, mâncă la un bufet oarecare de la marginea localității, apoi se duse la ștrand, închirie o cabină și un slip, se lungi pe plajă, lăsându-se mângâiat de soarele călduț al amiezii. Urma să se prezinte la orele patru dimineața într-un anume loc din preajma internatului liceului industrial, cu o mașină pe care să o parcheze cât mai discret cu putință și să aștepte ivirea celorlalți; știa de pe acum ce mașină avea să întrebuințeze, ochise un *Oltcit*[46] pe o alee retrasă, acoperit cu o husă foarte prăfuită, ceea ce dovedea că proprietarul era plecat din stațiune; o verificase peste noapte, săltase husa, pornise motorul, constatase că funcționează și că rezervorul este plin.

Se răsuci pe pântece, cuprins un moment de panică, îndreptându-și privirea către cabina unde-și lăsase hainele în care se afla portofelul îndesat cu hârtii de-o sută; nimeni nu dădea târcoale cabinei; aprinse o țigară

---

[46] Oltcit a fost o marcă de automobile produse în România, în perioada 1981–1995.

și se uită insistent la roșcovana plinuță care tocmai își instala pledul alături; pe el puse o revistă, o minge multicoloră, o sacoșă din care răsărea gâtul îmbietor al unei sticle de rom; femeia, cam ofilită, cu sâni greoi și riduri sub bărbie, îi zâmbi cu bunăvoință.

„A venit aici să se pilească, își zise Corozel, nu-i arde ei de soare și de apa lacului…”

Pentru că nu avea nimic mai bun de făcut până la ora închiderii ștrandului, hotărî să intre în discuție cu ea, să-i facă curte, își încordă pectoralii și-i surise cuceritor.

37

Elevul Marinescu Alexandru dormea iepurește, cu pleoapele pe jumătate ridicate, răsuflând precipitat; visa că face parte din echipajul unei anume corăbii. Înainte de culcare, recitise a treia oară un pasaj din cartea „Revolta de pe Bounty”, acum parcă trăia aievea acel pasaj, episodul de la începutul răzvrătirii; era comandantul Bligh[47], mateloții tocmai pătrundeau în

---

[47] William Bligh (n. probabil la 9 septembrie 1754, Plymouth – d. 7 decembrie 1817, Londra) a fost un ofițer de marină britanic și guvernatorul coloniei Noul Wales de Sud din Australia. El devine cunoscut prin revolta matrozilor de pe Bounty și prin călătoria cu barca cca. 5.800 km, fără instrumente de navigație, din estul Polineziei până la insula Timor. Călătoria a durat 6 săptămâni, ea fost cauzată de un atac al indigenilor, Bligh care un geniu în arta navigației, a fost debarcat pe insulă cu o parte din echipaj, care nu s-a alăturat revoltei matrozilor.

cabina sa, îi legau mâinile la spate, îl trăgeau din pat, îl duceau pe punte sub amenințarea muschetelor cu baionetele montate; undeva, poate la proră, răsuna o împușcătură, echipajul rebel era divizat de violente dispute…

Se trezi subit, rămase buimac două-trei secunde, până când începu să realizeze că se află în dormitorul internatului. Luă lanterna creion de sub pernă, o aprinse și-i îndreptă lumina către ceasul de pe perete; orele 2,34. Zgomotul metalic pe care îl auzise în vis, asemănător cu o împușcătură, izbucni a doua oară; sări din pat, se repezi la fereastra întredeschisă și se uită afară. Nimeni nu trecea prin curte sau pe drum, arinul din stânga porții era clătinat de un vânt subțire, pe cerul cenușiu de deasupra piscului Pajura se rostogolea un ghem de nori, semn că în curând avea să plouă. Se înfioră din pricina răcoarei, închise fereastra și se duse la spălător să bea un pahar cu apă, apoi se băgă din nou în pat și-și trase pledul peste cap.

Nu izbuti să readoarmă imediat.

Somnul îi fugea pe măsură ce se gândea la pocnitura aceea seacă, metalică, puțin înfundată, ce răsunase dintr-o anume direcție. Avea impresia, aproape certitudinea, că o mai auzise o dată. Când? Se chinui să dea un răspuns exact și până la urmă își aminti că o mai auzise în noaptea când părăsise internatul fără știrea

profesoarei de franceză. Da, împușcătura nu era reală, împușcătura reprezenta ridicarea capacului de pe gura canalului din spatele clădirii, trântirea la pământ, apoi reașezarea la loc…

Dar acest lucru dovedea că o anume persoană pătrunsese în canal cu intenția de a verifica sau repara instalația. La o oră atât de neobișnuită? Probabil era vorba de mecanicul acela nu prea prietenos, cu care schimbase câteva cuvinte. „Ciudat, chiar foarte ciudat, reflectă elevul Marinescu. Ar trebui să mă duc la profesoară, să-i spun… Ce să-i spun? Ce motiv să invoc? Nu pot să o trezesc acum, nu mi-ar ierta această obrăznicie până la absolvirea liceului, m-ar persecuta și mai abitir.” Însă nu izbuti să se debaraseze de gândul că „Vulpea” merita să fie deranjată. În definitiv, conchise, îmi fac datoria, poate se petrece ceva rău. În canal, ceva anormal.

Îmbrăcă vestonul peste bluza de pijama și coborî la parter. Ajuns în fața camerei ocupată de profesoară, își schimbă șovăielnic greutatea corpului de pe un picior pe celălalt. Să o trezească? Înghiți în sec, oftând, încă nehotărât. O șuviță anemică de lumină, abia vizibilă, se prelingea printre ușă și prag. Poate nu s-a culcat, își zise, sau poate a adormit și a uitat aprinsă veioza. Mai există și altă posibilitate, n-a stins lumina pentru că îi este frică să stea singură pe întuneric. Da, i-e frică și de umbra ei.

Această concluzie îl îmbărbăta, ridică mâna și ciocăni cu putere. Auzi câteva icnituri, niște mormăieli, mai bătu o dată, după care vocea nesuferită, ce-i bântuia nopțile, strigă temătoare:

— Cine-i acolo?

Marinescu își strânse vestonul la piept și rosti intimidat:

— Eu…

— Care eu?

— Elevul Marinescu Alexandru.

— Ce s-a întâmplat? Ești bolnav?

— Tovarășă profesoară, vreau să vă spun că cineva… un om… în sfârșit, scuzați-mă, dar…

— Așteaptă puțin!

Se încordă, reținându-și respirația.

„E prea târziu să mai dau înapoi, mâine am să regret, mă fac de râs, or să mă batjocorească toți colegii."

Se roși când profesoara îl apostrofă:

— Ce te-a apucat, elev Marinescu? Ai venit la o oră atât de tardivă să-mi prezinți din nou caietul cu exercițiile de matematică?

Uitase să-și acopere părul cu basmaua, bigudiurile metalice îi sticleau în semiîntunericul de pe culoar ca o diademă caraghioasă peste fruntea încrețită.

— Cineva a intrat în canal, sunt sigur că a pătruns cu intenții necinstite. Cred că ar trebui să telefonați la

poliție, să-i înștiințați că cineva…

— Ușurel, Marinescule, ușurel. Ce tot îndrugi? Mi se pare că în vacanța aceasta te-ai îndopat cu prea multe cărți de aventuri. Ia-o de la capăt, frumușel, debitează-ți inteligibil povestea, să pricep și eu măcar o parte din ea.

Peste un sfert de ceas, Marinescu se reîntorcea abătut în dormitor, bombănind neîncetat pe culoarul lung, cu rezonanțe stranii: „Nu m-a luat în serios. N-a vrut să telefoneze la poliție… Ei, dacă iese vreo dandana din chestia asta o să-și muște degetele… E posibil să iasă, am eu o presimțire, mecanicul ăla pe care l-am întâlnit avea ceva înfricoșător, n-aș dori să-l mai reîntâlnesc! N-a vrut să anunțe poliția, degeaba, am stăruit. Ca să mă liniștească, mi-a promis că se va interesa mâine la întreprinderea de Canalizare, va întreba dacă au trimis un muncitor să lucreze noaptea, în zona asta… Poate are impresia că sunt somnambul, sau că sufăr de halucinații, părea* speriată, m-a trimis la culcare și a răsucit cheia repede…"

38

Își luminau calea cu lanternele montate pe căști, avansau anevoios, încovoiați salopetele li se frecau necontenit de pereții pe care se prelingea o mâzgă

fetidă. Tase aprecie că intraseră în canal de aproape o jumătate de oră, fu de-a dreptul uimit când îndreptă fascicolul lămpii către ceas: trecuseră doar câteva minute. Duhoarea devenea din ce în ce mai insuportabilă. După alte minute lungi, penibile, ajunseră la o cotitură.

Demetriad se opri brusc, se aplecă și ridică o geantă de mărimea unei papornițe.

Trebuie să fie sculele, conchise Tase, le-a adus aici mai demult, n-a riscat să le care în seara asta, să fie surprins cu ele. Această constatare îl bucură, îi dădu o senzație confortabilă. Nimic de reproșat, își zise, e specialist în toată regula. Sunt sigur că nu vom da greș… Însă nu-și putu înfrâna gestul devenit tic nervos, ce-l stăpânea de câteva zile, apăsă involuntar mâna pe buzunarul din stânga, de la pieptul cămășii, unde păstra într-o pungă de plastic fotografiile livrate de fotograful Niculescu. Demetriad îi observă gestul și se interesă intrigat:

— Suferi de inimă?

— Mă supără împuțiciunea. O să mă obișnuiesc, încerc s-o suport, nu vă faceți griji.

Demetriad înclină din cap, taciturn, se aplecă și scoase dintr-o despărțitură a genții un bidonaș, turnă din el un lichid negricios în două pahare de plastic, adăugă și câte o pilulă.

— Bea! Ceai foarte tare în care am pus un comprimat

pentru mărirea rezistenței fizice.

Trase apoi din altă despărțitură a genții două panglici înguste de pânză, pe care erau lipite coji de portocală; semănau eu niște coliere.

— Le legăm sub nas, explică Demetriad, în felul ăsta n-o să ne deranjeze prea tare duhoarea.

Tase înnodă panglica la ceafă, gândind: „Mie nu mi-ar fi trecut prin minte să inventez drăcovenia asta, nici n-ar fi putut să-mi treacă, n-are rost să mă compar cu el, e profesionist…"

Îl privi apoi cum despăturește o coală de calc, cum studiază planurile desenate pe ea și, iarăși, îl învălui un sentiment de siguranță și de admirație.

— O luăm la dreapta, spuse Demetriad. Ia geanta! Atenție, în curând vom ajunge într-o zonă unde oxigenul e foarte rarefiat. Să-ți reglezi suflul și să nu faci gesturi de prisos.

Tase apucă geanta grea și se aplecă instinctiv, de teamă să nu se izbească cu capul de tavan. Canalul se strâmta, fură obligați să se târască în coate și în genunchi, mirosul era din ce în ce mai puturos, mai respingător. Împingea geanta în față, încet, icnind, auzea zornăitul sculelor și își amintea cum fuseseră achiziționate. Demetriad îi arătase o listă în ziua de după întâlnirea de la restaurantul „Monte Carlo":

— Uite, am notat aici sculele necesare. Ia și banii! Nu

le cumperi pe toate din același magazin, să nu bată la ochi, cutreieri câteva cartiere, te asiguri riguros că nu ești urmărit, cumperi o sculă de la un Ferometal, următoarea de la alt Ferometal. Dacă vei întâmpina greutăți, vreau să spun dacă nu vei găsi vreo unealtă, mă vei suna în fiecare seară, între nouă și nouă și un sfert. Îți las un număr de telefon. Să nu mă cauți la altă oră, nu ți se va răspunde.

Geanta se lovi pe neașteptate de tălpile lui Demetriad, care se oprise. Îl auzi vag glasul răgușit, ce părea că vine de departe, deși se afla chiar în fața sa, la o distanță de doi metri:

— Stai. Dă-mi dalta și ciocanul mare.

După ce le primi, se apucă să spargă zidul din dreapta, lovind cu mișcări ritmice, calme. Peste vreo zece minute îi făcu semn lui Tase să-l schimbe:

— Îi venim noi de hac. Ne încadrăm în timp, lucrează atent, cioplește pe margini, nu te gândi la ceas.

Tase scăpă dalta pe jos din cauza mănușii de vinilin ce i se lipea de palma asudată. Zgomotul amplificat îl înfioră, i se păru că se repede asupra sa ca un tunet năprasnic, își curbă spinarea de parcă ar fi fost lovit.

— Nu te teme, îl liniști Demetriad, nu se aude nimic sus… încetișor, să nu se producă scântei, nu-i exclus să existe scurgeri de gaz metan, deși n-aș crede.

Gaura se lărgea treptat, dincolo de ea plutea un aer și

mai viciat. O vietate moale se strecură iute, sprintenă, printre picioarele lui Tase, i se frecă de manșetele pantalonilor. Se opri îngrozit:

— Ce-a fost asta?

Demetriad rânji:

— Un șobolan. Mișună destui pe aici. Te înspăimântă?

— Mi-e scârbă, nu pot să-i sufăr.

— Continuă, sparge de jur-împrejur, încă puțin și vom putea să ne strecurăm prin deschizătură.

— Da, dom' Virgil…

Înainte de a relua lucrul pipăi o clipă, cu vârful dălții, buzunarul în care se aflau fotografiile și admise în sinea sa că singur nu ar fi fost în stare să organizeze și să execute o operațiune de o asemenea amploare, că ar fi dat bir cu fugiții la prima confruntare cu o problemă complicată. Cuvântul *spargere* i se părea odios, nu-l pomenea nici măcar în gând, în parte din superstiție, în parte din convingerea că nu se putea descurca în viață decât ciupind câte un obiect mărunt.

Demetriad îl privea cu ironie cum manevrează sculele, spunându-și:

„Un prăpădit… Dar când l-am cooptat m-am bizuit tocmai pe acest criteriu, m-am ferit de un tip cu inițiativă. Aș paria pe oricât că îndată ce-și va încasa banii se va apuca să cheltuiască în stânga și în dreapta,

fără să țină cont de consecințe; nu e capabil să-și înfrâneze pasiunile primare, va fi înhățat de polițiști la scurtă vreme după ce mă voi debarasa de el.”

Iar Tase lovea ca un automat cu ciocanul în daltă, se întrerupea uneori pentru a înlătura molozul și bucățile de cărămidă.

— Stop! exclamă Demetriad.

Pătrunseră într-o conductă ceva mai largă, apoi într-un canal; chițcăitul șobolanilor înnebuniți de razele lămpilor avea rezonanțe stranii. Tase gâfâia epuizat, se târa lent, își ștergea mereu, cu mâneca, sudoarea acră de pe obraji. „Dacă scap teafăr din iadul ăsta, jur să nu mai calc niciodată prin Ghințurești.” Conducta se sfârși deodată într-o încăpere cât o celulă, în care aerul părea mai curat. Un grătar de aerisire era instalat în tavan.

— Bomfaerul, bombăni Demetriad. Stăm bine cu timpul, dispunem de un mic avans.

Tăie patru gratii, în cruce, se retrase o jumătate de pas și-i ordonă complicelui să împingă capacul. Încă mai rezista, Tase fu nevoit să recurgă la o pilă pentru a-l putea îndepărta. Se săltară ajutându-se reciproc în canalul de deasupra; un minuscul coridor, la capătul căruia le bara calea un zid construit de curând.

— Dincolo de el se află depozitul, rosti Demetriad cu un ton din care răzbătea îngâmfarea.

Înainte de a ataca tencuiala, cercetă minuțios fiecare

porțiune a peretelui, până descoperi firele colorate ale sistemului de alarmă; le coji cu un briceag învelișul de plastic, luă cordoanele de derivație și le agăță de extremitățile firelor, apoi le reteză exact la mijloc; făcu o coadă de purcel cu firele rămase, le lipi cu bandă izolatoare și le prinse de marginea grătarului de aerisire. Tase îl privea năucit cum lucrează, cum i se mișcă degetele fără grabă, precis, de parcă ar fi croșetat.

„Da, își repetă cu mulțumire, e specialist, cu nu m-aș fi încumetat la o astfel de treabă complicată."

Peretele se dovedi mai solid decât își închipuiau, trebuiră să se schimbe mai des pentru a-l înlătura, să întrebuințeze bormașina, o freză acționată de un motoraș, o menghină portabilă și o scrie de alte unelte pe care Demetriad avusese prevederea să le pună în geantă. În spatele peretelui se înălța o ușă metalică. Era încuiată, însă cheia se afla în broască, pe partea opusă. Demetriad izbuti să o răsucească folosind un clește dentar. Intrară într-o încăpere care fusese la origine fosa teatrului de vară. Demetriad fu cuprins subit de nervozitate, își umezi buzele, își frecă palmele, căută comutatorul și, când apăsă pe el, în tavan sclipi orbitor un tub cu neon. Ridică arătătorul și șopti agitat:

— Fără zgomot, e posibil ca de aici să fim auziți. Ce dracu faci?

Tase tocmai își scotea mănușile.

— Păi…

— Ai chef să-ți lași amintire amprentele?

Îl înhăță de gulerul salopetei și îl zgudui ca pe o cârpă.

— Cretinule, dai totul peste cap. Stai lângă ușă!

„De s-ar termina odată”, gândi Tase supărat, încremenind în prag.

Demetriad dădu ocol lăzilor în care erau depozitate exponatele colecției, citi etichetele de pe ele, le deplasă încet, cu mare grijă, târî una în mijlocul încăperii, luă un patent și scoase cuiele cu care era fixat capacul. Ridică din ladă o casetă de metal, suflă peste ea pentru a o curăța de talaș, o depuse pe dușumea și se uită la ceas „murmurând:

— Mai bem o gură de ceai…

Și pentru că Tase îi evita morocănos privirea, îi făcu semn să se apropie și-i șopti în ureche:

— Alungă gândurile negre, am ajuns la țintă, peste douăzeci de minute vom fi afară.

Băură restul ceaiului direct din bidon, apoi Demetriad forță încuietoarea casetei, scoase din ea câteva zeci de monede, le introduse într-un săculeț de piele, trase aer în piept de parcă ar fi scăpat de o imensă povară și șuieră:

— Gata. Plecăm… Lovitura a reușit!

Locotenentului Scutaru îi parveni prima știre alarmantă pe la orele nouă dimineața. Venise întâmplător la birou în dimineața aceea, fugise de-acasă din pricina unor vecini prea zgomotoși, care continuau cu mare tămbălău în apartamentul de deasupra o nuntă începută în ajun.

Când sună telefonul, întinse mâna atât de iute către receptor încât răsturnă vaza de cristal plină cu creioane colorate. Vaza, de fapt o cupă câștigată la un concurs de floretă, căzu pe dușumea și se prefăcu în țăndări. În momentul când se întreba dacă cioburile aduc sau nu aduc noroc, în receptor răsună o voce dogită, alterată, dar vag cunoscută:

— Aș dori să vorbesc cu domnul locotenent Scutaru.

— La aparat.

— Bună dimineața! Sunt Gogolea. Mi-am permis să vă deranjez, scuzați-mă, ca să vă spun…

— Nu mă deranjați deloc.

Trase blocnotesul în față, luă un pix și îl îndemnă fără excesivă amabilitate pe custode:

— Spuneți-mi păsul…

— Știți; aseară am fost la restaurant.

— Știu, bineînțeles. Exprimați-vă concis!

— Când m-am întors acasă, m-a sunat paznicul pe

care l-am pus să-l dubleze pe Nanu. Și… și…

— Vă ascult.

— M-a înștiințat că Nanu nu s-a prezentat la slujbă.

— De ce nu s-a prezentat? Ce motiv a invocat?

— Încă nu am discutat cu el. M-am repezit la depozit, am verificat încă o dată sigiliile, broaștele. Totul era în regulă. N-am mai vorbit cu Nanu, am revenit acasă, picam din picioare de oboseală.

— Și acum ce doriți?

— Propun să facem împreună încă o verificare. Patru ochi văd mai bine decât doi… Oh! Mă doare capul îngrozitor, cred că vinul de la „Mistrețul" a fost o poșircă. Vă rog să mă însoțiți, să intrăm împreună în depozit.

— Se aprobă, vin să vă iau cu mașina.

— Mă găsiți în fața blocului.

Al doilea anunț telefonic urmă aproape instantaneu.

Directorul întreprinderii orășenești de canalizare susținea că unul din elevii care locuia la internatul liceului industrial era de părere că în cursul nopții pătrunsese cineva în canalul din preajma clădirii internatului. Scutaru se întunecă, amintindu-și automat că respectiva clădire era situată în preajma fostului teatru de vară. Rosti caustic:

— De ce nu și-a spus părerea azi-noapte?

— Pentru că a fost împiedicat de o anume profesoară,

care susține că elevul acela vrea să-și dea importanță.

— Cum o cheamă pe profesoară?

— O clipă, să caut hârtia pe care am notat numele ei… Da… O cheamă Felicia Anca Dezmireanu. Poate are dreptate în ceea ce privește imaginația excesivă a elevului ei. Noi nu am trimis pe nimeni să lucreze noaptea în zona aceea. Ce ziceți?

— Vă mulțumesc pentru informație. Ne. Revine nouă sarcina de a controla dacă elevul respectiv este setos de celebritate.

Cuprins de o presimțire urâtă, îl chemă din biroul alăturat pe plutonierul Vasiloiu și-i ordonă posac:

— Pornești în viteză la internatul liceului industrial. Mi-i aduci aici pe profesoara Dezmireanu și pe un elev pe care ți-l va indica ea. Urgent, foarte urgent! Stai puțin, la întoarcere treci pe la Gogolea, așteaptă în fața blocului unde locuiește, îl iei și pe el în mașină. Știe despre ce-i vorba…

— Iarăși depozitul?

— Fără comentarii.

Plutonierul ieși în pas alergător, iar soneria telefonului se auzi pentru a treia oară. Scutaru reflectă fatalist că o nenorocire nu vine niciodată singură, însă când auzi glasul maiorului Alexe răsuflă ușurat.

— Tovarășe locotenent, am găsit adineauri pe cerdac, o batistă murdară, cu o duhoare groaznică. Am

impresia că mi-a făcut-o plocon câinele. Am băgat-o într-o pungă de plastic, vă stă la dispoziție dacă veți considera că merită să…

Scutaru trase cu putere de nodul cravatei:

— Ce să fac eu cu o batistă împuțită?

— Mirosul care emană din ea îmi amintește de cel din conductele subterane de canalizare. M-am ocupat odată de un caz, am urmărit un infractor periculos care se refugiase într-un canal… Și, în mod automat am făcut legătura între batista găsită pe cerdac și canalele din jurul fostului teatru de vară. V-am întrebat aseară dacă nu cumva lipsește vreun obiect din depozitul Colecției Muzeale. Mă gândesc că niște spărgători abili ar fi putut să ia în considerație calea subterană pentru a…

— Da, ar fi putut. Trec pe la dumneavoastră, vă rog să mă așteptați.

— Cu dragă inimă. Vă sfătuiesc să aduceți un câine polițist.

— Chiar la acest lucru mă gândeam în momentul de față.

— În fine, poate greșesc, dar v-aș sugera ceva… Să cercetați dacă se găsește cumva în stațiune un recidivist, Mălinoiu Anastasio, zis Mascalzone. Nu știu ce anume mă îndeamnă să presupun că ar putea avea tangență cu un eventual furt comis la Colecția Muzeală. La revedere!

*

Locotenentul Scutaru verifică mai întâi credibilitatea informației furnizată de Alexandru Marinescu. Se convinse relativ repede că elevul nu suferea de mitomanie și nici nu inventase întâmplarea cu intenția de a-și da importanță sau de a-și spori prestigiul față de profesoară și față de colegi. De altfel, confirmarea adevărului îi sosi un sfert de oră mai târziu, când Gogolea intră în birou galben ca ceara, cu părul răvășit, cu privirile rătăcite, prăbușindu-se pe un scaun.

— Sunt un om distrus, tovarășe locotenent, pungașii au dat lovitura, m-au nenorocit. Au spart un zid, au decuplat semnalul de alarma, au pătruns în depozit.

— Ce lipsuri ați constatat?

— Monedele! Toate, absolut toate! Am inventarul la mine, vi-l arăt. Monedele… Unele din ele sunt exemplare unice, rarisime… M-au distrus bandiții, m-au…

— Calmați-vă, nu vă mai jeluiți, vă promit că ne vom da silința să-i prindem pe spărgători și să recuperăm obiectele jefuite. Vă rog, să treceți în biroul alăturat, să dați o declarație referitoare la furt la care să anexați descrierea completă a monedelor. Vom transmite imediat, în toată țara, caracteristicile lor. Liniștiți-vă, nu intrați în panică.

— Vă atrag atenția în mod respectuos că este posibil

să fie trecute peste graniță, să se încerce valorificarea lor în străinătate. Deci…

— Vom lua măsurile de rigoare. Vă rog să scrieți declarația.

Apoi Scutaru avu o discuție telefonică cu șeful său direct, de la Inspectoratul Județean. Urma să-i fie trimisă o echipă de criminaliști anchetatori, în aceeași zi. Până la sosirea ei, avea să înceapă ancheta ce se impunea.

După ce termină convorbirea, rămase câteva clipe cu privirea ațintită în gol, parcă năuc, tresărind când plutonierul tuși pentru a-l readuce la realitate.

— Un caz extraordinar, Vasiloiule. Miroase a mână de profesionist, de specialist de talie internațională. Îi vom da de capăt?

— Trebuie!

— Da, trebuie… Bun, să nu mai întârziem, ne apucăm imediat de lucru. Locotenentul Mieluș va cerceta calea folosită de infractori pentru a pătrunde în depozit. Dumneata vei verifica dacă există în stațiune un ins numit Mălinoiu Anastasie, poreclit Mascalzone, recidivist. Vei cere să ni se transmită semnalmentele lui și vei alerta toate hotelurile, toate pensiunile, toate gazdele particulare care închiriază camere turiștilor. Să nu rămână niciun loc neverificat. Îndată ce îl vei descoperi, pui mâna pe el și îl aduci aici, să stăm de

vorbă cu el. E o sugestie a prietenului nostru, maiorul pensionar. Se cuvine să ținem seama de experiența, de flerul lui. A găsit în cerdac, azi dimineață, o batistă murdară, cu duhoare de canal. Maiorul bănuie că a fost pierdută de unul din spărgători. Nu ne este permis să neglijăm acest presupus indiciu. De problema aceasta mă voi ocupa personal. Pornesc într-acolo, însoțit de o echipă și de un câine. E cu putință ca infractorii să se fi ascuns în pădure.

— Acul în carul cu fân.

— Nu dispera, Vasiloiule, încă nu avem motiv să ne văicărim ca Gogolea. Vor sosi chiar azi câțiva colegi de-ai noștri de la Inspectoratul Județean. Și ni s-a promis trimiterea unui elicopter care va survola versantul sudic al muntelui Palanga. La treabă!

40

Demetriad urca printre copaci, alunecând aproape la fiecare pas pe covorul jilav de frunze ruginii. Nu se simțea deloc ostenit, era în formă, menținea un ritm de metronom și din când în când arunca o scurtă privire asupra ceasului cu busolă. După ce intrase în pădure, începuse să se prelingă din cerul de culoarea ardeziei o burniță sâcâitoare, extrem de fină, care din fericire încetase repede. În curând avea să se ivească zorile, de

pe acum se insinua spre răsărit o geană palidă de lumină.

Schimbă dintr-o mână într-alta servieta diplomat ce conținea prada, apreciind că mai avea de parcurs cam un kilometru până la punctul de întâlnire cu mesagerul care îl angajase. După aceea, adică după schimbul monedelor cu suma promisă, se va ține cu exactitate de planul conceput.

Continua să-l irite mirosul pestilențial din canal, ce i se impregnase în pori și în veșminte, dar îl suporta cu stoicism și spera să scape în curând, o dală pentru totdeauna de duhoarea de ou clocit.

Vârî mâna în buzunarul din stânga al salopetei, să scoată batista. Era gol, batista dispăruse, se înverșuna să o caute și în celelalte buzunare, fără să o găsească. Se opri o clipă în loc, asaltat de o vagă neliniște. Unde putuse să o piardă? În canal? În niciun caz, deoarece își amintea perfect că se ștersese pe față o singură dată, înainte de a intra în pădure. Probabil atunci îi scăpase din buzunar. Își domină începutul de panică, spunându-și că amănuntul acesta nu avea importanță, că nu putea să-i dăuneze, își trecu dosul palmei peste obraji și reluă ritmul egal de urcare, aidoma unui mărșăluitor cu experiență, care își dozează efortul cu maximă economie. Își aminti în treacăt și de celălalt moment de derută, apărut la puțin timp după ce se

despărțise de Tase. La cealaltă margine a drumului pe care trebuia să-l traverseze, ședea lângă o cișmea un câine negru, imens, nemișcat, pândindu-l cu niște ochi fosforescență. Pregătise cuțitul, gata să reacționeze, să se apere dacă avea să fie atacat, însă câinele nu lătrase, nu se repezise, îl privise neclintit și mut cum intră în pădure, întorcând doar capul.

Se uită iarăși la ceasul-busolă. Putea să-și acorde un mic răgaz, să tragă două-trei fumuri dintr-o țigară, pădurea era foarte deasa, pustie, nimeni nu avea să remarce flacăra brichetei.

Oare cum se comporta Mălinoiu acum? Se deplasa desigur cum i se spusese, se depărta de stațiune, nu trecea peste jaloanele impuse, nu era atât de cretin încât să nu știe că cea mai măruntă abatere avea să-i fie fatală, era prea fricos și prea pățit pentru a-și permite vreo inițiativă. Corozel? Dana? Cu siguranță că respectau și ei regulile jocului, ale căror greșeli se plăteau scump. Înălță din umeri, nepăsător. Nu avea rost să se îngrijoreze de soarta lor, a *foștilor complici,* oricum nu avea să-i mai vadă niciodată. Strivi chiștocul țigării de trunchiul unui fag, îl băgă în buzunar și reluă urcușul.

Se apropia tot mai mult de locul întâlnirii, de locul pe care îl fixase el, ale cărui împrejurimi le cunoștea bine; le cercetase de câteva ori după ce venise în Ghințurești, conform planului stabilit încă înainte de a pleca din

București, știind din experiență că orice neglijență duce la pieire; nu putuse de la bun început să nu ia în considerație ipoteza înșelăciunii, era obligat să fie circumspect.

Se opri la marginea luminișului, se lipi de un brad stufos, privi intens către buturuga din centrul locului defrișat. Mesagerul nu apăruse. Se feri să înainteze, să pătrundă el primul în luminiș, i se părea o nerozie să se expună unui eventual atac. Probabil că insul cu care avea întâlnire era tot atât de circumspect, sta la pândă pe undeva prin preajmă. Cine avea să-și piardă răbdarea? Cui aveau să-i cedeze nervii mai repede? Se scurseră două minute lungi, pline de tensiune până când distinse în dreapta sa tremurul unei crengi, la o distanță de vreo zece metri de locul unde sta la pândă. Se retrase tiptil, ocoli luminișul și când ajunse în partea opusă strigă:

— M-am prezentat! Avansați către buturugă.

Creanga fu aplecată, deasupra ei se ivi chipul mesagerului.

— Sunteți teribil de grijuliu, domnule Virgil.

— O notă bună, nu-i așa?

— Bineînțeles. Ați procurat marfa?

— Am adus-o, vreau să văd culoarea bancnotelor.

— Le veți vedea. Vă deranjează dacă vă uitați mai atent la buturugă?

Demetriad se supuse, puțin iritat, și zări o sacoșă cafenie printre ciupercile otrăvitoare ce năpădeau buturuga.

— Verificați-i conținutul, îl îndemnă mesagerul.

— Mă împiedică prudența. Intrați în luminiș, deschideți sacoșa, în caz de nesupunere nu voi accepta schimbul.

Se scurse lânced mai bine de un minut, timp în care Demetriad își înfășură pe antebrațul drept, al mâinii care purta servieta, pe sub mâneca salopetei, un arc de oțel terminat la capăt cu o bilă de plumb de mărimea unei nuci. Dinspre cealaltă parte a luminișului nu se auzea nicio mișcare.

— V-ați răzgândit? se interesă cu ironie Demetriad.

— Vin spre dumneavoastră.

— Pășiți încet… Stop! Dezbrăcați haina, aruncați-o la picioare, răsuciți-vă o dată, să vă văd și spatele. Perfect… Acum suflecați-vă pantalonii până la genunchi.

Mesagerul se supuse bombănind:

— Nu ascund nicio armă, puteți să vă convingeți.

— M-am convins. Acum am să pornesc și eu spre dumneavoastră.

Se opri de cealaltă parte a buturugii, deschise servieta din care se revărsară scânteierile argintii-gălbui ale monedelor. Mesagerul se aplecă și el, ridică sacoșa, îi

vărsă conținutul pe pământ, teancurile de bancnote de o sută de dolari. Apoi, deodată, ca prin minune, în pumnul drept al mesagerului apăru țeava unui revolver cu amortizor.

— Mâinile sus! ordonă sec mesagerul.

Demetriad înălță lent brațele, ca în transă, foarte lent, urmărind cu atenție expresia rece și dură întipărită pe figura omului din fața sa; când brațele îi ajunseră la înălțimea umerilor, declanșa cu un gest scurt, abia vizibil, arcul de oțel. Bila de plumb izbi exact mijlocul frunții, mesagerul se prăbuși cu un icnet, dar înainte de a atinge solul izbuti să apese pe trăgaci. Glontele atinse în treacăt coapsa dreaptă a lui Demetriad, care în primele clipe nu simți nicio durere.

— Nu m-a doborât, își spuse în șoaptă, sunt teafăr…

Prima zvâcnitură îi cutremură piciorul când se repezi să strângă bancnotele. Se înțepeni, surprins de sângele ce începea să se prelingă peste cracul pantalonilor, către genunchi. Durerea era suportabilă, îl deranja numai când se deplasa cu pași mari, mai ales când apăsa talpa pe pământ. Sfâșie o bucată din cămașa mortului, își pansă repede coapsa. Spera să nu i se infecteze rana înainte de a ajunge la adăpostul pe care îl alesese și îl amenajase a doua zi după sosirea în Ghințurești.

Cercetă minuțios veșmintele mesagerului, cu scopul de a înlătura niște eventuale dovezi ce puteau să

conducă la identitate, în cazul când avea să fie descoperit cadavrul. Nu găsi niciun act, ceea ce nu îl miră, se așteptase ca mesagerul să fie precaut. Îl îmbrăcă apoi cu haina și îi târî trupul până la un grohotiș din apropiere, unde îl acoperi cu bolovani. Termină sleit de puteri, fi nevoit să se odihnească vreo zece minute, timp pe care îl folosi pentru a confecționa dintr-o creangă de fag un toiag. Luă în mâna stângă servieta cu monede și sacoșa cu bani și porni încet către adăpost, sprijinindu-se în toiag. Când ocoli o mică prăpastie, avu impresia că aude un foșnet în spate, întoarse neliniștit capul; o secundă i se păru că printre copaci se strecoară silueta neagră a câinelui lup pe care îl remarcase în zori, înainte de a intra în pădure.

— Am vedenii, începe febra, nu e posibil să mă urmărească, n-are ce căuta aici…

*

Imediat după reîntoarcerea la cabană unde se adăpostise și în ziua precedentă, Tase făcu un duș pentru a șterge de pe piele duhoarea obsedantă din canal, apoi se culcă în dormitorul comun, în patul pe care avusese grija de a-l rezerva, deoarece cabana era arhiaglomerată în ziua de duminică.

Se trezi după câteva ore, bine dispus, odihnit; în jur domnea liniștea, majoritatea turiștilor se sculaseră dis-de-dimineață, se auzea doar un vag sforăit, ca bâzâitul

unei albine, dinspre paturile situate de cealaltă parte a intervalului, iar prin fereastra din stânga se vedea o porțiune de cer înnorat. Șezu un timp nemișcat, destins, parcă nevenindu-i să creadă că scăpase nevătămat din canalul acela infernal, în caro la un moment dat fusese convins că îi vor rămâne oasele, că va putrezi acolo fără să fie descoperit vreodată. Buna dispoziție îi pieri în clipa când își aminti scena datorită căreia părăsise în grabă restaurantul „Mistrețul”.

Ce căuta Mami în Ghințurești? se cutremură de frică își spuse că o înștiințase cineva că el, Tase, o mințise, că nu plecase pe litoral să plaseze suveniruri, că în lealitate se găsea în Ghințurești, angrenat într-o treabă a dracului de periculoasă. Frica i se domoli treptat, se convinse definitiv, după câteva minute, că Manii nu fusese chemată de Demetriad, de Corozel sau de Dana; nu aveau interesul să dezvăluie un secret ce putea să-i coste. Da, ea venise în stațiune eu totul întâmplător, iar faptul că o văzuse la restaurant, înainte de a-l vedea ea, reprezenta un noroc formidabil. În caz contrar… Preferă să alunge din minte cealaltă posibilitate. Decise să nu mai țină seama de sfaturile lui Demetriad, care îl avertizase stăruitor să nu se întoarcă imediat la București, să evite orașele mari, să vegeteze cel puțin trei luni în niște localități mărunte.

Scoase de sub pernă borseta în care se aflau banii și

fotografiile ce îl reprezentau pe Demetriad, agăță cureluşa de încheietura pumnului, străbătu căscând culoarul rece și ieși pe terasa ce domina valea acoperită de o ceață străvezie. Departe, jos, se zărea printre straturile alburii acoperișul impunătorului hotel „Carpați”.

Fumă o țigară, zgribulit, spunându-și:

„Mă bărbieresc, mai fac un duș, halesc zdravăn, îi mai trag un somn și când începe să se întunece cobor la gară, o întind la București, m-am săturat de peisaj montan, o aștept acasă pe Mami, nu mă mișc din casă, iar când se întoarce Mami îi explic că s-a împuțit afacerea cu suvenirurile. Nu suflu niciun cuvințel despre bani, nu mă ating de ei, îi pun la păstrare cel puțin o jumătate de an…”

Mai târziu, după ce se bărbieri, buna dispoziție îi crescu vertiginos, mâncă doar o omletă, goli o sticlă de vin negru, vârtos și, în mod absolut necugetat, poate din pricină că se gândea fericit la „lovelele” ce-i burdușeau borseta, dădu pe gât la iuțeală un lichior mare, de ananas. Amețeala îl pocni subit, i se năzări că niște tineri care tocmai își despachetau merindele aduse de-acasă îl privesc batjocoritor. Țipă, bătând cu pumnul în masă:

— Vă holbați la mine, neisprăviților, beliți ochii ca la circ!

Tinerii îi zâmbiră cu îngăduință, continuând să scoată

merindele din rucsacuri, fără să-l ia în seamă.

— Calicilor!

Un ins între două vârste, care mânca la o masă din apropiere cu soția și copilul, se ridică pe jumătate și rosti supărat:

— Du-te și te îmbată în altă parte.

— Cu mine vorbești? Știi cine sunt eu?

— Nu mă interesează, lasă-ne în pace.

— Am bani, fac cinste, comandați ce doriți!

Constată surprins și totodată jignit că nimeni nu se îndesa să-i accepte cinstea. Iar din încăperea aflată în spatele tejghelei se ivi cabanierul, care i se adresă îngrijorat:

— Domnu, vă rog, puțină decență…

— Scutește-mă, n-am chef să mai fiu dirijat! (Trase o chiuitură stridentă, prelungă). Asta e, la munte nu se poate fără iodlere[48]. Acum toarnă de băut la toată lumea.

— Domnule, cabana e local public, nu-i permis să tulburați odihna. Avem la etaj o echipă de alpiniști. Încă dorm, își refac forțele după o cățărare foarte dificilă.

Tase apucă masa și o răsturnă cu picioarele în sus. Cabanierul încercă să-l domolească, îl prinse de braț,

---

[48] Fel de a cânta specific locuitorilor de munte din Tirol, Bavaria și Elveția, constând într-o serie de vocalize care trec frecvent de la registrul normal al vocii la cel de falset.

dar fu pălmuit. Săriră în ajutorul lui doi tineri, se străduiră zadarnic să-l imobilizeze pe turbulentul turist, Tase se smulgea din mâinile lor, se repezi către terasă, coborî aproape zburând cele zece trepte și o luă la goană pe drumul ce ducea în Ghințurești, răcnind ca un turbat:

— Uite cine s-a găsit să mă priponească!

Cabanierul socoti că era cazul să anunțe poliția deoarece nu i se achitase costul consumației.

Un sfert de oră mai târziu, când Tase parcursese jumătatea distanței dintre cabană și stațiune, văzu apărând de după o cotitură un ARO albastru. Adulmecă numaidecât primejdia, se îndreptă către parapetul metalic de pe partea stângă, îl escaladă, apoi se înțepeni, îngrozit de hăul ce i se înfățișa în fața ochilor, în fundul căruia spumega o apă învolburată. Fu înhățat de guler de plutonierul Vasiloiu, căruia cabanierul îi comunicase semnalmentele scandalagiului neplatnic.

— Ai de gând să te sinucizi, Mascalzone?

Tase șovăi un moment, gemu scurt, umerii i se gârboviră, deveni moale ca o cârpă. Vasiloiu îl cuprinse în brațe, îl săltă cu mare efort peste parapet, îl conduse la mașină, în timp ce Tase bolborosea:

— Bănuiam eu că o să se termine prost. Să n-o chemați pe Manii. Spun tot, vă pun la dispoziție un set de fotografii…

*

Corozel hotărî să nu ia în seamă recomandările lui Demetriad, care după ce îi înmânase restul banilor, îi spusese să nu se reîntoarcă imediat la București și, mai ales, să evite categoric „locul faptei”.

După ce o conduse pe Dana într-o mică localitate situată la 60 de kilometri de Ghințurești, abandonă într-o pădurice *Oltcitul* furat, așteptă să se lumineze de ziuă, apoi ieși la șosea și porni către stația de autobuz pe care o reperase mai devreme. Hotărâse să revină în stațiune, luase această decizie încă din clipa când depusese bagajele la gara feroviară. Se considera eliberat de orice restricții, total independent după încheierea „afacerii”, socotea că ar fi dat dovadă de nerozie dacă ar fi urmat literă cu literă recomandările fostului șef.

Se ferise să-l întrebe pe Tase cu ce mijloc de transport avea să se întoarcă la Mami, în București; în cazul când, firește, avea să se întoarcă la București; îl știa de niște ani buni, îi ținuse odată tira, cu ocazia unei găuri date la o tonetă din Titan; prada nu meritase riscul înfruntat, se aleseseră cu niște fleacuri; Tase susținea ferm că gestionara dosea câștigul ilicit la locul de muncă; nu găsiseră niciun ban, demolaseră degeaba dușumeaua, probabil informația era falsă; sau nu se pricepuseră ei să scotocească… Oare Mascalzone va respecta sfaturile lui Demetriad? Neapărat! Cu fufa de Dana nu se întinsese la vorbă, preocupat să circule corect până la localitatea

unde o debarcase.

„Treaba lor, conchise când ajunse în stațiune, îi privește cum se descurcă de-acum înainte. Fiecare pe contul lui! Bambina e în stare să se strecoare printre lațuri, situația ei nu se compară cu cea a lui Tase. Deh, măgar bătrân, are cazier, o scrântește dacă se abate din matcă. Cu Dana am să mă răfuiesc eu, e tâmpită dacă își închipuie că am uitat afrontul, am să o caut, o oblig să se târască în genunchi în fața mea. Era normal să se care urgent din Ghințurești. O să izbucnească tămbălăul, absența paznicului va sări în ochi; îl va înghesui poliția… (Râse mânzește, lingându-și buzele cărnoase.) O să-și depene cu sughițuri romanul de amor turbat. Eu sunt cristal, nu am cazier, nu există probe împotriva mea, nu pot fi suspectat."

Prudența-i înnăscută îl îndemnă totuși să evite centrul stațiunii. Cunoștea majoritatea străzilor orășelului, le bătuse cu pasul în lung și în lat cu prilejul cercetării locurilor de parcare. Se îndreptă către un scuar peri feric, pustiu. După orele opt, când se deschise Alimentara din apropiere, cumpără o cutie cu napolitane și o sticlă de coniac, apoi se reîntoarse în scuar, ronțăi alene napolitanele și trase o singură dușcă din coniac. Nu voia să se amețească înainte de a găsi o cameră unde să locuiască provizoriu; plănuia să se stabilească peste câteva zile, când socotea că se vor mai

liniști apele, la elegantul hotel „Carpați”, avea ambiția să ocupe camera în care se lăfăise Demetriad.

Dimineața se înfățișa mohorâtă, printre munți alunecau vertiginos ghemotoace de nori plumburii, însă ici-colo se zărea câte o șuviță de cer albastru, ceea ce îl bucură. Nădăjduia că vremea avea să se amelioreze repede. În definitiv, își zise, toamna abia începea, stațiunea încă era aglomerată, lacul va avea căutare. Ațipi cu capul pe valiză, fără să vrea, biruit de oboseala acumulată în cursul nopții. Fu trezit de răpăitul unei tobe de tinichea. Pe banca de alături, un bătrân îngăduitor asista un ține obraznic, care se înverșuna să izbească în toba jucărie din ce în ce mai tare. Se uită la ceas, constatând surprins că dormise aproape două ore. Își aminti zâmbind de roșcovana planturoasă cu care conversase în ajun, la plajă. Îi notase într-o doară numărul de telefon, era cazată la Minion, o vilă cu pretenții de hotel, situată pe lângă Băile. Termale. Decise să o sune, ieși în stradă să caute un telefon public, când tocmai trecea un taxi gol. Îi făcu semn imperativ șoferului. Printr-o ciudată coincidență, nimerise chiar taxiul care îl transportase în prima zi la popasul „Pui de Urs”. Șoferul îl recunoscu.

— La Minion, comandă Corozel, deschizând portiera.

— Vă salut! Tot eu v-am dus săptămâna trecută de la gară la popas.

— A, da? mormăi nepăsător Corozel. E posibil… (Socoti că șoferul l-ar putea ajuta, deveni brusc mai comunicativ.) Dom'le, ai o memorie formidabilă.

— Pot să mă laud că articolul ăsta nu-mi lipsește din prăvălie.

— Sper să găsesc o cameră la Minion.

— E înghesuială mare, vă pierdeți timpul de pomană, vă garantez că sunt ocupate toate camerele.

— Și atunci? Ce mă sfătuiești? (Trase din buzunar o hârtie de cincizeci de lei, o flutură și o depuse pe bordul mașinii.) Trebuie să rămân în Ghințurești.

— Ar fi o soluție, să încercăm, am o rudă care lucrează la hanul „Trei Stejari". Un camping cu căsuțe. Nu-i atât de grozav ca la popas.

— Nu contează.

— Vă duc până acolo și discutați cu verișoara nevestii-mii, vă înțelegeți cu ea. Să știți că e departe de oraș.

— Departe? Îmi convine de minune. Ești al meu, băiatule. (Răscoli prin portofel, mai dădu la iveală o bancnotă de 25 de lei.) În afara cursei… Ce zici, facem trampa?

Taximetristului nu-i plăcu tonul prea intim și totodată disprețuitor, înălță din umeri fără a se atinge de bani și acceleră. Clientul arăta la fel de grosolan și de incomod ca și în prima zi, și poate tocmai din această cauză nu-l uitase. Frână peste o jumătate de ceas într-o poiană

largă, lângă un pavilion în spatele căruia se aliniau cuminți trei șiruri de căsuțe vopsite în culori pastel. Spuse morocănos:

— Mergem împreună la birou.

Corozel obținu fără tocmeală căsuța numărul 14. Se bărbieri cu grijă, hotărând să o caute imediat pe roșcovana cu care legase cunoștință la lac. Regreta că nu aranjase o întâlnire cu ea. Din păcate, cu o zi în urmă nu știuse că avea să se întoarcă în stațiune. Deschise fereastra și se uită la cer; începea să se însenineze, aerul se mai încălzise, brazii sticleau, deasupra piscului Pajura se rotea lin un zăgan; pe veranda căsuței de alături un tânăr cu bărbuță rară executa un exercițiu yoga, ședea nemișcat într-o poziție caraghioasă, cu picioarele răsucite pe după gât. Îi făcu semn cu mâna, închise fereastra și scoase din valiză sacoul pepit și pantalonii galbeni. În timp ce se îmbrăca, își aminti de incidentul întâmplat francezului Fleurist, la popas. Oare ancheta continua? De fapt, nu avea rost să-și mai bată capul cu o chestiune în care nu era amestecat.

Înnodă împrejurul gâtului un fular de mătase albă și dădu să iasă. În prag fu gata să se izbească de un plutonier de poliție, cărunt, masiv, cu mustața pe oală, alături de care se afla recepționera hanului.

— Dânsul este cel pe care îl căutați, îi spuse ea plutonierului.

Și se retrase imediat, stânjenită, de parcă i-ar fi fost teamă că va fi obligată să asiste la o scenă neplăcută.

Corozel își reținu respirația, simțind cum i se umezesc palmele și cum i se încing urechile.

„Te pomenești, gândi fulgerător, că s-a vindecat francezul și m-a turnat că am vrut să-l buzunăresc."

Se căzni să se calmeze, scoase o țigară și se uită mai atent la milițian. I se păru blajin, chiar binevoitor.

— Pe mine mă căutați?

— Da.

— Am mai discutat la popasul „Pui de Urs" cu un loco… cu un domn anchetator. Credeam că s-a lămurit, eram în sala de biliard când…

— Despre altceva e vorba.

— Altceva?

Își scotoci cu înfrigurare memoria, întrebându-se ce dorea *tablagiul*; nu-i trecu prin minte nici măcar o secundă că putea fi căutat din pricina spargerii de la depozitul Colecției Muzeale.

— Mă rog, nu stați pe prag, poftiți înăuntru.

— Mă însoțești la sediu, ripostă sec plutonierul.

— Eu? Ce să fac acolo?

— Te așteaptă un prieten, arde de nerăbdare să te reîntâlnească.

— Ce… ce prieten?

— Mălinoiu. A ciripit!

Corozel se cutremură, obrazul oacheș i se întunecă și mai mult. Aruncă o privire furișă către treptele căsuței, cu gândul să-l îmbrâncească pe polițist și să fugă în pădurea nu prea depărtată. Se încordă, schiță un gest, dar plutonierul îl înșfăcă de braț și rosti sumbru:

— Îți pun cătușele dacă nu te astâmperi!

*

Dana respectă cu strictețe sfaturile lui Demetriad. Coborî dintr-un tren personal în gara Florești Prahova, iar până la București făcu autostop de două ori. Știa că trebuie să evite o bună bucată de vreme cartierul Grand, unde avea o mulțime de cunoștințe; îi telefonă unei prietene care locuia în Drumul Taberei, o rugă să o găzduiască două-trei zile, motivând că se certase cu proprietăreasa și nu avea unde să doarmă până la găsirea altei camere.

Nu bănuia că numele și semnalmentele aveau să-i fie difuzate după puțin timp în întreaga țară, drept consecință a mărturisirilor complete făcute de Tase.

În ziua următoare, spre seară, prietena intră agitată în garsonieră, se repezi în camera de baie, unde se auzea apa clipocind, se uită îngrozită la Dana, care se săpunea, se așeză pe marginea căzii și vorbi cu voce răgușită:

— E lată rău, ai încurcat-o, nu mi-ai spus că ai nevoie de-o ascunzătoare.

— Eu? N-am niciun motiv să mă ascund.

— Cu mine să nu faci pe nebuna că nu ține. Ne cunoaștem de prea mulți ani. Umblă presarii după tine.

— Cum ai aflat?

— M-a abordat azi un civil, mi-a arătat legitimația și m-a întrebat dacă te-am întâlnit. Eram la bazinul Lido, cu un tip care mă curtează.

— M-ai dat de gol?

— Doar nu era să-mi tai singură craca de sub picioare. M-am jurat că ultima oară te-am văzut prin februarie. Și când veneam încoace am discutat în autobuz cu Veronica. O știi, nu-i așa?

— O știu, lucrează la Tricodava. Am copilărit pe aceeași stradă.

— A stat de vorbă și cu ea un polițist, a avertizat-o că dacă te întâlnește și nu anunță imediat e pasibilă de complicitate la un delict grav. Ce-ai făcut? în ce rahat te-ai băgat?

Dana îi ocoli privirea.

— Trebuie să fie o…

— O ce? Vorbește!

— O confuzie. Mă duc mâine la circă, îi lămuresc.

— Nu înghit eu bancul ăsta răsuflat, nu-s atât de fraieră. N-am chef să intru iar în bucluc, am stat o dată la pârnaie, abia m-am căpătuit, vreau să mă mărit. Hai, îmbracă-te repede și întinde-o. Ar putea să pice din clipă în clipă un polițist. Dacă te prind, să nu care cumva

să spui că te-am primit. Te stropesc cu vitriol dacă îmi pomenești numele, aștept până ieși și te desfigurez. Pleacă!

Dana vru să o înduplece, să o roage să-i permită să mai rămână la ea măcar o noapte. Renunță, știind că va fi refuzată. Se șterse în grabă cu prosopul, se îmbrăcă, își îndesă lucrurile în valiză și părăsi, fără să pronunțe un cuvânt, garsoniera din Drumul Taberei.

Fu arestată la sfârșitul săptămânii în gara Oradea, unde aștepta o cursă locală cu care intenționa să ajungă într-o localitate din apropiere.

41

Detașamentul de urmărire comandat de locotenentul Scutaru era alcătuit din polițiști, brigadieri silvici, cercetași ai regimentului de vânători de munte din stațiune și din câțiva membri ai echipei Salvamont; mai ales cei din urmă erau buni cunoscători ai meandrelor muntelui. Urcau răsfirați printre copaci, încet, scotocind cu atenție porțiunile de teren ce le reveneau, comunicând prin semne. Panta devenea tot mai abruptă, lumina crepusculară strecurată cu zgârcenie prin frunzișul des îngreuna urcușul. În fruntea tuturor avansa polițistul cu câinele dresat ținut în lesă. Câinele maiorului, lăsat liber, apărea și dispărea minute întregi,

adulmeca parcă distrat covorul gros de frunze veștede.

„Îi arde de zbenguială, gândi locotenentul, nu ne va fi de niciun ajutor, l-am luat numai ca să-i fac pe plac maiorului pensionar.”

Era dezamăgit de faptul că urmărirea nu dădea încă rezultate; era decis să nu părăsească muntele până nu avea să descopere urma infractorului.

Ajunseră la un luminiș în mijlocul căruia agoniza stingheră o buturugă năpădită de bureți otrăvitori.

— Înnoptăm aici, rosti Scutaru cu voce scăzută, străduindu-se să nu-i răzbată disperarea din suflet. Nu aprindeți focuri. Vom relua cercetarea mâine, în zori.

Se așezară toți pe iarba măruntă și aspră, deschiseră ranițele și scoaseră cu gesturi domoale rațiile de hrană rece. Bezna. Îi învăluia lent. Un pădurar cărunt, bondoc, cu mâini noduroase și obraji purpurii se trânti lângă Scutaru și desfăcu din geantă o jumătate de pâine, o bucată de slănină afumată și o ceapă roșie. Îl îmbie pe locotenent:

— Luați, doară n-o să flămânziți din pricina unui bolund. (Sparse ceapa între palmele puternice.) Trebuie să vă hrăniți, mai aveam de umblat.

— Iau… Ce părere ai? Îl prindem?

— Musai!

— Eu nu mai sunt atât de convins ca la început, deși câinii i-au adulmecat urmele de câteva ori. Adevărat, pe

distanțe foarte scurte. Parcă a intrat în măruntaiele muntelui ăsta blestemat.

— Numai prin zona asta putea să se strecoare. În dreapta e prăpastie adâncă, în stânga o cascadă și o pădure rărită de foc. E un bai, domnule locotenent.

— Care?

— Ne-a luat-o mult înainte, de-acu poate e în vârf și atunci coboară iute și se ascunde în satele din partea cealaltă.

— Versantul opus este cercetat de alt detașament. Mă întreb dacă nu cumva…

Se întrerupse și se ridică repede, intrigat de mârâitul lui Zmeu, care reapăruse și se învârtea excitat în jurul buturugii. Celălalt câine, eliberat din lesă, i se alătură și începu să scheaune, la fel de agitat. Locotenentul aprinse o lanternă și examină cu atenție solul dimprejurul buturugii. Descoperi niște pete de sânge uscat; apoi cei doi câini îi conduseră la un grohotiș din apropiere; un polițist îndepărtă bolovanii din locul în care se opriseră câinii. Fu găsit cadavrul chircit al unui bărbat necunoscut. Murise din cauza unei răni adânci, situată exact în mijlocul frunții. Scutaru aprecie că decesul se produsese în aceeași zi, probabil în cursul dimineții.

Luă legătura prin *storn* cu sediul poliției din Ghințurești, descriind semnalmentele mortului.

Ofițerul care coordona toate informațiile îl anunță că semnalmentele nu corespundeau cu cele din fotografiile furnizate de Mălinoiu, dovadă că șeful bandei continua să se ascundă.

Acoperiră cadavrul cu o foaie de cort, după care locotenentul ordonă stingerea, se înveli cu o pătură, privi câteva clipe cerul împânzit de stele și înainte de a adormi constată în treacăt: „Iar a șters-o câinele maiorului Alexe…”

*

Demetriad se trezi la revărsatul zorilor, se frecă la ochi și vru să se ridice repede; o durere năprasnică îi fulgeră coapsa dreaptă, împiedicându-l să facă mișcări bruște; se lăsă pe spate înjurând, amintindu-și confruntarea cu mesagerul, înlăturarea acestuia și propria-i rană. Scăpase ca prin urechile acului. Din păcate, nu nevătămat… întoarse capul și zări alături, în lumina firavă ce se filtra printre crengile din fața grotei, servieta cu prețioasele monede și sacoșa cu bani. I se lăți un surâs pe obrajii palizi, invadați de peri suri.

Ajunsese lângă ascunzătoare puțin după miezul zilei. Dezbrăcase cu gesturi febrile hainele urât mirositoare, le aruncase în prăpastie și intrase gol pușcă în grotă; își stropise corpul cu un spray, centimetru cu centimetru, pentru a îndepărta definitiv duhoarea din canal. Acum nările îi erau iarăși asaltate de mirosul acela

respingător.

„Mi se pare, își zise, e o iluzie, o obsesie olfactivă pe care multă vreme n-am să o pot îndepărta din gând…”

Zvâcnituri scurte continuau să-i cutremure piciorul. Desfăcu încet pansamentul, cu mare grijă, și examină rana. Culoarea pielii din jurul ei era a dracului de urâtă, violacee, indicând apariția septicemiei. Încercă să se consoleze, spunându-și că mai putea să se miște, fiindcă osul nu fusese atins. Se târî până la sacul de voiaj cărat în grotă cu multe zile în urmă, scoase din el trusa medicinală, turnă pe rană o sticluță cu apă oxigenată și înfășură coapsa cu altă fașă. Nu dispunea de niciun antibiotic, nu prevăzuse că avea să fie rănit serios, se gândise doar la neînsemnate zgârieturi, nevralgii, dureri de cap și de stomac, insomnii… Se întinse iarăși, cu privirea ațintită către intrarea strimtă a grotei, mascată pe dinafară de un pilc de brazi argintii, foarte stufoși. Fu cuprins de un somn profund, întretăiat de gemete și pufnituri.

Când se trezi a doua oară, petecul de cer întrezărit printre crengile brazilor era de un albastru strălucitor. Se luminase bine de ziuă, ceasul arăta orele nouă și patru minute. În jur domnea o liniște parcă nefirească, abia de se auzea ciripitul păsărilor. Zvâcniturile din coapsă nu i se mai părură atât de acute ca după prima trezire.

Alesese cu grijă adăpostul, hoinărise în căutarea lui aproape o săptămână pe munte, înainte de a-i recruta pe Tase, pe Corozel și pe Dana. Putea să reziste aici minimum douăzeci de zile. De fapt, știuse de la bun început că găsirea undi ascunzători perfecte îi va asigura o retragere lipsită de riscuri. N-aveau decât să-l caute în toată țara… Scoase din sacul de voiaj spirtiera, cafeaua și o cănită de aluminiu. Umplu cănița cu apa din bidonul de cinci litri. O cafea fierbinte avea să-l remonteze. Șovăi în clipa când vru să întindă chibritul aprins către spirtiera, suflă în el, mormăind, aducându-și aminte de vedenia din ajun, de câinele imens, negru. Oare îl văzuse numai în imaginație? Era real? Hotărî să se lipsească de cafea caldă, deoarece mirosul de spirt putea fi detectat de câine. Din fericire, avusese previziunea să bage în sacul de voiaj și ness. Da, se gândise la toate, la alimente, la instrumentele de bărbierit, la spirtiera, la veșminte, la sacul de dormit pentru nopțile reci, la o mulțime de lucruri utile, dar nu avusese în vedere antibioticele… Bău ultima înghițitură de ness în clipa când de afară începea să răzbată un bâzâit slab, metalic. Se încordă, întinse mâna și apucă arma. Bâzâitul devenea din ce în ce mai stăruitor, mai puternic. Se sprijini în toiag, ieși din grotă și înălță privirea spre cer, de unde venea zgomotul. Deasupra pădurii se învârtea în cercuri concentrice un elicopter

asemănător cu o libelulă, cobora aproape de ramuri, se ridica, se depărta în viteză, iarăși se apropia, dădea ocol piscului.

„S-a constatat spargerea depozitului, își zise, se declanșează hăituiala pe care am prevăzut-o, va fi scotocită cu de-amănuntul o zonă foarte întinsă. Nu-mi pasă, dispun de un adăpost ideal, de alimente și de apă, rămân aici până va lua sfârșit urmărirea. Am răbdare, peste puțin timp vor obosi, se vor lăsa păgubași."

După ce elicopterul se făcu nevăzut, stropi cu o soluție specială porțiunea de teren din fața grotei, pentru a șterge mirosurile corpului. Încă era preocupat de câinele negru. Desfăcu apoi o conservă cu pește, mâncă dus pe gânduri, îngrijorat de rană, întrebându-se cât va mai rezista fără asistență medicală. Începea să pună la îndoială continuarea exactă a planului, continuarea până la capăt, când avea să ajungă în comuna Malu Spart, unde era convins că nu putea fi depistat. Durerile se întețeau, erau tot mai persistente și mai insuportabile. Hotărî să părăsească grota la căderea serii. Era obligat să o facă, dacă nu voia să-i rămână oasele pe munte. Săpă cu cuțitul de vânătoare o groapă, puse în ea obiectele ce puteau să-i îngreuneze mersul, păstră numai strictul necesar, un bidonaș cu apă, biscuiți, cuțitul, apă oxigenată, fiolele cu cofeină, algocalminul, monedele și banii. Mișcările îi erau foarte

lente, se întrerupea mereu pentru a se odihni, avea senzația că timpul se scurge chinuitor de leneș. Tocmai se uita la ceas când de-afară izbucniră zgomote neliniștitoare, încă îndepărtate, vagi: un lătrat înăbușit și niște voci întretăiate de o poruncă scurtă. Renunță să mai astupe groapa cu pământ, luă rucsacul, băgă revolverul mesagerului în buzunarul stâng al bluzei de vânt și ieși din adăpost, sprijinindu-se în toiag. Străbătu un desiș, duse binoclul la ochi și constată că un lanț de urmăritori avansa cu perseverență către piscul despădurit. Bombăni posac, pipăind arma:

— Îmi vând scump pielea, ultimul cartuș îl păstrez pentru mine, nu vor avea plăcerea să mă captureze viu.

Urmăritorii se scurseră spre vest, tăcerea se înstăpâni din nou, dintr-un nor ivit pe neașteptate căzură picături grele de ploaie. Scoase o țigară și observă cu uimire că mâna îi tremură violent. Renunță să mai fumeze, înghiți un algocalmin și porni la vale, șontâc-șontâc. Ochii i se împăienjeniseră, scutură capul, uitându-se atent printre copaci: avea impresia că animalul acela negru și viclean îi dădea târcoale. Piciorul îi zvâcni din nou, se împiedică, toiagul îi scăpă din mână. Se agăță de o ramură și trebui să depună un uriaș efort pentru a se apleca să ridice toiagul. Viziunea de coșmar a câinelui se repetă. Se propti de trunchiul bradului alăturat, trase revolverul din buzunar și îndreptă țeava către tufișul de

unde răsărea capul mare, cu urechi ciulite. Apăsă pe trăgaci, goli încărcătorul, azvârli toiagul în câinele care lătra, apoi se prăbuși pe frunzele jilave, delirând:

— Am doborât monstrul…

*

Polițistul care însoțea câinele dresat se opri deodată și înălță brațul, întorcându-se către locotenent, surescitat.

— Auziți?

— Ce să aud?

— Un lătrat.

— Ți s-a părut, te gândești, la fel ca mine, la câinele maiorului. Nu l-am mai văzut de-aseară, cred că s-a întors acasă.

— Permiteți… Uitați-vă la câinele nostru. Ciulește urechile, i s-a zbârlit blana.

Un salvamontist cu barbă de viking li se alătură.

— Dați drumul câinelui, am auzit și eu un lătrat. Dinspre viroaga pe lângă care am trecut adineauri.

Pe Zmeu îl găsiră înțepenit lângă o tufă de zmeuriș. La vreo zece metri distanță de el, se târa la vale răscolind ca un plug frunzele jilave o zdreanță umană, cu chipul măcinat de spaimă, aiurind:

— Luați monstrul… Scăpați-mă de el… Vreau să trăiesc…

-= sfârșit =-

Editura Militară

COLECȚIA SFINX COLECȚIA SFINX COLECȚIA SFINX

...Se întrerupse și se ridică repede, intrigat de mîrîitul lui Zmeu, care reapăruse și se învîrtea excitat în jurul buturugii. Celălalt cîine, eliberat din lesă, i se alătură și începu să scheaune, la fel de agitat. Locotenentul aprinse o lanternă și examină cu atenție solul dimprejurul buturugii. Descoperi niște pete de sînge uscat ; apoi cei doi cîini îl conduseră la un grohotiș din apropiere...

ISBN 973-32-0139-1 Lei 25